

Sbírka soudních rozhodnutí a stanovisek

9/2020 ročník LXXII

NEJVYŠŠÍ SOUD

Z OBSAHU:

Stanoviska

č. 2 str. 1359

Rozhodnutí ve věcech trestních

č. 46–47 str. 1411

Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

č. 90–102 str. 1437

Sbírka soudních rozhodnutí a stanovisek

NEJVYŠŠÍ SOUD

9/2020

Sbírka soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu

Sbírka soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu je jediným pramenem, který obsahuje výlučně judikaturu vycházející z kolektivní procedury upravené zákonem, jejím vydavatelem je Nejvyšší soud. Výběr rozhodnutí provádějí a o zařazování rozhodují kolegia Nejvyššího soudu.

Před projednáním jednotlivých vybraných rozhodnutí jsou tyto judikáty zasílány na připomínková místa uvedená v tiráži. Rozhodnutí publikovaná v této Sbírce nepředstavují názor jednotlivce ani nevycházejí z volného uvážení nakladatelství, nýbrž jsou výsledkem kolektivního projednání a kolektivního názoru o vhodnosti zveřejnění řešení nového nebo dosud neřešeného problému.

Redakční rada:

Předseda: JUDr. Petr Angyalossy, Ph.D.

Místopředseda: JUDr. Roman Fiala

Členové: JUDr. Antonín Drašík, JUDr. Václav Duda, JUDr. František Púry, Ph.D.,
JUDr. Zdeněk Krčmář

Adresa redakce: Nejvyšší soud, Burešova 20, 657 37 Brno
tel.: +420 541 593 111, fax: +420 541 213 493
e-mail: podatelna@nsoud.cz

Ročník LXXII, Index 47 301

Číslo 9/2020 vychází 29. 1. 2021

ISSN 0036-522X, EMK 1 200

Připomínková místa:

Nejvyšší správní soud, Vrchní soud v Praze, Vrchní soud v Olomouci, Ministerstvo spravedlnosti, Ministerstvo vnitra, Česká advokátní komora, Právnická fakulta Univerzity Karlovy, Právnická fakulta Masarykovy univerzity, Právnická fakulta Palackého univerzity, Právnická fakulta Západočeské univerzity, Ústav státu a práva Akademie věd ČR, Krajský soud v Ústí nad Labem, Krajský soud v Hradci Králové, Krajský soud v Plzni, Krajský soud v Brně, Krajský soud v Ostravě, Krajský soud v Českých Budějovicích, Krajský soud v Praze, Městský soud v Praze, Institut pro kriminologii a sociální prevenci, Nejvyšší státní zastupitelství

Vzor citace rozhodnutí uveřejněných ve Sbírce:

- stanovisko pléna Nejvyššího soudu ze dne 5. 1. 2017, sp. zn. Plsn 1/2015 (uveřejněné pod č. 1/2017 Sb. rozh. st.)
- rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2012, sp. zn. 29 Cdo 300/2010 (uveřejněný pod č. 32/2013 Sb. rozh. obč.);

nebo

- rozsudek Nejvyššího soudu uveřejněný pod č. 99/1995 Sb. rozh. tr.

Vzor citace rozhodnutí neuveřejněných ve Sbírce:

- usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 4. 2012, sp. zn. 3 Tdo 225/2012

Rozhodnutí uveřejněná ve Sbírce jsou redakčně zpracovávána.

OBSAH

Stanoviska

Dokazování	č. 2
Návyková látka	č. 2
Ohrožení pod vlivem návykové látky	č. 2
Příčetnost	č. 2
Znalecký posudek	č. 2

OBSAH

Rozhodnutí ve věcech trestních

Neposkytnutí pomoci	č. 47
Pokračování v trestném činu	č. 46
Znásilnění	č. 46

OBSAH

Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Církev (náboženská společnost)	č. 98
Daň z přidané hodnoty	č. 101
Darování	č. 92
Incidenční spory	č. 100
Insolvenční řízení	č. 99, 101
Konkurs	č. 101
Náhrada škody	č. 91
Nemajetková újma (o. z.)	č. 97
Oddlužení	č. 102
Odporovatelnost	č. 100
Odpovědnost státu za škodu	č. 96, 97
Odvolání daru (o. z.)	č. 92
Ochrana osobnosti	č. 90
Osoba blízká	č. 100
Podnájem	č. 94
Pojištění odpovědnosti za škodu	č. 91, 95
Promlčení	č. 91
Přechodná (intertemporální) ustanovení	č. 102
Příslušnost soudu místní	č. 96
Úpadek	č. 99
Vrácení daru	č. 92
Výpověď z nájmu nebytových prostor	č. 93, 94
Zmírnění křivd (restituce)	č. 98
Zpeněžování	č. 101
Zpětná účinnost právních předpisů	č. 102

STANOVISKA

Č. 2

č. 2

Ohrožení pod vlivem návykové látky, Návyková látka, Přičetnost, Znalecký posudek, Dokazování
§ 130, § 274 tr. zákoníku, § 105 tr. ř.

Řidič se nachází ve stavu vylučujícím způsobilost ve smyslu § 274 odst. 1 tr. zákoníku, pokud řídí motorové vozidlo po užití jiné návykové látky než alkoholu, jejíž koncentrace v krevním séru dosáhne nejméně níže uvedených hodnot:

- 10 ng/ml delta-9-tetrahydrokanabinolu (9-THC),
- 150 ng/ml methamfetaminu,
- 150 ng/ml amfetaminu,
- 150 ng/ml 3,4-methylendioxyamfetaminu (MDMA),
- 150 ng/ml 3,4-methylendioxyamfetaminu (MDA),
- 75 ng/ml kokainu,
- 200 ng/ml morfinu.

Závěr o vině takového řidiče přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky lze proto učinit již na podkladě zjištění o výši koncentrace příslušné návykové látky obsažené ve znaleckém posudku nebo odborném vyjádření z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie. V tomto případě není třeba opatřit znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, ke zjištění stupně ovlivnění řidiče návykovou látkou.

Ke zpracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, pro účely trestního řízení však bude nezbytné přistoupit zejména tehdy, bude-li

- a) přicházet v úvahu odlišná právní kvalifikace skutku závislá na posouzení otázky přičetnosti (např. trestný čin opilství podle § 360 tr. zákoníku z důvodu řidičem zaviněné nepřičetnosti způsobené užitím návykové látky), nebo
- b) třeba řešit otázku závislosti řidiče na návykových látkách v souvislosti s možností uložení ochranného opatření v podobě ochranného léčení, nebo
- c) zjištěno současné užití jiné návykové látky a alkoholu a závěr, že se řidič nachází ve stavu vylučujícím způsobilost, nebude odůvodněn již zjištěnou hladinou alkoholu v jeho krvi nebo hodnotou koncentrace jiné návykové látky v jeho krevním séru, popřípadě
- d) potřeba psychiatrického zkoumání řidiče odůvodněna jinými skutečnostmi (např. nestandardním chováním řidiče neodpovídajícím zjištěné menší koncentraci návykové látky apod.).

(Stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 21. 10. 2020, sp. zn. Tpjn 300/2020, k trestní odpovědnosti řidiče motorového vozidla ovlivněného jinou návykovou látkou než alkoholem za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 tr. zákoníku,

ECLI:CZ:NS:2020:TPJN.300.2020.1)

č. 2

I.

Vymezení problému

1. Na základě **návrhu předsedy Nejvyššího soudu** ze dne 19. 2. 2020, podaného podle § 21 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“), a **podnětu nejvyššího státního zástupce** ze dne 11. 5. 2020, podaného podle § 12 odst. 4 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů, zaujalo trestní kolegium Nejvyššího soudu (dále též jen „trestní kolegium“) **stanovisko** týkající se problematiky **trestní odpovědnosti pachatele za trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 tr. zákoníku**, konkrétně rozhodování o trestní odpovědnosti řidiče motorového vozidla řidícího pod vlivem jiné návykové látky, než jakou je alkohol. Návrh a podnět na vydání stanoviska byly učiněny na základě poznatků o značně rozdílné praxi jednotlivých soudů při posuzování otázky rozsahu dokazování nezbytného pro učinění závěru, že se řidič ovlivněný jinou návykovou látkou než alkoholem při řízení motorového vozidla nacházel ve stavu vylučujícím způsobilost. Stanovisko je proto zaměřeno na zodpovězení otázek, zda

- a) lze stanovit pevnou kvantitativní hranici pro množství jiné návykové látky než alkoholu v organismu, při jejímž dosažení lze mít bez dalšího za to, že řidič je ve stavu vylučujícím způsobilost řídit motorové vozidlo,
- b) je možno učinit závěr o tom, že řidič ovlivněný jinou návykovou látkou než alkoholem řídil motorové vozidlo ve stavu vylučujícím způsobilost k výkonu této činnosti, toliko na základě zjištění vyjádřeného ve znaleckém posudku znalce z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, či
- c) je pro přijetí takového závěru vždy potřeba vycházet též ze znaleckého posudku znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, popřípadě v jakých případech je nutno trvat na vypracování znaleckého posudku této odbornosti.

II.

Základní východiska

2. Řízení motorového vozidla řidičem, který je ovlivněn návykovou látkou, tj. alkoholem, omamnou, psychotropní nebo jinou látkou způsobitou nepříznivě ovlivnit psychiku člověka nebo jeho ovládací nebo rozpoznávací schopnosti nebo sociální chování [§ 130 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění poz-

dějších předpisů (dále jen „tr. zákoník“)], je protiprávním činem, neboť je v rozporu s tím, co stanoví zákon [viz § 5 odst. 2 písm. a), b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“)]. V závislosti na konkrétních zjištěních učiněných v každém jednotlivém případě je takový protiprávní čin, není-li ovlivnění řidiče příslušnou návykovou látkou zcela zanedbatelné a nedosahující hodnot stanovených **nařízením vlády č. 41/2014 Sb., o stanovení jiných návykových látek a jejich limitních hodnot, při jejichž dosažení v krevním vzorku řidiče se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou**, buď trestným činem, nebo přestupkem, a to

- **přečinem** ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 tr. zákoníku (od 1. 1. 2010), pokud negativní účinky na psychický stav řidiče dosáhnou úrovně umožňující konstatovat, že u něj došlo ke stavu vylučujícímu způsobilost k bezpečnému ovládání motorového vozidla (dále též jen „stav vylučující způsobilost“), nebo
- **přestupkem** podle § 125c odst. 1 písm. b) nebo písm. c) zákona o silničním provozu (od 1. 8. 2011), pokud řidič řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky [písm. b)], nebo řídí vozidlo ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil požitím alkoholického nápoje nebo užitím jiné návykové látky [písm. c)].

3. Srovnáním skutkové podstaty přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 tr. zákoníku, přesněji jeho základní skutkové podstaty vymezené v § 274 odst. 1 tr. zákoníku („Kdo vykonává ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, zaměstnání nebo jinou činnost, při kterých by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku...“), se skutkovou podstatou přestupku podle § 125c odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu („Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo nebo jede na zvířeti ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodila požitím alkoholického nápoje nebo užitím jiné návykové látky.“) lze dospět k poznatku, že obě tyto skutkové podstaty jako svou povahou ohrožovací delikty užívají při vymezení objektivní stránky stejného znaku: je jím **„stav vylučující způsobilost“**, který však v označených předpisech, co do svého obsahového naplnění, není nikterak blíže vymezen. Důsledkem toho je i skutečnost, že odlišení činu soudně trestného (zde přečinu) a činu administrativně postihovaného (přestupku) není provedeno – na rozdíl od rozlišení přestupku a činu nikterak nepostihovaného (viz dále bod 12. odůvodnění tohoto stanoviska) – vlastní legislativní úpravou, tj. v podobě vymezení kritéria rozhodného pro

rozdílení těchto dvou typů deliktů. S uvedenou skutečností [odhlédne-li se od toho, že přestupek podle § 125c odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu lze spáchat i v případě nedbalostního zavinění pachatele] se musela vypořádat soudní praxe. Tu do značné míry ovlivnila jednak rozhodnutí publikovaná Nejvyšším soudem ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, jednak i další rozhodnutí soudů vyšších stupňů věnující se dané problematice. Ani jejich vydáním však nedošlo k žádoucímu sjednocení při posuzování otázky trestní odpovědnosti řidiče ovlivněného jinou návykovou látkou než alkoholem, resp. ani otázky, na základě jakých důkazních prostředků, a tudíž i v jakém rozsahu, je nezbytné provést dokazování zaměřené na objasnění míry negativního ovlivnění řidiče takovou látkou jako podmínky pro rozhodnutí o jeho vině.

4. Zjištění vyplývající z nejednotného rozhodování soudů vedla předsedu Nejvyššího soudu a nejvyššího státního zástupce k tomu, že podali návrh, resp. podnět, ke zpracování stanoviska trestního kolegia zaměřeného na vyřešení dané otázky, tj. na základě jakých důkazních prostředků má být stanovena trestní odpovědnost řidiče motorového vozidla, který ho řídí ve stavu vylučujícím jeho způsobilost k řízení, vyvolaném vlivem jiné návykové látky než alkoholu. Při zpracování návrhu stanoviska vycházelo trestní kolegium Nejvyššího soudu z poznatků, které byly získány z rozhodnutí okresních a krajských (a jim na roveň postavených) soudů, vyžádaných za tím účelem Nejvyšším soudem či předložených nejvyšším státním zástupcem, dále z předložených posudků a z odborných stanovisek, která byla na žádost Nejvyššího soudu zpracována níže uvedenými institucemi (viz část VI. tohoto stanoviska).

III.

Období předcházející vydání pokynu obecné povahy nejvyššího státního zástupce č. 5/2019 Sbírky pokynů obecné povahy nejvyššího státního zástupce

5. V případech **ovlivnění řidiče alkoholem** se soudní praxe vyvinula tak, že k závěru o naplnění znaku přečinu podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku spočívajícího ve stavu vylučujícím způsobilost pachatele jako řidiče motorového vozidla postačuje zjištění o dosažení či překročení hladiny alkoholu v jeho krvi v době jízdy ve výši jednoho promile, přičemž závěr o jeho trestní odpovědnosti není vyloučen ani v případech, kdy není dosaženo této hranice, avšak z projevů řidiče prokázaných jinými důkazy dostatečně (ve smyslu požadavku § 2 odst. 5 tr. ř.) vyplývá, že se v době řízení motorového vozidla nacházel v takovém stavu (např. **rozhodnutí pod č. 26/2008 Sb. rozh. tr.**, či již starší **materiál publikovaný pod č. 12/1985 Sb. rozh. tr.**). Rozhodování soudů o trestné činnosti spáchané touto formou jednání pachatele, tj. řízením motorového vozidla řidičem pod vlivem alkoholu, lze pokládat za jednotné a dlouhodobě ustálené. Naopak u řidiče, který

byl v době jízdy **pod vlivem jiné návykové látky než alkoholu**, zatím nebylo dosaženo stavu, že by – z hlediska jednotného vnímání – samotné zjištění určité koncentrace této látky v jeho krvi postačovalo k závěru, že spáchal přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 tr. zákoníku. Přístupy jednotlivých soudů při posuzování této otázky se v minulosti lišily a žádoucí jednoty v jejich rozhodování nebylo dosaženo ani v současné době.

6. Rozhodování soudů o vině pachatele v případě přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 tr. zákoníku (dříve téhož trestného činu podle § 201 tr. zák.) zcela zásadním způsobem ovlivnila rozhodnutí publikovaná Nejvyšším soudem v jím vydávané Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek. Již v **usnesení ze dne 22. 8. 2007, sp. zn. 5 Tdo 874/2007**, publikovaném pod **č. 26/2008 Sb. rozh. tr.**, Nejvyšší soud poukázal na potřebu náležitě prokázání existence stavu ovlivnění řidiče návykovou látkou (v tomto případě alkoholem) způsobem, který naplňuje zákonný znak objektivní stránky (stav vylučující způsobilost), a to i za využití jím zmíněných důkazních prostředků: „v takových případech mohou být důkazem o míře ovlivnění řidiče alkoholem a vyloučení jeho způsobilosti řídit motorové vozidlo např. svědecké výpovědi spolujezdců, zasahujících policistů a lékařů, kteří prováděli klinické vyšetření, jakož i svědecké výpovědi jiných osob o chování řidiče, eventuálně jeho způsobu jízdy“.

7. Na toto rozhodnutí navázalo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 5. 2010, sp. zn. 8 Tdo 449/2010, publikované pod **č. 23/2011 Sb. rozh. tr.**, které se věnovalo podmínkám naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu podle § 201 tr. zák. a jejich prokázání v případě řidiče ovlivněného jinou návykovou látkou než alkoholem. Jeho závěry koncentrovaně vyjádřila právní věta: „Jestliže pachatel řídil motorové vozidlo pod vlivem jiné návykové látky než alkoholu, musí být zjištěno nejen, o jakou návykovou látku a jaké její množství se jedná, ale též míra ovlivnění řidiče touto látkou. Pouhé zjištění, že řidič motorového vozidla byl v době řízení pod vlivem jiné návykové látky než alkoholu, samo o sobě nepostačuje pro závěr, že v důsledku toho byl ve stavu vylučujícím způsobilost k výkonu této činnosti ve smyslu § 201 odst. 1 tr. zák. o trestném činu ohrožení pod vlivem návykové látky. Nelze-li stanovit druh, množství a míru ovlivnění takovou látkou v době řízení motorového vozidla jinak (k tomu např. rozhodnutí č. 26/2008 Sb. rozh. tr.), zpravidla se nebude možno obejít bez odborného vyjádření či přibrání znalce toxikologa, přičemž jejich zpracovatelé podle výsledků odběru krve, popř. moči, stanoví druh a množství návykové látky v době řízení motorového vozidla. Na základě poznatků o množství a druhu návykové látky, eventuálně její koncentraci, době, po kterou ji měl pachatel v těle, zjištěných reakcích a jednání pachatele znalec z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, určí, zda a jak byl pachatel ovlivněn návykovou látkou v době řízení.“

8. Tento přístup, jak zdůraznil ve svém podnětu i nejvyšší státní zástupce, „... je přístupem, který rezignuje na normativnost, typovost, jakožto jeden z atributů

znaků obsažených v zákonných skutkových podstatách trestných činů uvedených v trestním zákoníku. Přístup vyjádřený v rozhodnutí Nejvyššího soudu pod č. 23/2011 Sb. rozh. tr. nedává žádný prostor požadované normativitě a typovosti, jež jsou *conditio sine qua non* právní jistoty a předvídatelnosti práva, garantující rovnost před zákonem. Znak objektivní stránky uvedeného přečinu není rozhodnutím č. 23/2011 Sb. rozh. tr. interpretován jako typová podmínka jeho trestnosti, nýbrž je pouze výkladovou metodou, kdy je nutno vycházet (postupovat) „případ od případu“, tedy metodou výlučně kazuistickou. Takový přístup sice nejlépe vyhovuje principu individualizace trestní odpovědnosti, ale jde proti normativní, typové povaze a podstatě právní regulace jako takové“.

9. Praxe soudů se přizpůsobila názoru vyjádřenému v citovaném rozhodnutí, zejména co se týče nezbytnosti provedení důkazu znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. Závěry o (ne)vině pachatele přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 tr. zákoníku byly ve vztahu k prokázání znaku spočívajícího ve „stavu vylučujícím způsobilost“ v jejich rozhodnutích budovány nejen na poznatech vyplývajících z dechové a krevní zkoušky a posudku znalce z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, nýbrž i na zhodnocení poznatků o jeho projevech, jak byly zaznamenány v jednotlivých důkazních prostředcích (výpovědi svědků, zejména zakročujících příslušníků Policie České republiky nebo strážníků obecní policie, záznamy o vyšetření řidiče lékařem atd.). Soudy pak při řešení této otázky přiznávaly významnou důkazní hodnotu právě též odborným závěrům obsaženým ve znaleckém posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. Tyto posudky se tak zpravidla staly jedním z rozhodujících důkazních prostředků, na jejichž podkladě soudy rozhodly v otázce existence stavu vylučujícího způsobilost u posuzovaného řidiče.

10. Rovněž v těch případech, kdy soudy postupovaly v souladu s citovaným judikátním rozhodnutím (uveřejněným pod č. 23/2011 Sb. rozh. tr.), však byl zaznamenán rozdílný přístup. Jednak stran vlastního zpracování posudku znalcem (některé posudky byly zpracovány a odborné závěry v něm učiněné vyslovili znalci, aniž došlo k osobnímu vyšetření obviněného, jiné naopak obsahovaly nálezovou část podrobně popisující sdělení, která obviněný uvedl v rámci svého vyšetření), jednak ohledně procesního postupu soudů, resp. i orgánů činných v přípravě řízení, a to v případě prvně uvedené formy zpracování znaleckého posudku, tj. bez osobního vyšetření obviněného. Některé soudy se spokojily s takto vyhotoveným posudkem znalce a přijaly jeho odborné závěry, jiné naopak požadovaly doplnění posudku o vlastní vyšetření obviněného znalcem a z těchto důvodů rozhodovaly o **vrácení věci státnímu zástupci k došetření** (např. usnesení Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 6. 2016, sp. zn. 6 T 82/2016, usnesení téhož soudu ze dne 20. 5. 2016, sp. zn. 6 T 82/2016).

11. Vyjma těchto rozdílností však byly zaznamenány i případy, kdy soudy nevyžadovaly zpracování posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, a ak-

ceptovaly přístup, který zaujaly orgány přípravného řízení. V uvedeném směru lze připomenout, že postoj těchto orgánů se zásadně změnil poté, co vešly ve známost odborné závěry vyjádřené v ústavním znaleckém posudku zpracovaném **Psychiatrickou nemocnicí Bohnice dne 8. 12. 2014** (dále též jen „zmíněný ústavní posudek“) v trestní věci vedené u Okresního soudu v Chebu pod sp. zn. 6 T 11/2014. Ve zmíněném ústavním posudku byly vymezeny hladiny methamfetaminu a delta-9-tetrahydrocannabinolu (dále též jen „9-THC“) v séru, při jejichž dosažení dochází sice k ovlivnění řidičských schopností, avšak nikoli k vyloučení způsobilosti bezpečně řídit motorové vozidlo (od 25 do 200 ng/ml methamfetaminu a od 2 do 10 ng/ml 9-THC), jakož i hladiny, při jejichž dosažení s ohledem na natolik podstatné ovlivnění schopností řidiče dochází k vymizení jeho způsobilosti k řízení motorového vozidla (od 200 ng/ml methamfetaminu a od 10 ng/ml 9-THC). Namísto zpracování znaleckého posudku v každé jednotlivé věci zvolily orgány přípravného řízení (nutno však zdůraznit, že nikoli ve všech případech) takový postup, že při zjištění ovlivnění řidiče návykovou látkou přesahující výše uvedené hladiny opřely důvodnost jeho trestního stíhání jen o toxikologická zjištění a odkázaly na závěry výše zmíněného ústavního posudku, jehož kopii založily do příslušného trestního spisu. O tyto důkazní prostředky posléze státní zástupci opírali odůvodněnost podání obžaloby či návrhu na potrestání pro přečin podle § 274 tr. zákoníku na řidiče takto ovlivněného jinou návykovou látkou než alkoholem.

12. Z hlediska časových souvislostí je vhodné připomenout, že zmíněný ústavní posudek byl zpracován až poté, co pro účely správně právního postihu bylo **dne 26. 2. 2014** vydáno **nařízení vlády České republiky č. 41/2014 Sb., o stanovení jiných návykových látek a jejich limitních hodnot, při jejichž dosažení v krevním vzorku řidiče se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou**. Toto nařízení přijalo koncepci tzv. cut off, tj. stanovení limitní hodnoty, jejíž dosažení vede k závěru o ovlivnění řidiče návykovou látkou jako podmínce pro vyvození jeho správně právní odpovědnosti (odpovědnosti za příslušný přestupek). V uvedeném směru tedy již citované nařízení vlády zastávalo názor, že řidič je ovlivněn návykovou látkou, pokud u něj byly zjištěny snížené kognitivní a psychomotorické schopnosti, anebo v případě vyjmenovaných návykových látek byly překročeny arbitrárně dané koncentrační meze v krevním vzorku (tzv. cut off) pro jednotlivou látku. Vyplývá to ostatně i z **důvodové zprávy k zákonu č. 233/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů**, podle které: „Nařízení vlády tak stanovuje seznam návykových látek, u nichž se uplatní tzv. analytický princip, který je založen na aktuálních poznatcích soudních lékařů a soudních toxikologů, že minimálně u některých návykových látek lze jasně specifikovat, od kterého množství je možné na řidiče pohlížet jako na ovlivněného návykovou látkou,

a zjednodušuje dokazování v přestupkovém řízení, neboť nastavuje hranici mezi jednáním zcela beztrestným a přestupkem. Ve správním řízení tak odpadá potřeba psychiatrického znaleckého zkoumání, aby bylo možno učinit závěr o ovlivnění řidiče návykovou látkou.“

č. 2

13. Postup soudů v reakci na změněný rozsah důkazní materie opatřované orgány přípravného řízení byl značně rozdílný. U okresních soudů byla zaznamenána následující praxe:

- a) byl akceptován a metodicky jako vzor využíván zmíněný ústavní posudek při soustředění důkazního řízení na prokázání hladiny návykové látky v poskytnutém vzorku biologického materiálu formou zpracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, v každé následující trestní věci** (např. trestní příkaz Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 13. 10. 2015, sp. zn. 7 T 107/2015, rozsudek Okresního soudu Plzeň-jih ze dne 21. 4. 2016, sp. zn. 2 T 4/2016, trestní příkaz Okresního soudu v Sokolově ze dne 9. 5. 2016, sp. zn. 1 T 41/2016);
- b) zmíněný ústavní posudek byl akceptován jako listinný důkaz v případech, kdy zjištěné hodnoty návykové látky překračovaly jím stanovené hodnoty, a v případech, kdy objektivně zjištěné hodnoty převyšovaly limity stanovené v nařízení vlády č. 41/2014 Sb., avšak nedosahovaly limitních hodnot uvedených ve zmíněném ústavním posudku, byl přibírán znalec z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie** (např. trestní příkaz Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 29. 3. 2016, sp. zn. 3 T 50/2016, nebo trestní příkaz téhož soudu ze dne 31. 5. 2016, sp. zn. 20 T 82/2016);
- c) k závěrům zmíněného ústavního posudku se nepřihlíželo a v každé věci, i když v ní hodnota návykové látky přesáhla hladinu stanovenou nařízením vlády č. 41/2014 Sb., byl přibírán znalec z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie** (např. trestní příkaz Okresního soudu v Bruntále ze dne 8. 1. 2016, sp. zn. 65 T 1/2016, nebo trestní příkaz téhož soudu ze dne 3. 6. 2016, sp. zn. 66 T 87/2016);
- d) k závěrům zmíněného ústavního posudku se nepřihlíželo a vycházelo se z hodnot stanovených v nařízení vlády č. 41/2014 Sb., znalec z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, byl přibírán v případech hraničních hodnot či v případě dopravní nehody se závažnými následky** (např. rozsudek Okresního soudu v Karvině ze dne 29. 3. 2016, sp. zn. 5 T 56/2016, nebo trestní příkaz Okresního soudu ve Vsetíně ze dne 18. 5. 2016, sp. zn. 2 T 96/2016, či rozsudek Okresního soudu v Ostravě ze dne 17. 5. 2016, sp. zn. 15 T 251/2015).

14. Vyjma odlišného přístupu různých okresních soudů byla zjištěna i změna náhledu na potřebu znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, u téhož soudu. Příkladem je Okresní soud v Českých Budějovicích, který nejprve nevyžadoval jeho zpracování (např. rozsudek ze dne 14. 3. 2016, sp. zn.

4 T 170/2015, či trestní příkaz ze dne 17. 3. 2016, sp. zn. 7 T 24/2016), posléze odmítal uznat zmíněný ústavní posudek jako listinný důkaz a za účelem opatření znaleckého posudku v konkrétní věci rozhodoval o vrácení věci do stadia přípravného řízení (např. usnesení ze dne 26. 1. 2016, sp. zn. 4 T 4/2016).

15. Nejednotnost rozhodování se projevila i u soudů druhého stupně. Zatímco některé připustily možnost **využití obecných závěrů** vyplývajících ze zmíněného ústavního posudku (např. usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2016, sp. zn. 10 To 163/2016, usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 9. 3. 2016, sp. zn. 5 To 58/2016, či usnesení téhož soudu ze dne 4. 5. 2016, sp. zn. 5 To 172/2016), jiné soudy zpochybnilly takovou možnost (usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 6. 2017, sp. zn. 6 To 342/2016) a zdůraznily potřebu individuálního přístupu projevujícího se nutností zpracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie (usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. 5. 2016, sp. zn. 11 To 135/2016), přičemž vyžadovaly, aby znalec vyhotovil takový posudek po osobním vyšetření posuzované osoby (usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 7. 2016, sp. zn. 3 To 478/2016, či usnesení téhož soudu ze dne 20. 7. 2016, sp. zn. 3 To 411/2016).

16. Lze usuzovat, že k nejednotnosti rozhodování soudů přispěla i jejich zjištění vyplývající z některých zpracovaných posudků, v nichž znalci z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, zaujali skeptický pohled na možnosti poskytnutí skutečně relevantního odborného poznatku nezbytného pro skutkový a právní závěr soudu, že u obviněného došlo ke stavu vylučujícímu způsoblost v důsledku jeho ovlivnění jinou návykovou látkou než alkoholem. Vyslovili se totiž tak, že se nemohou z hlediska své odbornosti odpovědně vyjádřit k dotazům, které byly zadavatelem posudku formulovány, a zodpovědět je požadovaným způsobem (např. posudek znalkyně MUDr. M. H. ze dne 15. 10. 2013 ve věci Městského soudu v Brně vedené pod sp. zn. 10 T 174/2012), přičemž tak nemohou učinit ani po osobním vyšetření obviněného. Jak je patrné z níže uvedeného (viz body 23. a násl. odůvodnění tohoto stanoviska), rozhodovací praxe soudů je v tomto směru ovlivněna i v současné době, neboť shodný názor byl vysloven i v ústavním znaleckém posudku zpracovaném Psychiatrickou nemocnicí Bohnice (posudek ze dne 8. 8. 2019 ve věci Městského soudu v Brně vedené pod sp. zn. 6 T 15/2019), případně i v jiných posudcích. Jde např. o znalecký posudek prof. MUDr. L. H., Ph.D., ze dne 5. 12. 2019 ve věci Okresního soudu v Pardubicích vedené pod sp. zn. 12 T 2/2020, v němž se uvádí: „Oproti tomu jsem neprovedl vlastní psychiatrické vyšetření posuzovaného ... toto psychiatrické vyšetření by nepřineslo žádný relevantní výsledek.“

17. Ze strany **Nejvyššího soudu** se závěrům vysloveným ve zmíněném ústavním posudku, tj. v posudku Psychiatrické nemocnice Bohnice ze dne 8. 12. 2014, dostalo jisté podpory v jeho **usnesení ze dne 15. 9. 2015, sp. zn. 7 Tdo 979/2015**, v jehož odůvodnění se uvádí, že „pro posouzení stupně ovlivnění obviněného

mohou, byť jen nepřímou, posloužit závěry ústavního znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinické psychologie, Psychiatrické nemocnice Bohnice, který byl vypracován v trestní věci vedené u Okresního soudu v Chebu pod sp. zn. 6 T 11/2014. I když závěry tohoto posudku nemohou být pro posouzení viny v jiné trestní věci závazné, vzhledem k odborné fundovanosti uvedeného ústavu mají však do jisté míry obecnou platnost. V tomto posudku uvedený znalecký ústav učinil závěr, že limitní hodnotou představující hranici mezi negativním ovlivněním řidičských schopností a vyloučením schopnosti řídit motorové vozidlo je v případě delta-9-tetrahydrokanabinolu hladina 10 ng/ml“. V ostatních rozhodnutích zaujal Nejvyšší soud spíše rezervovaný přístup. Tak např. v **usnesení ze dne 26. 6. 2017, sp. zn. 6 Tz 10/2017**, konstatoval, že „nelze tvrdit, že by se ... Nejvyšší soud závazným způsobem odklonil od svého dříve zaujatého právního názoru (k tomu by mohlo dojít jen v důsledku zákonem předvídaného procesního postupu, tj. formou vydání odlišně vyznívajícího rozhodnutí velkým senátem trestního kolegia)“, a ve vztahu k usnesení ze dne 15. 9. 2015, sp. zn. 7 Tdo 979/2015, zaujal názor, že „ani z tohoto rozhodnutí nelze dovodit závěr, že by Nejvyšší soud shledal dostatečným k vyslovení viny pachatele přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku skutkové zjištění, jež by bylo založeno na pouhém prokázání jeho ovlivnění daným typem drogy v rozsahu tzv. limitního množství, jak jej vymezil posudek Psychiatrické nemocnice Bohnice“.

18. Na případy, kdy orgány přípravného řízení postupovaly odlišně od názoru vyjádřeného v rozhodnutí pod č. 23/2011 Sb. rozh. tr. a kdy nápravu tohoto stavu nezjednal ani soud rozhodující ve věci, reagoval Nejvyšší soud (veden i vázaností vlastním právním názorem vysloveným v dříve přijatém rozhodnutí) tak, že buď zcela setrval na přístupu, který zavedlo posledně citované rozhodnutí (např. v usnesení ze dne 27. 10. 2015, sp. zn. 6 Tdo 1019/2015, v usnesení ze dne 15. 9. 2015, sp. zn. 7 Tdo 979/2015, či v usnesení ze dne 15. 4. 2015, sp. zn. 8 Tdo 385/2015), případně Nejvyšší soud konstatoval (např. v usnesení ze dne 26. 6. 2017, sp. zn. 6 Tz 10/2017, a obdobně i v usnesení ze dne 18. 12. 2017, sp. zn. 4 Tz 9/2017), že tak musí učinit za stávajícího stavu odborných poznatků, ač do budoucna nevyloučil možnost změny náhledu na řešenou problematiku. Podle názoru vyjádřeného ve zmíněných rozhodnutích Nejvyššího soudu doposud nenastala situace, že by se posouzení, zda se řidič ovlivněný nealkoholovou návykovou látkou (drogou) v době jízdy s motorovým vozidlem nacházel ve stavu vylučujícím způsobilost, obešlo bez přibrání znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. Tak tomu patrně bude až do stavu, kdy nové poznatky odborného medicínského charakteru, akceptované širší odbornou veřejností, přesvědčivě doloží (což nelze vyloučit), že skutková zjištění nezbytná pro vyslovení právního závěru stran nezpůsobilosti řidiče vykonávat jím prováděnou činnost, tj. prokázání či vyloučení stavu vylučujícího způsobilost, bude možno učinit i na podkladě jiných důkazních prostředků.

19. Nejvyšší soud tak v těchto rozhodnutích setrval na názoru, že naplnění znaku „stav vylučující způsobilost“ při ovlivnění jinou návykovou látkou než alkoholem je možno prokázat jen znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, má-li takový postup odpovídat požadavkům vyplývajícím z § 2 odst. 5 tr. ř. Stejný závěr se pak promítl i v odůvodnění některých jeho kasačních rozhodnutí, např. v usnesení ze dne 27. 10. 2015, sp. zn. 6 Tdo 1019/2015, kde se konstatuje, že „soudy nepostupovaly v souladu s ustálenou soudní praxí a ve věci nenechaly vypracovat znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, který je v této trestní věci nezbytným pro objasnění skutkové okolnosti, bez níž nelze spolehlivě rozhodnout o vině obviněného, neboť na ní závisí závěr o trestní odpovědnosti obviněného, resp. ... zda a jak byl obviněný ovlivněn návykovou látkou. Soudy tedy dostatečně neobjasnily všechny skutečnosti významné pro závěr, zda obviněný činem, který mu je kladen za vinu, naplnil po všech stránkách znaky trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku, či nikoli“.

20. Zbývá dodat, že takto prezentovaná praxe Nejvyššího soudu odpovídala i názoru, který je vyjádřen v komentáři k trestnímu zákoníku (viz ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník II. § 140 až 421. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 2791). V něm je zaujat názor, že u jiných návykových látek než alkoholu je třeba zjišťovat konkrétní stav ovlivnění takovou látkou a porovnat ho s ustáleným posuzováním stavu vylučujícího způsobilost, který byl vyvolán alkoholem, a to zpravidla za pomoci znalce. Stejně stanovisko pak implicitně vyjadřuje i další komentář (DRAŠTÍK, A., FREMR, R., DURDÍK, T., RŮŽIČKA, M., SOTOLÁŘ, A. a kol. Trestní zákoník. Komentář. II. díl. Praha: Wolters Kluwer, 2015, s. 2196 a 2197), podle kterého pro jiné návykové látky než alkohol není obecně stanoveno jejich hraniční množství, při jehož dosažení je vždy vyloučena způsobilost řidiče bezpečně řídit motorové vozidlo, a v návaznosti na to se zde citují závěry rozhodnutí uveřejněného pod č. 23/2011 Sb. rozh. tr.

IV.

Období následující po vydání pokynu obecné povahy nejvyššího státního zástupce č. 5/2019 Sbírky pokynů obecné povahy nejvyššího státního zástupce

21. Dne 29. 4. 2019 vydal nejvyšší státní zástupce **pokyn obecné povahy č. 5/2019 Sbírky pokynů obecné povahy nejvyššího státního zástupce, o stanovení hodnot jiných návykových látek než alkoholu, při jejichž dosažení se osoba nachází ve stavu vylučujícím způsobilost vykonávat zaměstnání nebo jinou činnost ve smyslu § 274 odst. 1 trestního zákoníku** (dále jen ve zkratce „POP“), který vychází z toho, že je možné – i při vědomí specifického a tudíž individuálně odlišného působení takových látek na jednání člověka – již jen na

podkladě poznatků toxikologického charakteru, a tedy bez odborného posouzení dané osoby znalcem z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, dospět k závěru, že tato osoba byla ovlivněna takovou návykovou látkou v rozsahu odpovídajícím zákonnému znaku objektivní stránky zmíněného přečinu, tedy že se nacházela ve stavu vylučujícím způsobilost. S odkazem na citované odborné zdroje spojuje POP prokázání existence stavu vylučujícího způsobilost s dosažením takové hodnoty příslušné toxické látky v krevním séru daného jedince, která odpovídá hodnotě zakládající tzv. toxickou plazmatickou koncentraci. Tou se podle něj z lékařského hlediska rozumí otrava či stav jedince vyžadující odbornou zdravotní péči. Dosažení či překročení hodnot stanovených pro jednotlivé návykové látky (čl. 1 POP) vyvolává podle POP u tohoto jedince takový stav intoxikace, který znamená jeho nezpůsobilost k výkonu zaměstnání či jiné činnosti (např. řízení motorového vozidla) a vyžaduje odbornou zdravotní péči.

22. Poznátky z rozhodovací praxe soudů svědčí o tom, že alespoň některé orgány činné v přípravném řízení přijaly názor vyjádřený v POP a adekvátně tomu přizpůsobily i rozsah dokazování v tomto stadiu řízení. Odůvodněnost postavení řidiče motorového vozidla ovlivněného jinou návykovou látkou před soud jako obviněného ze spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 tr. zákoníku pak prokazují ve vztahu ke stavu vylučujícímu způsobilost řidiče k výkonu takové činnosti z hlediska důkazů odborného charakteru jen výsledky toxikologického vyšetření jeho krve a znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie. Při opatřování důkazů, jimiž orgány činné v přípravném řízení dokládají, že obviněný spáchal uvedený přečin, upustily od zpracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, který by se vyjádřil k otázce nezpůsobilosti řidiče ve smyslu právního názoru zaujatého v rozhodnutí uveřejněném pod č. 23/2011 Sb. rozh. tr. V návaznosti na tento postup policejního orgánu podal státní zástupce obžalobu či návrh na potrestání, a to zejména v případech, kdy zjištěná koncentrace příslušné návykové látky několikanásobně převyšovala hodnotu stanovenou v POP, aniž by spisový materiál obsahoval posudek znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie.

a) Opatření znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie

23. Reakce soudů na takovou změnu rozsahu důkazů, o které státní zástupce opírá důvodnost postavení obviněného před soud (tj. neopatření posudku znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie), je rozdílná.

24. Některé soudy činí svá rozhodnutí (jimiž pravomocně ukončují trestní stíhání obviněného řidiče, ať již vydáním trestního příkazu nebo rozsudku, případně postoupením věci příslušnému orgánu k rozhodování o možném přestupku), aniž by součástí spisového materiálu byl znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, opatřený orgány přípravného řízení. Zastávají názor, že tento

posudek buď vůbec není zapotřebí, anebo že není nezbytný, nejde-li o případy hraničních hodnot. V uvedeném směru se vyslovil např. **Krajský soud v Plzni** v usnesení ze dne 3. 10. 2019, sp. zn. 9 To 304/2019: „Pokud by koncentrace methamfetaminu zjištěná v krvi obviněného byla hraniční, pak by bylo nutné, aby byl vypracován i znalecký posudek z oboru psychiatrie ... V daném případě však koncentrace methamfetaminu více než dva a půl krát přesahuje údaj uvedený v pokynu obecné povahy, který vychází z mezinárodní toxikologické databáze, z mnoha publikací a statistik. Za takové situace ... nelze odmítnout návrh na potrestání ... z důvodu, že nebyl ve zkráceném přípravném řízení vypracován znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie.“

25. Soudy zastávající tento názor vedou soudní řízení na podkladě podané obžaloby či návrhu na potrestání, aniž by shledávaly nedostatečnost skutkových zjištění nezbytných pro jejich rozhodnutí. V uvedeném směru rozhodují soudy v obvodu Krajského soudu v Brně, Krajského soudu v Ústí nad Labem a částečně Krajského soudu v Plzni.

26. Výrazný posun v odborném nahlížení na možnost přinést validní důkaz, o nějž by se soud mohl opřít při svém rozhodování o vině řidiče motorového vozidla ovlivněného jinou návykovou látkou než alkoholem, přinesl pro tyto soudy názor, který zastává **Psychiatrická nemocnice Bohnice** a který byl – jak již zmíněno – vyjádřen např. v jejím ústavním posudku ze dne 8. 8. 2019, podaném ve věci Městského soudu v Brně vedené pod sp. zn. 6 T 15/2019. V něm zmíněný znalecký ústav uvedl, že „psychiatrické vyšetření posuzovaného by na posudkové závěry nemohlo mít žádný vliv, když znalec vychází výhradně ze zjištění hladiny drogy a porovnává ji s hranicí, při které průměrný člověk není schopen bezpečně řídit motorové vozidlo“. Dále se zde konstatuje, že „znalec – psychiatr nemá žádnou jinou možnost zjistit, jak dalece byl obviněný v době jízdy ovlivněn zjištěným druhem a množstvím návykové látky než právě ze zjištěné hladiny, přičemž ... tuto možnost má každý, neboť jde o mechanické porovnání, k němuž není třeba odborných znalostí. Závěry psychiatrického znaleckého posudku nemohou být založeny na subjektivním tvrzení posuzovaného ohledně toho, zda požil drogu a v jakém byl stavu, a jiné metody než rozhovor (a studium dokumentů) psychiatr nemá. ... Ke zjištění duševní poruchy postačuje psychiatrické vyšetření; nikoli však ke zjištění, v jakém stupni ovlivnění nějakou látkou byl posuzovaný někdy v minulosti – to psychiatrickým vyšetřením (pohovorem) nelze zjistit a rozhodně k tomu nemá psychiatr jiné možnosti či kompetenci než jakákoli jiná osoba“.

27. Na odůvodnění rozhodnutí některých soudů lze doložit, že se inspirovaly tímto názorem. Učinil tak např. **Krajský soud v Plzni** v odůvodnění svého usnesení ze dne 5. 10. 2019, sp. zn. 7 To 371/2019, v němž vyložil, proč ve věci není nutné doplnit přípravné řízení o vypracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, a zdůraznil, že „není zřejmé, co by měl znalec v dané věci vyšetřovat a zkoumat, z jakých konkrétních jiných údajů než

údajů o hladině omamné nebo psychotropní látky v krvi vyšetřovaného by měl vycházet. Ze znaleckých posudků ... i z publikační činnosti příslušných znalců ... vyplývá, že ani znalci nepřichází se žádnou jinou metodou zodpovězení dané otázky než na základě hladiny omamné nebo psychotropní látky v krvi jedince, což ovšem nevyžaduje odborné zkoumání, ale jde o ryze mechanickou činnost“. K určení akceptovatelné hranice ovlivnění řidiče motorového vozidla jinou návykovou látkou než alkoholem, zakládající jeho trestní odpovědnost, zmíněný soud uvedl, že „tuto hranici není možno bez dalšího určit pokynem obecné povahy nejvyššího státního zástupce, nicméně je možné ji dosáhnout judikatorní akceptací již v současné době existující odborně podložené hranice, která konkrétně u metamfetaminu činí 200 ng/ml“, a to s ohledem na stanoviska obsažená ve znaleckých posudcích v jiných věcech, vycházejících i z odborné literatury, která se zabývá danou problematikou.

28. Obdobně se k věci vyjádřil i **Krajský soud v Brně** v usnesení ze dne 30. 10. 2019, sp. zn. 5 To 353/2019, v jehož odůvodnění se uvádí, že „je nutno odkázat na výsledky rozboru krve a závěry znalkyně Mgr. P. B., Ph.D., jež jsou zcela přesvědčivé, mají objektivní povahu (a to právě na rozdíl od subjektivního vnímání zasahujících policistů i vyšetřující lékařky).... Neexistuje žádný lékařský obor (ani výzkum), který by měl zkušenost s tím, jakým způsobem jsou narušeny psychomotorické a kognitivní schopnosti osoby ovlivněné danou návykovou látkou v určených hodnotách a jak se toto projevuje navenek. Podle závěrů aktuálně zpracovaného ústavního znaleckého posudku Psychiatrické nemocnice Bohnice ze dne 20. 6. 2019 je psychiatrické vyšetření... nadbytečné, když je nutno vycházet výhradně ze zjištěné hladiny drogy (návykové látky) v krvi a tuto porovnat s hranicí, při které průměrný člověk není schopen bezpečně řídit motorové vozidlo, ... ani žádná z anamnestických otázek nemůže mít žádný vliv na výsledky objektivně zjištěné hladiny návykové látky v krvi“.

29. Z dalších rozhodnutí tohoto krajského soudu vyplývá, že jeho rozhodování významným způsobem ovlivnily zejména odborné závěry, které vyslovila Psychiatrická nemocnice Bohnice v jím zmínovaných znaleckých posudcích. Uvedený soud při svém rozhodování vychází z toho, že znaleckými posudky zmíněného ústavu ze dne 8. 12. 2014 a ze dne 20. 6. 2019 se dospělo k **arbitrárnímu stanovení hranic**, po jejichž dosažení nastává tak výrazné ovlivnění řidiče, které umožňuje konstatovat naplnění zákonného znaku „stav vylučující způsobilost“ i bez nutnosti jeho posouzení znalcem z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie (např. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 10. 2019, sp. zn. 5 To 353/2019). Závěr o tom, zda obviněný řidič spáchal přečin podle § 274 tr. zákoníku, či naopak jen příslušný přestupek, soud činí především na podkladě posudku z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie (a ostatních důkazů). Vzhledem k názoru, který zastává tento krajský soud, neshledává potřebu zpracování posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, ani tehdy, pokud na podkladě

opravného prostředku státního zástupce zrušil rozhodnutí soudu prvního stupně a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí (např. usnesení ze dne 16. 10. 2019, sp. zn. 5 To 381/2019).

30. K závěrům a hodnotám obsaženým v POP se Krajský soud v Brně staví rezervovaně. Na jedné straně je sice podpůrně zmiňuje, pokud i podle POP lze dospět ke stejnému právnímu závěru jako na podkladě soudem akceptovaných hodnot arbitrárně stanovených zmíněným ústavním posudkem (usnesení o postoupení věci ze dne 29. 7. 2019, sp. zn. 5 To 272/2019, při zjištění hladině 128 ng/ml methamfetaminu), na druhé straně na něm nestaví své závěry. V usnesení ze dne 16. 10. 2019, sp. zn. 5 To 381/2019, kde řešil odpovědnost řidiče, u něhož byly zjištěny hladiny 151 ng/ml methamfetaminu a 62 ng/ml amfetaminu, totiž jmenovaný krajský soud uvedl, že POP „není pro soudy nijak závazný, když z jeho odůvodnění není ani zřejmé, proč ... právě v případech psychotropní látky methamfetamin se z hlediska stanovení hodnoty, při jejímž dosažení se osoba nachází ve stavu vylučujícím způsobilost, ... vychází z množství 150 ng/ml v krevním vzorku (oproti dříve arbitrárně stanovené hladině 200 ng/ml, určené tímto znaleckým posudkem)“.

31. Okresní soudy v působnosti Krajského soudu v Brně postupují jednotně a nevyžadují znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie.

32. Okresní soudy v obvodu **Krajského soudu v Ústí nad Labem** při zjišťování, zda je naplněn znak spočívající ve stavu vylučujícím způsobilost, vycházely z odborných závěrů vyplývajících z posudku znalce z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie (např. rozsudky Okresního soudu v České Lípě ze dne 23. 10. 2018, sp. zn. 33 T 48/2018, ze dne 25. 9. 2019, sp. zn. 4 T 18/2019, a ze dne 11. 2019, sp. zn. 18 T 2/2019, Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 30. 10. 2018, sp. zn. 1 T 46/2018, Okresního soudu v Liberci ze dne 5. 11. 2018, sp. zn. 3 T 105/2018), případně ve věci rozhodly, aniž by v příslušné trestní věci byl zpracován jakýkoli znalecký posudek. Praxe, kdy soudy rozhodly jen na podkladě toxikologického vyšetření odebraného vzorku krve řidiče, byla zaznamenána u Okresního soudu v Ústí nad Labem (rozsudek ze dne 14. 10. 2019, sp. zn. 27 T 56/2018), Okresního soudu v Děčíně (rozsudek ze dne 7. 11. 2019, sp. zn. 4 T 100/2019), Okresního soudu v Mostě (rozsudky ze dne 10. 1. 2019, sp. zn. 2 T 134/2018, ze dne 9. 4. 2019, sp. zn. 6 T 2/2019, ze dne 17. 7. 2019, sp. zn. 3 T 160/2018, ze dne 13. 9. 2019, sp. zn. 4 T 14/2019, ze dne 12. 2. 2019, sp. zn. 6 T 132/2018, ze dne 26. 8. 2019, sp. zn. 42 T 74/2019, ze dne 28. 5. 2019, sp. zn. 6 T 11/2019) a Okresního soudu v Teplicích (rozsudek ze dne 27. 6. 2018, sp. zn. 5 T 15/2018). U posledně jmenovaného soudu byl zaregistrován i případ, kdy řidič, u něhož byly zjištěny hodnoty koncentrace methamfetaminu 95 ng/ml a amfetaminu 9 ng/ml, byl shledán vinným přečinem podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku (alespoň podle znění tzv. skutkové věty rozsudku – vyhotoven byl jen zjednodušený písemný rozsudek) na podkladě odborného závěru znaleckého posudku

z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství. V popisu skutku soud uvedl, že obviněný řidič „podle znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, byl nezpůsobilý řídit motorové vozidlo“.

33. Krajský soud v Ústí nad Labem, resp. jeho pobočka v Liberci, jako soud druhého stupně neměl výhrady vůči rozsahu provedeního dokazování nezbytného pro prokázání stavu vylučujícího způsobilost. V usnesení ze dne 5. 2. 2019, sp. zn. 55 To 496/2018 (vydaném ve věci Okresního soudu v Jablonci nad Nisou vedené pod sp. zn. 1 T 46/2018), konstatoval, že „lze plně vycházet z množiny důkazů provedených již soudem prvního stupně“, na což navázal sdělením, že „skutečnost, že z lékařského hlediska nebyl obžalovaný způsobilý k řízení motorového vozidla, je prokázána závěry Ing. E. H., znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, která přesně popsala důvody, pro které obžalovaný nebyl schopen bezpečně ovládat a řídit motorové vozidlo“. V usnesení ze dne 23. 1. 2019, sp. zn. 6 To 360/2018 (vydaném ve věci Okresního soudu v Teplicích vedené pod sp. zn. 5 T 15/2018, v níž nebyl zpracován ani znalecký posudek této odbornosti), pak krajský soud ke stupni ovlivnění obviněného zmínil, že „vzhledem ke zjištěné skutečně vysoké hodnotě koncentrace methamfetaminu v jeho organismu (dokonce 343 ng/ml) není na základě obecně známých poznatků lékařské vědy pochyb ani o tom, že v daném případě již šlo o stav vylučující jeho způsobilost bezpečně ovládat motorové vozidlo...“.

34. Jiné soudy **vrací věc státnímu zástupci zpět do stadia přípravného řízení** s požadavkem na doplnění dokazování zpracováním znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. Takový přístup (někdy jen zčásti) zaujaly např. soudy v obvodu Krajského soudu v Ostravě, Krajského soudu v Hradci Králové či Městského soudu Praze.

35. Praxi soudů v obvodu **Krajského soudu v Ostravě** lze doložit např. rozhodnutím jeho pobočky (usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 3. 10. 2019, sp. zn. 68 To 300/2019), jímž byla zamítnuta stížnost státního zástupce proti usnesení Okresního soudu v Olomouci ze dne 23. 8. 2019, sp. zn. 2 T 163/21019. Jeho úvahy jsou založeny na myšlence, že „pokud státní zástupce argumentuje pokynem obecné povahy nejvyššího státního zástupce ze dne 29. 4. 2019 č. 5/2019, ... tak takový pokyn jednak není pro soud závazný a jednak, kdyby důkazní situace byla v daných věcech tak jednoduchá, jistě by Nejvyšší soud netrval ve svých rozhodnutích i na opatření znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie“.

36. Okresní soudy v působnosti téhož krajského soudu odůvodňují svůj procesní postup judikaturou Nejvyššího soudu, jak lze doložit např. na usneseníh Okresního soudu v Opavě ze dne 14. 10. 2019, sp. zn. 3 T 65/2019, či ze dne 1. 10. 2019, sp. zn. 4 T 60/2019, v jejichž odůvodněních se zmiňují rozhodnutí Nejvyššího soudu učiněná ve věcech vedených pod sp. zn. 3 Tdo 897/2015, sp. zn. 8 Tdo 358/2015, sp. zn. 4 Tdo 847/2017 a sp. zn. 4 Tz 9/2017. Obdobně

pak s oporou o ta rozhodnutí Nejvyššího soudu, která setrvala na potřebě vypracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, buduje svou argumentaci i stížnostní soud. V odůvodněných usnesení Krajského soudu v Ostravě se tak lze setkat s vyjádřeními typu: „Vzhledem k dosud nezměněné judikatuře Nejvyššího soudu nelze v rozhodovací praxi obecných soudů použít vědecké poznatky, na které se odvolává státní zástupce na základě pokynu obecné povahy nejvyššího státního zástupce č. 5/2019,“ (usnesení ze dne 27. 11. 2019, sp. zn. 6 To 364/2019), či „Z judikatury Nejvyššího soudu, kterou je okresní soud vázán, a z rozhodnutí publikovaných ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek (např. ve věcech vedených pod sp. zn. 8 Tdo 449/2010 a sp. zn. 8 Tdo 860/2018) jednoznačně vyplývá, že ke zjištěním, zda se řidič nachází ve stavu vylučujícím způsobilost k řízení motorového vozidla, musí být vypracován znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, neboť pouze znalec s touto kvalifikací je schopen posoudit, do jaké míry, po jakou dobu a s jakými následky byl řidič ovlivněn jinou návykovou látkou než alkoholem,“ (usnesení ze dne 27. 8. 2019, sp. zn. 6 To 221/2019). V rozhodnutích podřízených okresních soudů se uplatňuje názor, který vyjádřil např. rozsudek Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 31. 1. 2019, sp. zn. 3 T 1241/2018, podle něhož „aktuální soudní judikatura ... upustila od dříve akceptovaných závěrů ústavního znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinické psychologie, vyhotoveného Psychiatrickou nemocnicí Bohnice, v kterém bylo mimo jiné uvedeno, že... je možné stanovit konkrétní hranice, při nichž je u průměrné osoby vyloučena způsobilost k řízení motorového vozidla...“.

37. Lze poukázat i na to, že Okresní soud v Opavě považoval vypracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, za nezbytné i proto, že pro své rozhodování shledal nevyužitelným nařízením vlády č. 41/2014 Sb., k němuž uvedl, že „je prováděcím předpisem zákona o silničním provozu, a soud proto jeho zněním není vázán při rozhodování o trestném činu“ (usnesení ze dne 1. 10. 2019, sp. zn. 3 T 50/2019).

38. Poznatky učiněné z dalších trestních věcí rozhodovaných soudy v obvodu Krajského soudu v Ostravě svědčí o jednotném přístupu soudů, které zásadně vyžadují zpracování posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, jehož odborným závěrům pak přiznávají významnou důkazní hodnotu při dovození skutkového závěru, že jednáním obviněného došlo k naplnění zákonných znaků skutkové podstaty přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku (z hlediska prokázání znaku spočívajícího ve stavu vylučujícím způsobilost – viz dále bod 63. odůvodnění tohoto stanoviska).

39. Potřebu vyhotovení znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, pro rozhodnutí o vině shledává **Krajský soud v Hradci Králové**, který jako soud stížnostní potvrdil rozhodnutí soudů prvního stupně, jimiž odmítly návrhy na potrestání např. ve věcech vedených u Okresního soudu v Hradci

Králové pod sp. zn. 6 T 114/2019 a sp. zn. 5 T 115/2019 a u Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou pod sp. zn. 11 T 53/2019. Stejně tak též krajský soud zamítl stížnosti podané proti rozhodnutím o vrácení věci státnímu zástupci k došetření, která vydal Okresní soud v Náchodě ve věcech vedených pod sp. zn. 16 T 83/2019 a sp. zn. 16 T 14/2020 a Okresní soud v Trutnově ve věci vedené pod sp. zn. 3 T 125/2019. Obdobně přistupuje k věci i pobočka krajského soudu v Pardubicích, když např. usnesením ve věci vedené u této pobočky pod sp. zn. 13 To 65/2019 byl zrušen odsuzující rozsudek Okresního soudu v Ústí nad Orlicí v jeho věci vedené pod sp. zn. 4 T 173/2018 z důvodu nutnosti vypracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie.

40. Současně je nutné upozornit, že přístup okresních soudů působících v obvodu Krajského soudu v Hradci Králové není stran posuzované problematiky jednotný. Odsuzující rozsudky totiž vydaly, aniž by v označených věcech byly zpracovány znalecké posudky z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, Okresní soud v Havlíčkově Brodě ve věcech vedených pod sp. zn. 7 T 18/2019 a sp. zn. 2 T 143/2019, Okresní soud v Pardubicích ve věci vedené pod sp. zn. 3 T 138/2019, Okresní soud v Semilech ve věci vedené pod sp. zn. 5 T 19/2019 a vyjma již výše zmíněného rozhodnutí též Okresní soud v Ústí nad Orlicí ve věcech vedených pod sp. zn. 3 T 126/2018 a sp. zn. 3 T 102/2019. Obdobně postupoval i Okresní soud v Jičíně, který vydal trestní příkazy ve věcech vedených pod sp. zn. 2 T 1/2002, sp. zn. 1 T 42/2019 a sp. zn. 1 T 91/2019, aniž by v nich byl zpracován znalecký posudek této odbornosti.

41. Pro úplnost lze dodat, že Okresní soud v Ústí nad Orlicí naopak ve věci vedené pod sp. zn. 3 T 49/2020 rozhodl o vrácení věci státnímu zástupci k došetření v případě fidičky, u níž byla zjištěna hladina methamfetaminu v koncentraci 159,9 ng/ml, tedy nedosahující 200 ng/ml, když soud neakceptoval závěry znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, opírající se o POP a shledal nezbytným zpracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie.

42. Stejný přístup se projevuje v rozhodování **Krajského soudu v Praze**, který zamítl stížnosti podané proti usnesením o vrácení věci státnímu zástupci k došetření např. ve věcech vedených u Okresního soudu v Kladně pod sp. zn. 6 T 161/2019, sp. zn. 3 T 146/2019 a sp. zn. 3 T 154/2019, u Okresního soudu v Příbrami pod sp. zn. 1 T 101/2019 a sp. zn. 3 T 119/2019, u Okresního soudu Praha-východ pod sp. zn. 32 T 113/2019, u Okresního soudu v Rakovníku pod sp. zn. 1 T 84/2019 a sp. zn. 1 T 125/2019 a u Okresního soudu v Kolíně pod sp. zn. 1 T 48/2019. Ze stejných důvodů, tj. vzhledem k nutnosti zpracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, zamítl krajský soud stížnosti státního zástupce podané proti rozhodnutím o odmítnutí návrhu na potrestání ve věci vedené u Okresního soudu v Mladé Boleslavi pod sp. zn. 3 T 85/2019. O potřebu znaleckého posudku podaného v dané věci, a nikoli o závěry

vyplývající ze zmíněného ústavního posudku, se opřel týž krajský soud při zamítnutí stížnosti státního zástupce směřující proti usnesení o postoupení věci vedené u Okresního soudu v Mělníku pod sp. zn. 3 T 64/2019.

43. Odlišně rozhodl Krajský soud v Praze svým usnesením ze dne 26. 11. 2019, sp. zn. 10 T 366/2019, ve věci vedené u Okresního soudu v Mladé Boleslavi pod sp. zn. 3 T 168/2019, jímž na podkladě podané stížnosti zrušil usnesení o vrácení věci státnímu zástupci k došetření a soudu prvního stupně uložil, aby o věci znovu jednal a rozhodl. V tomto případě důvodnost postavení obviněného (u něhož byly zjištěny hladiny 216 ng/ml methamfetaminu, 44 ng/ml amfetaminu a 0,8 ng/ml látky 9-THC) před soud shledal proto, že jsou „v úředních záznamech zpracovaných policií popsány poměrně výrazné projevy ovlivnění obviněného drogou a určité, byť již ne tolik výrazné projevy tohoto ovlivnění zachytil i lékař provádějící vyšetření obviněného, který uzavřel, že obviněný jeví známky podezření na užití návykové látky“. Stížnostní soud pak uložil soudu prvního stupně, aby „v hlavním líčení provedl všechny důkazy, ... a poté posoudil případnou potřebu zpracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie“.

44. Z rozhodnutí téhož krajského soudu vyplývá, že ačkoli oceňuje pečlivost zpracování POP, neshledává v něm dostatečný podklad pro rozhodování soudů, neboť „nemá povahu důkazu, ale ve své podstatě vyjadřuje stanovisko jedné ze stran k dané problematice“ (usnesení ve věci vedené pod sp. zn. 10 To 387/2019), a rovněž, „pokud jde o methamfetamin, v porovnání s tímto posudkem (tj. zmíněným ústavním posudkem Psychiatrické nemocnice Bohnice) stanoví hranici podstatně nižší“ (usnesení ve věci vedené pod sp. zn. 10 To 226/2019). Dále krajský soud při svém rozhodování nepřihlížel k závěrům obsaženým ve zmíněném ústavním posudku, neboť např. ve svém kasačním usnesení ze dne 8. 10. 2019 vytkl Okresnímu soudu v Nymburce, že „postupoval ve věci naprosto formalisticky a spokojil se pouze se závěrem, podle něhož způsobilost k bezpečnému ovládání motorového vozidla u obžalovaného bez dalšího vylučovala dosažená hladina 430 ng/ml, resp. 328 ng/ml methamfetaminu v krvi“, přičemž „bez dalšího přijal závěry ústavního znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinické psychologie, vypracovaného dne 8. 12. 2014“.

Nejednotná je praxe též u soudů v působnosti **Krajského soudu v Českých Budějovicích**.

46. **K vrácení věci státnímu zástupci k došetření** z důvodu chybějícího znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, přistoupil např. Okresní soud v Prachaticích, který ve svém usnesení ze dne 26. 3. 2020, sp. zn. 1 T 14/2020, zmínil jednak to, že „při interpretaci nálezů návykových látek v krvi řidičů je třeba aplikovat tzv. analytický princip...“, jednak to, že POP „není pro soudy žádným způsobem závazný, neboť je vydáván pouze jako metodická pomůcka podle § 12 odst. 2 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství...“. Zmíněnému pokynu vytkl, že činí závěry ohledně nezpůsobilosti řidiče „zcela

v rozporu s respektovanou judikaturou, která dosud nebyla překonána“, ač příslušná část jeho odůvodnění „není podložena žádným věcným a konkrétním argumentem odborného charakteru, zejména s odkazem na všeobecně respektovanou odbornou literaturu či výzkumy v dané oblasti“. Stejně postupoval Okresní soud ve Strakonici, který v usnesení ze dne 3. 9. 2019, sp. zn. 18 T 95/2019, uvedl, že „ani Nejvyšší soud v žádném ze svých dosavadních rozhodnutí nedovodil, že by koncentrace 10 ng/ml 9-THC v krvi pachatele měla být vzata za jakousi arbitrární hranici pro členění typizovaných drogových deliktů řidičů – konzumentů marihuany na přestupky a trestné činy“. V téže věci pak po jejím opětovném předložení soudu po zpracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, oddělení psychiatrie, rozhodl též okresní soud usnesením ze dne 29. 11. 2019, sp. zn. 18 T 99/2019, o postoupení věci, když zopakoval výše uvedené a dodal, že „nemůže uspět ani argumentace v odůvodnění obžaloby, že zjištěné množství, tj. 10,6 ng/ml v krevním séru obžalovaného, je množstvím, které představuje pětinasobek limitní hodnoty návykové látky 9-THC uvedené v nařízení vlády č. 41/2014 Sb., o stanovení jiných návykových látek a jejich limitních hodnot“. V rozporu s tímto závěrem však tentýž soud shledal naplnění zákonného znaku objektivní stránky přečinu podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku ve skutkové větě v rozsudku ze dne 14. 5. 2018, sp. zn. 18 T 60/2019, podle níž u obviněného „byla prokázána přítomnost methamfetaminu v koncentraci 549 ng/ml a z ústavního znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, oddělení psychiatrie a klinické psychologie, vedeného pod sp. zn. ..., vyplývá, že hladina 200 ng/ml a více podstatně negativně ovlivňuje řidičské schopnosti, tzn. odůvodňuje stav vylučující způsobilost k řízení motorového vozidla“.

47. K odmítnutí návrhu na potrestání přistoupil z důvodu nevyhotovení znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, oddělení psychiatrie, Okresní soud v Pelhřimově např. ve věci vedené pod sp. zn. 2 T 104/2019, naproti tomu ve věcech vedených pod sp. zn. 7 T 89/2019, sp. zn. 7 T 8/2020 a sp. zn. 2 T 16/2020 rozhodl stejný soud o postoupení věci, aniž shledal potřebu toho, aby se k posouzení řidičovy způsobilosti, resp. míře jeho ovlivnění jinou návykovou látkou, vyjádřil znalec této odbornosti. V odůvodnění usnesení ze dne 30. 1. 2020, sp. zn. 7 T 8/2020, soud odůvodnil nadbytečnost znaleckého posudku tím, že „s ohledem na všechny zjištěné skutečnosti, když z opatřených důkazů nic nenasvědčuje závěru, že se obviněný choval či řídil tak, že by se nacházel ve stavu vylučujícím způsobilost, je možno učinit závěr, že pouze na jeho základě bez dalšího by nebylo možné dovodit stav vylučující způsobilost u obviněného“. Stížnostní soud se ztotožnil s tímto postupem, jak vyplývá např. z usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočky v Táboře ze dne 8. 11. 2019, sp. zn. 14 To 272/2019. V něm soud ohledně posudku znalce z oboru zdravotnictví, oddělení psychiatrie, uvedl, že „za dané důkazní situace se jeví jeho opatření jako skutečně nadbytečné. Podle úředního záznamu hlídky Police České republiky totiž obvině-

ný nevykazoval žádné projevy ovlivnění návykovou látkou, choval se normálně, měl koordinované a jisté pohyby. Stejná zjištění jsou patrná i z protokolu o lékařském toxikologickém vyšetření“. Současně krajský soud zmínil, že „jedině znalec z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, může soudu předložit důkaz o existenci stavu vylučujícího způsobilost ... důkaz znaleckým posudkem by nebyl důkazem v této otázce jediným a výlučným, bylo by nutné jej hodnotit v kontextu s ostatními důkazy opatřenými v této věci“.

48. Oproti těmto soudům naopak Okresní soud v Českém Krumlově, Okresní soud v Jindřichově Hradci a Okresní soud v Táboře (např. ve věci vedené pod sp. zn. 6 T 118/2019) nevyžadují znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie.

49. Situace u **Krajského soudu v Plzni** byla již částečně zmíněna výše (viz body 24. a 27. odůvodnění tohoto stanoviska). Dosud uvedené údaje lze doplnit o následující zjištění. Většina okresních soudů – např. Okresní soud v Klatovech, Okresní soud Plzeň-jih, Okresní soud Plzeň-město, Okresní soud Plzeň-sever, Okresní soud v Rokycanech a Okresní soud v Sokolově – vyžaduje zpracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, zatímco další soudy – např. Okresní soud v Domažlicích, Okresní soud v Chebu a Okresní soud v Karlových Varech – akceptují neexistenci takového posudku při dosažení vysokých hladin návykové látky v organismu řidiče. Na většinovou praxi neměl vliv POP, který soudy nepovažují za důkaz ani pramen práva.

50. Aktuálně je tedy většinová praxe tohoto krajského soudu a jemu podřízených okresních soudů taková, že pro rozhodnutí o vině se vyžaduje vyhotovení znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. Rozhodnutí, které krajský soud vydal ve věci vedené pod sp. zn. 7 To 371/2019 (viz bod 27. odůvodnění tohoto stanoviska), je svým způsobem ojedinělé, lze ho vnímat jako snahu soudu posunout praxi směrem ke stanovení fixních hodnot pro posuzování ovlivnění řidiče motorového vozidla jinou návykovou látkou než alkoholem. Obdobným způsobem rozhodl též krajský soud i v usnesení ze dne 24. 10. 2019, sp. zn. 9 To 349/2019.

51. Rovněž praxe obvodních soudů v Praze a **Městského soudu v Praze** stran nezbytnosti znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, pro rozhodnutí o vině je rozdílná. Některé obvodní soudy rozhodly o trestní odpovědnosti pachatele za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku, aniž by byl ve věci zpracován znalecký posudek této odbornosti. Jako dostačující podklad pro svůj závěr shledaly tyto soudy posudek znalce z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie. Učinily tak např. Obvodní soud pro Prahu 4 (ve věcech vedených pod sp. zn. 4 T 67/2019 a sp. zn. 4 T 73/2019), Obvodní soud pro Prahu 5 (ve věcech vedených pod sp. zn. 2 T 24/2019, sp. zn. 30 T 43/2019 a sp. zn. 38 T 194/2019), Obvodní soud pro Prahu 6 (ve věcech vedených pod sp. zn. 2 T 8/2019, sp. zn. 2 T 25/2019 a sp. zn. 3 T 34/2019) a Obvodní soud pro Prahu 8 (ve věci vedené pod sp. zn. 1 T 39/2019).

52. Oproti tomu neopatření znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, bylo důvodem pro odmítnutí návrhu na potrestání Obvodním soudem pro Prahu 7 (ve věci vedené pod sp. zn. 3 T 84/2017) a Obvodním soudem pro Prahu 10 (ve věci vedené pod sp. zn. 1 T 30/2018), resp. pro vrácení věci státnímu zástupci k došetření Obvodním soudem pro Prahu 9 (ve věcech vedených pod sp. zn. 1 T 108/2019, sp. zn. 43 T 167/2019, sp. zn. 43 T 169/2019 a sp. zn. 43 T 11/2020). Týž soud pak rozhodl o vině pachatele i s přihlédnutím k odborným závěrům znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, např. ve věcech vedených pod sp. zn. 3 T 82/2019, sp. zn. 21 T 47/2019 a sp. zn. 43 T 135/2019.

53. Současně je třeba zmínit, že nejednotnost v rozhodování se projevila i v rámci téhož obvodního soudu, neboť např. Obvodní soud pro Prahu 5 oproti výše zmíněnému přístupu (viz bod 51. odůvodnění tohoto stanoviska) z důvodu neexistence posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, rozhodl o odmítnutí návrhu na potrestání např. ve věci vedené pod sp. zn. 30 T 168/2019, a naopak Obvodní soud pro Prahu 9 oproti postupům uvedeným výše (pod bodem 52. odůvodnění tohoto stanoviska) ve věci vedené pod sp. zn. 43 T 118/2019 rozhodl o vině obviněného, aniž vyhověl jeho návrhu na zpracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie.

54. Nejednotně se k řešení otázky postavily i odvolací senáty Městského soudu v Praze. Tak např. usnesením ze dne 27. 6. 2019, sp. zn. 44 To 267/2019, zamítl tento soud odvolání obviněného (o jehož vině přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku rozhodl soud prvního stupně, aniž by ve věci byl opatřen znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie), když ve svém odůvodnění odvolací soud uvedl, že „ze znaleckého posudku (z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie) jednoznačně vyplývá ovlivnění obžalovaného požitím pervitinu, když následným vyšetřením bylo zjištěno v krevním séru minimálně 243 ng/ml methamfetaminu a 32 ng/ml amfetaminu, tedy hodnota převyšující 200 ng/ml methamfetaminu, což je hodnota, při které dochází ke stavu vylučujícímu schopnost bezpečně řídit motorové vozidlo“. Obdobně týž soud neshledal potřebným pro závěr o vině zpracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, v rozsudku ze dne 21. 11. 2019, sp. zn. 61 T 422/2019. Usnesením ze dne 25. 4. 2018, sp. zn. 5 To 129/2018, Městský soud v Praze jako soud stížnostní zrušil usnesení o odmítnutí návrhu na potrestání s poukazem na zjištěnou hladinu koncentrace methamfetaminu, která „takřka dvojnásobně překračuje hodnotu, jež je obecně odborníky i trestním soudem pojímána jako míra drogového ovlivnění, které u průměrné osoby již zcela vylučuje bezpečné ovládání motorového vozidla“. Soud zde odkázal na „notoricky známý ústavní znalecký posudek Psychiatrické nemocnice Bohnice ze dne 8. 12. 2014“ a zaujal názor, že pokud soud prvního stupně shledá potřebu zpracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, je „na něm

samotném, aby sám specifikoval úkoly znalci psychiatrovi konkrétně a v logice svého uvažování, neboť praktické otázky konkrétního zadání rozsahu či obsahu psychiatrického posudku nejsou ani v judikatuře, o kterou se napadené usnesení snaží opírat, pojednány a řešeny“.

55. Naopak Městský soud v Praze zamítl jako nedůvodné stížnosti státního zástupce podané proti usnesením soudu prvního stupně, jimiž došlo (z důvodu neexistence znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie) k odmítnutí návrhu na potrestání (věc vedená pod sp. zn. 5 To 451/2019), či k vrácení věci státnímu zástupci k došetření (např. ve věcech vedených pod sp. zn. 5 To 180/2019 nebo sp. zn. 44 To 350/2018). Ve věci vedené pod sp. zn. 7 To 267/2019 tentýž soud sice z podnětu stížnosti státního zástupce zrušil usnesení obvodního soudu, jímž rozhodl o vrácení věci státnímu zástupci k došetření, avšak nezpochybnil jeho požadavek na opatření znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, jehož zajištění se soud dožadoval prostřednictvím státního zástupce podle § 180 odst. 2 tr. ř.

b) Osobní vyšetření řidiče motorového vozidla znalcem

56. Chybějící osobní vyšetření řidiče motorového vozidla, který byl ovlivněn jinou návykovou látkou než alkoholem, znalcem v souvislosti se zpracováním znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, v současné době již patrně nevede k důsledkům, které byly zmíněny výše pod bodem 10. odůvodnění tohoto stanoviska (tj. k vrácení věci státnímu zástupci k došetření).

57. U Okresního soudu v Českých Budějovicích byla zaznamenána snaha o zachování uvedeného procesního postupu, tj. osobní vyšetření řidiče ovlivněného jinou návykovou látkou než alkoholem znalcem, a to např. v usnesení ze dne 6. 9. 2018, sp. zn. 3 T 116/2018, kde soud odůvodnil vrácení věci tvrzením, že „je nutné ... provést řádné znalecké zkoumání obviněného z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, jehož nezbytnou součástí je osobní vyšetření obviněného“, a obdobně postupoval např. v usnesení ze dne 11. 9. 2018, sp. zn. 3 T 117/2018 („odborný závěr znalce musí být proveden standardní metodou a za této situace je nutné předchodí osobní vyšetření obviněného“). **Krajský soud v Českých Budějovicích** ovšem zrušil obě citovaná rozhodnutí ke stížnosti státního zástupce a uložil soudu prvního stupně, aby o věci znovu jednal a rozhodl. V odůvodnění svého rozhodnutí (usnesení ze dne 12. 2. 2019, sp. zn. 4 To 663/2018) pak krajský soud uvedl, že tak postupoval i v jiných věcech téhož soudu, o nichž rozhodl pod sp. zn. 3 To 511/2018, sp. zn. 4 To 532/2018, sp. zn. 3 To 648/2018, sp. zn. 4 To 619/2018, sp. zn. 4 To 26/2019 a sp. zn. 3 To 354/2018.

58. Stejný přístup jako Krajský soud v Českých Budějovicích k otázce osobního vyšetření obviněného řidiče znalcem zaujaly ve svých rozhodnutích např. Okresní soud v Bruntále, Krajský soud v Ostravě či Krajský soud v Praze.

59. Okresní soud v Bruntále rozsudkem ze dne 8. 2. 2019, sp. zn. 2 T 145/2018, uznal vinným přečinem podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku řidiče motorového vozidla, u něhož byly zjištěny hladiny 0,20 promile alkoholu a 1,1 ng/ml 9-THC, 26,0 ng/ml methamfetaminu a 28,0 ng/ml amfetaminu. Vyšel z odborného závěru znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, MUDr. M. K., podle něhož „s ohledem na zjištěné hodnoty z objektivního hlediska nebyl obžalovaný schopen bezpečně řídit motorové vozidlo“, k čemuž dodal, že „na tento závěr nemá vliv, zda obžalovaný byl uživatelem návykových látek, a byl tedy zvyklý na jejich účinek, anebo zda šlo o jednorázové užití těchto látek“. Krajský soud v Ostravě jako odvolací soud ve svém usnesení, jímž zamítl odvolání obžalovaného, v jeho odůvodnění zmínil, že znalec „jednoznačně uvedl, že nepotřeboval vyšetřovat obžalovaného, neboť nebyly položeny otázky, které by vyžadovaly (jeho) vyšetření“, a doplnil, že i podle soudní praxe se „vyšetření pachatele vyžaduje obvykle pouze v komplikovaných a zvláště závažných případech, nikoli po běžném požití návykových látek“.

60. Krajský soud v Ostravě v usnesení ze dne 11. 11. 2019, sp. zn. 6 To 344/2019, uvedl, že osobní vyšetření znalce „by bylo namísto pouze v případě, že by měla být posuzována závislost obžalovaného na návykových látkách, eventuálně kdyby byly pochybnosti ohledně příčinnosti obžalovaného, resp. jeho nepřičetnosti podle § 26 tr. zákoníku“.

61. Podobně se vyjádřil např. **Krajský soud v Praze** ve svém usnesení ze dne 7. 5. 2019, sp. zn. 10 To 71/2019, v němž konstatoval, že „závěry znaleckého psychiatrického posudku nemůže nikterak zpochybnit ani skutečnost, že jeho zpracovatel osobně nevyšetřil obžalovaného, neboť je zjevné, že takové vyšetření provedené s odstupem času od silniční kontroly by jen stěží mohlo blíže osvětlit stav obžalovaného v té době“.

c) Rozdíly v právním posouzení ve vztahu ke zjištěným hladinám koncentrace jiné návykové látky než alkoholu

62. Odlišnosti při vyvozování trestní odpovědnosti řidiče motorového vozidla vzhledem ke zjištěné hladině koncentrace jiné návykové látky než alkoholu v jeho krvi nastávají jednak v důsledku toho, jaký význam soud přizná odbornému závěru znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, jednak podle toho, jak soud přistupuje k neexistenci znaleckého posudku z této odbornosti.

63. Krajský soud v Ostravě při respektu k odbornému závěru zpracovatele tohoto posudku (MUDr. M. K.) tak potvrdil (usnesením ze dne 22. 7. 2019, sp. zn. 1 T 55/2019) rozsudek soudu prvního stupně, jímž byl obviněný řidič uznán vinným přečinem podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku, když v jeho krvi byla zjištěna koncentrace 9-THC ve výši 4,7 ng/ml, a stejně postupoval též soud (v usnesení ze dne 11. 11. 2019, sp. zn. 6 To 344/2019) i ve vztahu k jinému obviněnému, v jehož krvi byla zjištěna stejná hladina téže látky (4,7 ng/ml 9-THC).

64. Oproti tomu z rozhodovací praxe **Krajského soudu v Brně** vyplývá, že ten opustil dřívější přístup realizovaný v letech 2013 až 2016, který vycházel z tzv. nulové tolerance prosazované některými znalci. V současné době při rozhodování případů, kdy koncentrace jiné návykové látky v krvi řidiče motorového vozidla nedosáhne hranic arbitrárně stanovených v ústavních znaleckých posudech, na něž odkazuje, přistupuje tento krajský soud k vydání či potvrzení rozhodnutí o postoupení věci jinému orgánu (a to u věcí, v nichž nebyl zpracován posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie) – jde např. o usnesení ze dne 6. 12. 2017, sp. zn. 5 To 426/2017 (hladina u řidiče 7,6 ng/ml cannabinoidů), nebo usnesení ze dne 21. 2. 2018, sp. zn. 5 To 60/2018 (ovlivnění řidičky vozidla methamfetaminem v hodnotě 126 ng/ml a amfetaminem v hodnotě 26 ng/ml).

65. Odlišnost procesní reakce jednotlivých soudů – v závislosti na jejich přístupu k řešení problematice – ve věcech, v nichž nebyl zpracován znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, lze doložit následujícími příklady, z kterých vyplývá, že rozhodly zcela rozdílně v situacích, kdy u obviněného řidiče motorového vozidla ovlivněného jinou návykovou látkou než alkoholem byla zjištěna totožná koncentrace stejné návykové látky.

66. K postoupení věci podle § 314c odst. 1 písm. a) tr. ř. za užití § 188 odst. 1 písm. b) tr. ř. a § 171 odst. 1 tr. ř. vzhledem k možnému posouzení skutku jako přestupku přistoupily např. Městský soud v Brně ve věcech vedených pod sp. zn. 6 T 8/2029 (methamfetamin v koncentraci 159 ng/ml a amfetamin v koncentraci 125 ng/ml) a sp. zn. 91 T 1/2020 (methamfetamin v koncentraci 176 ng/ml) či Okresní soud ve Zlíně ve věci vedené pod sp. zn. 1 T 143/2019 (methamfetamin v koncentraci 198 ng/ml). Přitom ve srovnatelné situaci vydaly **trestní příkaz** Okresní soud v Mostě ve věcech vedených pod sp. zn. 1 T 113/2019 (methamfetamin v koncentraci 159 ng/ml a amfetamin v koncentraci 17 ng/ml) a sp. zn. 3 T 17/2020 (methamfetamin v koncentraci 172 ng/ml a amfetamin v koncentraci 28 ng/ml), Okresní soud v Chomutově ve věci vedené pod sp. zn. 47 T 17/2020 (methamfetamin v koncentraci 175 ng/ml a amfetamin v koncentraci 23 ng/ml) a Okresní soud ve Znojmě ve věci vedené pod sp. zn. 18 T 91/2019 (methamfetamin v koncentraci 198 ng/ml).

67. O vrácení věci státnímu zástupci k došetření z důvodu neexistence znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, rozhodly např. Okresní soud v České Lípě ve věcech vedených pod sp. zn. 18 T 20/2019 (methamfetamin v koncentraci 163,2 ng/ml) a sp. zn. 5 T 10/2020 (methamfetamin v koncentraci 320 ng/ml a amfetamin v koncentraci 22 ng/ml) a Obvodní soud pro Prahu 9 ve věci vedené pod sp. zn. 21 T 119/2019 (methamfetamin v koncentraci 342 ng/ml). Naproti tomu ve stejné situaci, tj. aniž došlo ke zpracování znaleckého posudku z této odbornosti, vydaly **trestní příkaz** Okresní soud v Pardubicích ve věci vedené pod sp. zn. 3 T 25/2020 (methamfetamin v koncentraci 163,2 ng/ml a amfetamin v koncentraci 23,3 ng/ml), Okresní soud v Olomouci ve věci vedené

pod sp. zn. 1 T 191/2019 (methamfetamin v koncentraci 320 ng/ml a amfetamin v koncentraci 31 ng/ml) a Okresní soud v Prostějově ve věci vedené pod sp. zn. 3 T 131/2019 (methamfetamin v koncentraci 370 ng/ml a amfetamin v koncentraci 28 ng/ml). K vydání trestního příkazu, aniž by spis obsahoval znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, přistoupily rovněž např. Okresní soud v Břeclavi ve věci vedené pod sp. zn. 7 T 73/2019 (9-THC v koncentraci 18,5 ng/ml) a Městský soud v Brně ve věci vedené pod sp. zn. 5 T 102/2019 (9-THC v koncentraci 27,0 ng/ml).

68. Lze dodat, že rozdílný přístup je možno zaznamenat i v rámci rozhodování téhož soudu, neboť např. Okresní soud v České Lípě ve věci vedené pod sp. zn. 32 T 18/2020 (methamfetamin v koncentraci 213 ng/ml) rozhodl o vrácení věci státnímu zástupci k došetření, zatímco ve věci vedené pod sp. zn. 4 T 167/2019 (methamfetamin v koncentraci 212,8 ng/ml, amfetamin v koncentraci 40,4 ng/ml a 9-THC v koncentraci 0,7 ng/ml) vydal trestní příkaz. Navíc k odlišnému posuzování u soudů dochází, jak již vyplývá z výše uvedeného, i v důsledku změn jejich názoru v průběhu času.

69. Je možno doložit, že soudy rozhodly rozdílně ve srovnatelných věcech při neexistenci znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, i v dalších případech. Usnesení o **vrácení věci státnímu zástupci k došetření** vydaly např. Okresní soud v Karviné – pobočka v Havířově ve věci vedené pod sp. zn. 101 T 45/2019 (9-THC v koncentraci 18,5 ng/ml), Okresní soud v Přerově ve věci vedené pod sp. zn. 1 T 117/2019 (9-THC v koncentraci 27,6 ng/ml) a Okresní soud ve Vsetíně ve věci vedené pod sp. zn. 2 T 187/2019 (9-THC v koncentraci 51 ng/ml), zatímco **trestním příkazem** rozhodly Okresní soud v Břeclavi ve věci vedené pod sp. zn. 2 T 73/2019 (9-THC v koncentraci 18,5 ng/ml), Okresní soud v Kroměříži ve věci vedené pod sp. zn. 1 T 2/2020 (9-THC v koncentraci 27,5 ng/ml) a Okresní soud v Jihlavě ve věci vedené pod sp. zn. 1 T 33/2020 (9-THC v koncentraci 50,9 ng/ml).

d) Forma odsuzujícího rozhodnutí, druhy jiných návykových látek než alkoholu užitých jimi ovlivněnými řidiči a jejich koncentrace v krevním séru, při níž soudy dospěly k závěru o trestní odpovědnosti obviněných za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky

70. Z předložených rozhodnutí vyplynulo, že mimo případů, kdy soudy rozhodly o vině obviněného řidiče přečinem podle § 274 tr. zákoníku po provedení dokazování v hlavním líčení, a tedy formou rozsudku, při jehož vyhotovení mnohdy využily možnosti dané podle § 129 odst. 2 tr. ř. (vyhotovení zjednodušeného rozsudku), nezřídka přistoupily k tomu, že rozhodly trestním příkazem (ve 208 případech z celkem 309 odsuzujících rozhodnutí, která byla k dispozici).

71. Pokud je možno pokládat počet rozhodnutí předložených soudy nižších stupňů za dostatečně reprezentativní a odrážející reálné zastoupení drog (jiných návykových látek než alkoholu), pod jejichž vlivem obvinění řidiči řídili motorová vozidla, pak z nich vyplývá, že přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku se v oblasti silniční dopravy dopouštějí řidiči zejména po předchozím užití methamfetaminu (případně v kombinaci s amfetaminem) – jde o 235 případů, či látky 9-THC – jde o 68 případů, méně pak po užití 3,4-methylendioxy-methamfetaminu (dále také „MDMA“) – jde o 3 případy, nebo kokainu (případně benzoyl-ekgoninu) – jde o 3 případy.

72. Ať již byly v příslušných trestních věcech vypracovány znalecké posudky z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, či nikoli, k odsouzení obviněných (se zmíněnými výjimkami) soudy přistoupily, pokud hodnoty v krevním séru těchto řidičů dosáhly, resp. překročily v případě

- methamfetaminu hranici 200 ng/ml (195 případů z celkových 235), přičemž ve 14 případech byla tato hranice překročena v kombinaci s amfetaminem a ve 22 případech nebyla tato hranice překročena. Jako výjimky lze uvést odsouzení v 9 případech, kdy nebylo dosaženo této hodnoty a byla zjištěna kombinace s amfetaminem do hodnoty 20 ng/ml, dále v 9 případech kombinace methamfetaminu s jinou návykovou látkou či látkami, z nichž žádná nepřesáhla stanovené hranice, a ve 4 případech nebyla zjištěna přítomnost jiné návykové látky. Dále ve 2 případech byl methamfetamin kombinován s alkoholem či jinými návykovými látkami bez uvedení hodnoty, ve 2 případech byla zjištěna pouze přítomnost amfetaminu (v hodnotě 430,6 ng/ml) či v kombinaci s methylamfetaminem;
- delta-9-tetrahydrokanabinolu (9-THC) hranici 10 ng/ml (61 případů z celkových 68); v 7 případech, v nichž nebylo nedosaženo této hranice, byla ve 3 případech návyková látka kombinována s alkoholem nebo s léky (v hodnotách 2,9 až 3,2 ng/ml) a ve 4 případech zjištěna samostatně (v hodnotách 3 až 8 ng/ml);
- 3,4-methylendioxy-methamfetaminu (MDMA) hranici 200 ng/ml (ve všech 3 případech);
- kokainu (benzoyl-ekgoninu) hranici 150 ng/ml (ve všech 3 případech).

73. Již z předchozího textu vyplynulo, že soudy – konfrontovány s přístupy, které v důsledku respektování POP zaujala místně příslušná státní zastupitelství – nepřistoupily k tomu, že by vyslovily vinu řidiče motorového vozidla, u něhož by koncentrace methamfetaminu v krevním séru nedosáhla hladiny 200 ng/ml. Ve své podstatě lze konstatovat, že se ztotožnily s hranicí vymezenou již dříve zmiňovaným ústavním znaleckým posudkem Psychiatrické nemocnice Bohnice ze dne 8. 12. 2014 (viz výše bod 11. odůvodnění tohoto stanoviska).

V.

Rozhodnutí Nejvyššího soudu

č. 2

74. Přístup Nejvyššího soudu k dané problematice v poslední době lze doložit na následujících dvou rozhodnutích.

75. Ve věci vedené pod **sp. zn. 6 Tdo 1178/2019** rozhodoval senát č. 6 trestního kolegia Nejvyššího soudu o dovolání nejvyššího státního zástupce, jímž dovolatel napadl pravomocné usnesení soudu o postoupení věci vydané ohledně obviněného, který podle tvrzení obžaloby řídil motorové vozidlo, ač měl v době činu v krvi nejméně 427 ng/ml methamfetaminu. Zmíněný senát svým **usnesením ze dne 15. 10. 2019** postoupil věc podle § 20 odst. 1, 2 zákona o soudech a soudcích velkému senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu k rozhodnutí. Dospěl totiž k závěru, že je třeba znovu vyhodnotit otázku, zda s ohledem na nové vědecké poznatky v oblasti nealkoholové toxikomanie nenastala situace, která by umožnila rozhodnout o vině přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 tr. zákoníku u řidiče ovlivněného při řízení motorového vozidla jinou návykovou látkou než alkoholem bez znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. Senát č. 6 trestního kolegia tedy – i pod vlivem poznatků o roztržitosti a nejednotnosti rozhodování soudů v dané oblasti kriminality a s vědomím existence odborného názoru zpochybňujícího racionalitu opatřování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, pro tyto účely v každé trestní věci – zaujal názor, že je namístě se zabývat danou otázkou a opětovně ji posoudit. Jde tedy o otázku, zda rozhodnutí o vině pachatele uvedeným přečinem je skutečně podmíněno zohledněním odborného závěru znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. Usnesením velkému senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 18. 2. 2020, sp. zn. 15 Tdo 1415/2019, však nebyla takto nastolená otázka řešena, neboť tento senát dospěl k závěru o nedůvodnosti vlastního předložení věci senátem č. 6 k rozhodnutí velkému senátu trestního kolegia s ohledem na zjištění, že v posuzované trestní věci došlo ke zpracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. Vyhodnocení jeho odborných závěrů ve vztahu k poznatkům vyplývajícím z jiných důkazů (mj. ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie) bylo označeno za otázku skutkovou, která nezakládá důvod k předložení věci velkému senátu trestního kolegia.

76. Naproti tomu v **usnesení ze dne 22. 1. 2020, sp. zn. 7 Tz 99/2019**, senát č. 7 trestního kolegia Nejvyššího soudu setrval na potřebě znaleckého zkoumání obviněného znalcem z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, když uzavřel, že v současné době neumožňuje daný stav poznatků racionální zdůvodnění změny závěru, který odráží to, co vyjádřilo jak rozhodnutí publikované pod č. 26/2008 Sb. rozh. tr., tak posléze rozhodnutí vydané pod č. 23/2011 Sb. rozh. tr. K tomuto závěru dospěl zmíněný senát s poukazem jednak na to, že působení jiných návykových látek než alkoholu „je mnohem variabilnější a hůře předvídatelné“ a že nelze „přehlédnout

odlišnou křivku vyprchávání účinků, která je v daných případech, na rozdíl od lineárního tvaru u alkoholu, přibližně exponenciální, navíc s velkými individuálními rozdíly“, a jednak na to, že závěry stran možných zvažovaných limitů „nejsou jednotně sdíleny ani tuzemskou odbornou komunitou“. Současně je třeba zmínit, že i odůvodnění výše citovaného rozhodnutí (tj. sp. zn. 7 Tz 99/2019) připustilo možnost odchýlení se od dosud převažujícího a jím potvrzeného názoru, pokud k tomu nastanou opodstatněné důvody: „...je tedy jistě možné, že v budoucnu odborníci z daných oblastí jednotně akceptují a argumentačně podloží určitá hraniční množství návykových nealkoholových látek v organismu člověka, která – aniž by je bylo třeba důkazně dále zásadněji doplňovat – by umožňovala závěr o vyloučení způsobilosti u posuzované osoby k řízení motorového vozidla“.

VI.

Odborná stanoviska oslovených institucí

77. Vzhledem k odlišnosti názorů, které se projevíly ve zpracovaných znaleckých posudcích v otázce a) náhledu na určení skutečností, jež jsou pro soud relevantní při řešení otázky viny řidiče motorového vozidla přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 tr. zákoníku, případně i b) důkazních prostředků způsobilých přinést pro soud využitelné poznatky, Nejvyšší soud shledal, že při zpracování stanoviska je nejprve nezbytné zjistit, jaké úrovně dosáhly odborné poznatky týkající se negativního vlivu jiné návykové látky než alkoholu na schopnost řidiče bezpečně ovládat motorové vozidlo, a to v závislosti na koncentraci této látky v jeho organismu. Proto se Nejvyšší soud obrátil na **znalecké ústavy v oboru zdravotnictví**, oddělení psychiatrie, oddělení toxikologie a oddělení soudního lékařství, zapsané v seznamu znalců vedeném Ministerstvem spravedlnosti (dále též jen „oslovené instituce“) se žádostí, aby se z hlediska své odbornosti vyslovily k uvedenému problematice. Konkrétně je požádal, **aby oslovené instituce odpověděly na otázky:**

- č. 1 – zda z hlediska aktuální úrovně jejich poznatků brání nějaké skutečnosti tomu, aby byly stanoveny pevné kvantitativní hranice pro množství jiné návykové látky než alkoholu v lidském organismu, při jejichž dosažení řidič motorového vozidla není způsobilý jej bezpečně řídit,
 - č. 2 – zda existuje překážka pro vyslovení závěru, že řidič po užití jiné návykové látky než alkoholu nebyl schopen řídit motorové vozidlo, pouze na základě znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, oddělení toxikologie, aniž by tatáž otázka byla předmětem zkoumání znalcem z oboru zdravotnictví, oddělení psychiatrie,
- a současně je vyzval, aby
- č. 3 – doporučily jako mezní hodnoty koncentrace níže (v tabulce) uvedených jiných návykových látek než alkoholu, při jejichž dosažení se (každý) řidič nachází ve stavu vylučujícím způsobilost k řízení motorového vozidla,

- č. 4 – vymezily negativní dopady výše uvedených drog na schopnost řidiče bezpečně ovládat motorové vozidlo a
- č. 5 – uvedly další relevantní poznatky k řešené problematice.

78. Z oslovených institucí odpověděly na uvedené otázky **Fakultní nemocnice Hradec Králové** (a to prostřednictvím Psychiatrické kliniky a Ústavu klinické biochemie a diagnostiky), **Institut postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví Praha, Krajská zdravotní, a. s., Ústí nad Labem, Psychiatrická nemocnice Bohnice, Fakultní nemocnice Olomouc, Univerzita Palackého v Olomouci (Lékařská fakulta a Přírodovědecká fakulta), Nemocnice České Budějovice, Všeobecná fakultní nemocnice v Praze, Výzkumný ústav veterinárního lékařství, v. v. i., Brno, Nemocnice Na Bulovce, Vojenský ústav soudního lékařství Ústřední vojenské nemocnice – Vojenské fakultní nemocnice Praha a Národní ústav duševního zdraví.** Nad rámec toho se vyjádřila i **Česká lékařská společnost Jana Evangelisty Purkyně – Česká společnost soudního lékařství a soudní toxikologie** (dále jen „Česká lékařská společnost JEP“), která zaslala vyjádření, na jehož zpracování se podílely i některé z oslovených institucí (viz dále). Vyžádání odpovědi od posledně jmenované instituce doporučila Nemocnice Na Bulovce.

a) Účinky návykových látek (otázka č. 4)

79. Řešení otázek, k jejichž zodpovězení je zaměřeno toto stanovisko, spočívá mimo jiné v posouzení negativního vlivu návykových látek (resp. těch, jejichž užití je nejčastěji zjištěno při prováděných silničních kontrolách) na schopnost řidiče bezpečně ovládat motorové vozidlo a vyložení toho, proč při zjištění určité koncentrace těchto látek v krevním séru srážlivé krve řidiče jimi ovlivněného v době jízdy lze dospět k závěru, že jeho způsobilost vykonávat tuto činnost byla vyloučena. Z povahy věci vyplývá (v případě příčinné souvislosti mezi užitím návykové látky řidičem a způsobením stavu vylučujícího způsobilost k řízení motorového vozidla), že toto posouzení se může vztahovat toliko k návykovým látkám vymezeným v § 130 tr. zákoníku (s ohledem na zadání stanoviska, nikoli k vlivu alkoholu). Jde tedy o omamné látky, psychotropní látky a ostatní látky způsobílé ovlivnit psychiku člověka nebo jeho ovládací nebo rozpoznávací schopnosti anebo sociální chování, popřípadě o ty z nich, jež jsou součástí výčtu obsaženého v nařízení vlády č. 463/2013 Sb., o seznámech návykových látek, ve znění pozdějších předpisů.

80. Z rozhodování soudů nižších stupňů vyplynulo, že jednotně sdílejí názor o negativním vlivu předchozího užití návykových látek na schopnost řidiče bezpečně ovládat motorové vozidlo, resp. že vyšší koncentrace těchto látek v organismu řidiče je schopna přivodit jeho nezpůsobilost k výkonu této činnosti. S přihlédnutím k tomu, jaké návykové látky byly zjištěny rozbořem krve jimi

ovlivněných řidičů v praxi orgánů činných v trestním řízení, resp. i ve vztahu k jakým z nich byly popsány jejich účinky na jednání řidiče v POP, byly oslovené instituce vyzvány k popisu projevů těchto látek: methamfetamin (pervitin), amfetamin, 9-THC, MDMA, 3,4-methylenedioxyamfetamin (dále také jen „MDA“), kokain a morfin. Zadání otázky č. 4 bylo motivováno snahou o zjištění, zda oslovené instituce zaujímají stejné, či naopak odlišné stanovisko stran projevů vyjmenovaných látek na jednání člověka obecně, popřípadě ve vztahu k jednání jimi ovlivněného řidiče, jak byly u těchto látek popsány v POP.

81. Přestože trestní zákoník v § 130 stanoví, co se rozumí návykovou látkou (viz výše body 2. a 79. odůvodnění tohoto stanoviska), nevymezuje blíže pojem omamně či psychotropní látky, neboť by to bylo duplicitní vzhledem k úpravě obsažené v zákoně č. 167/1998 Sb., o návykových látkách a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Ten v § 2 definuje návykové látky jako omamně látky a psychotropní látky uvedené v přílohách č. 1 až 7 nařízení vlády o seznamu návykových látek. Uvedené nařízení vlády č. 463/2013 Sb., o seznamu návykových látek, ve znění pozdějších předpisů, přitom ve značné míře vychází z mezinárodních smluv, jimiž je Česká republika vázána, a to zejména z Jednotné úmluvy o omamných látkách, vyhlášené pod č. 47/1965 Sb., ve znění sdělení č. 458/1991 Sb., a z Úmluvy o psychotropních látkách, vyhlášené pod č. 62/1989 Sb. V citovaném nařízení vlády jsou konopí, kokain a morfin zařazeny mezi omamně látky (na seznamy č. 1 a 3), zatímco methamfetamin, amfetamin, MDMA a MDA jsou zařazeny mezi psychotropní látky (na seznamy č. 4 a 5).

82. Oslovené instituce rozdělily zmíněné návykové látky do kategorií, k nimž se vyjádřily souhrnně, přičemž jde o kannabinoidy (9-THC), budivé aminy a jejich deriváty (methamfetamin, amfetamin, MDMA a MDA), kokain a opiáty (morfin).

83. V případě **kannabinoidů** upozornily oslovené instituce na nevyzpytatelnost jejich účinků, které jsou velmi individuální. Shodly se však na jejich typickém projevu, a to deformací vnímání času a prostoru a změně zrakového a sluchového vnímání, projevující se mj. jako dvojité vidění, světloplachost, zintenzivněné vnímání barev a sluchových vjemů. Mezi jejich projevy patří také poruchy motoriky a jemných automatismů, kdy řidič mění rychlost jízdy, odchyluje se z přímého směru, chybně reaguje na chování jiných řidičů, hůře vnímá barvy signálních světél, neadekvátně reaguje na vjemy z okraje zorného pole. Užití těchto látek je provázeno mydriázou (rozšířením zornic) a zarudlými spojivkami. Oslovené instituce rovněž popsaly počáteční euforii provázenou nekritičností, nesoustředěností a vnitřní lhostejností, následovanou útlumem. Po odeznění nastupuje nervozita, zvýšená aktivita a nespavost. Zvláště nebezpečná je možnost přetrvávání toxických psychóz i po vyloučení dané látky z organismu.

84. **Budivé aminy a jejich deriváty** (tedy **methamfetamin, amfetamin, MDMA a MDA**) jsou látky stimulující centrální nervovou soustavu. V akutní

fázi zvyšují bdělost, reaktivitu, sebevědomí, navozují riskantní chování (mj. rizikovou jízdu bez zábran s přeceněním vlastních schopností) a zbrkllost, a tím snižují soudnost v rozhodování (jde o nízkou míru sebekritického vyhodnocování vlastních schopností při řešení akutně vzniklých problematických situací). Typické jsou změny chování ve smyslu vysoké impulzivity a agresivity. Jedním z projevů jsou rozšířené zornice, a tedy zvýšená citlivost na oslnění. Ve fázi odeznění účinků nastupuje výrazný útlum centrální nervové soustavy (chorobná únava) doprovázený roztěkaností, zmateností, neklidem, nervozitou a poruchami soustředění a myšlení. Mohou se objevit vážné psychiatrické diagnózy typu depresí, psychóz, schizofrenií apod. U řidiče je vysoké nebezpečí mikrosrápků. V této fázi lze zaznamenat pomalou nebo měnící se rychlost jízdy, obtíže při udržování přímého směru apod.

85. Kokain přiřadily některé z oslovených institucí k methamfetaminu, neboť má velmi obdobné účinky. Jeho charakteristickými projevy jsou euforie provázená pocitem nadřazenosti, zvýšení sebedůvěry, odbourání zábran a ztráty kritičnosti. Styl jízdy jím ovlivněného řidiče bude po požití kokainu rizikový a bez zábran, s nepřiměřeně vysokou rychlostí a přeceněním vlastních schopností. Jedním z projevů jsou též rozšířené zornice, a tedy zvýšená citlivost na oslnění. Ve fázi odeznění účinků potom nastává útlum, úzkost, stihomam, vyčerpání a deprese. Užití této látky má dále za následek nepozornost, neklid, neschopnost soustředění, dezorientaci, nervozitu, podrážděnost a poruchy výměny informací mezi senzorickými a motorickými funkcemi v mozku.

86. U kokainu upozornily oslovené instituce na fakt, že v praxi nebývají u kontrolovaných řidičů zjišťovány jeho vyšší hodnoty, případně není zachycen vůbec, a to proto, že kokain se rychle rozkládá na **benzoyleckgonin**. Ten je neaktivním metabolitem kokainu. Ukazuje na jeho přítomnost, zároveň však nejde o návykovou (ani psychoaktivní či toxickou) látku. Názory oslovených institucí na přístup k této látce byly proto značně rozdílné. **Psychiatrická nemocnice Bohnice** upozornila, že nález benzoyleckgoninu sice ukazuje na užití kokainu v minulosti, nelze však zpětně určit, jaká byla koncentrace kokainu v době řízení motorového vozidla. **Fakultní nemocnice Hradec Králové** navrhl sloučit rozeznávané hranice pro benzoyleckgonin a Kokain. **Česká lékařská společnost JEP** navrhl – přesto, že benzoyleckgonin nemá psychoaktivitu – stanovení pevné hranice také v případě této látky, protože její přítomnost je jasným markérem konzumace kokainu. Její vynechání by znamenalo tolerování rizik u konzumentů kokainu. Obdobně se vyjádřil také **Institut postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví**.

87. Morfin zařadily oslovené instituce mezi opiáty, které obecně působí analgeticky a narkoticky. Charakteristické jsou střídání euforie s dysforií, zmatenost, otupělost, apatie, spavost a centrální útlum, někdy výpadky vědomí. Dále jako jeho projevy popsaly sníženou schopnost koncentrace, prodloužení reakčního

času, zpomalení motoriky, zúžené zornice (omezení přizpůsobivosti očí na střídání světla a stínu). Po 3 až 4 hodinách podle míry závislosti nastupuje tzv. abstinenční syndrom zcela vylučující sebemenší míru schopnosti řidiče i technicky dobře ovládnout jakékoli vozidlo.

88. S ohledem na výše uvedené stručné shrnutí poznatků vyplývajících z jednotlivých vyjádření lze souhrnně konstatovat – a v tomto směru ani v minulosti u orgánů činných v trestním řízení nepanovaly žádné pochybnosti – že všechny zmíněné látky, ve vztahu k nimž bylo vyžádáno odborné stanovisko, jsou po jejich aplikaci způsobilé negativně ovlivnit psychomotorické schopnosti řidiče motorového vozidla. Užije-li řidič jinou návykovou látku než alkohol v množství, které se při jeho kontrole projeví zjištěním její koncentrace v krevním séru v hodnotě uvedené v právní větě a dále pod bodem 109. odůvodnění tohoto stanoviska, přivodí si takové ovlivnění svých kognitivních a psychomotorických funkcí, které vede ke ztrátě způsobilosti k bezpečnému ovládání motorového vozidla, a tím i **stav vylučující způsobilost** k výkonu této činnosti ve smyslu zákonného znaku přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku.

89. K řešení sporné otázky, v jakém rozsahu je při zjištění některé z těchto látek v krevním séru řidiče nezbytné provádět dokazování, směřuje zodpovězení otázek č. 1 až 3 položených osloveným institucím. K nim zaujaly tato odborná stanoviska.

b) Rozsah nezbytného dokazování; lze se obejít bez znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie? (otázky č. 1 a 2)

90. V reakci na první otázku, tedy zda současná úroveň odborných poznatků brání stanovení pevných kvantitativních hranic pro množství jiné návykové látky než alkoholu, při jejichž dosažení řidič motorového vozidla není způsobilý jej bezpečně řídit, naprostá většina z oslovených institucí uvedla, že lze stanovit hranici, při které nastává **intoxikace**, a tedy u běžného, tj. z hlediska znalostí dopravních předpisů a praktických dovedností způsobilého řidiče (disponujícího řidičským oprávněním), úplná neschopnost bezpečně řídit motorové vozidlo. Tato obecná shoda panuje u oslovených institucí i při jejich poukazu na skutečnost, že stanovení takových konkrétních hodnot může být problematické z důvodu rozmanitého psychotropního efektu návykových látek na lidský organismus. I při tomto vědomí však přímo doporučily stanovení takových hranic s tím, že ve stejném smyslu vyzněl také již zmíněný ústavní posudek, který soudy mnohdy uplatňují ve svých rozhodnutích (viz bod 11. odůvodnění tohoto stanoviska). **Česká lékařská společnost JEP** však upozornila, že tyto hranice lze stanovit pouze za dvou podmínek, a to že jde o tzv. rekreačního uživatele návykové látky a nejde o kombinovanou konzumaci alkoholu a návykové látky, popřípadě směsi

návykových látek. **Krajská zdravotní, a. s.**, navrhla stanovení souhrnné hladiny pro methamfetamin a amfetamin, neboť se v krvi prokazují zpravidla současně. Někteří z oslovených odborníků (např. z Ústavu klinické biochemie a diagnostiky Fakultní nemocnice Hradec Králové, z Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví, či primářka MUDr. Zdenka Staňková z Krajské zdravotní, a. s.) však zároveň vyslovili názor, že samotná potvrzená přítomnost návykových látek v krvi řidiče vylučuje – bez ohledu na jejich zjištěnou hladinu – způsobilost k řízení motorového vozidla, jinými slovy jsou zastánci tzv. nulové tolerance.

91. Oslovené instituce se také shodly v odpovědi na druhou otázku, tedy jestli je možné učinit závěr o vyloučení způsobilosti řídit motorové vozidlo po požití jiné návykové látky než alkoholu pouze na základě posudku z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie. Zcela shodně odpověděly, že pro stanovení nezpůsobilosti řidiče řídit motorové vozidlo není nutné vypracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. **Výzkumný ústav veterinárního lékařství** jej označil pro tento účel za velmi nepřesný a nadbytečný. **Fakultní nemocnice Hradec Králové a Psychiatrická nemocnice Bohnice** dokonce uvedly, že vyšetření znalcem psychiatrem nemá žádný smysl, neboť ten nemá pro takové zjištění dostupné žádné metody. První z těchto institucí přitom zmínila možnost vyšetření dopravně psychologického, Psychiatrická nemocnice Bohnice dokonce vyloučila potřebu, byť i jen konzultace se znalcem z odvětví psychiatrie. Za klíčový považuje znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, **Česká lékařská společnost JEP**, která zároveň připustila potřebu vypracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, za účelem posouzení závislosti na návykových látkách u chronických uživatelů. **Institut postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví** navrhl psychiatrické vyšetření pouze v případě nestandardního chování řidiče, které neodpovídá zjištěné koncentraci návykové látky (nižší, než jsou navržené hodnoty), a zmínil možnost vypracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví farmakologie, pokud si řidič aplikoval návykovou látku krátce před řízením motorového vozidla.

92. Odlišné stanovisko zaujal ve svém vyjádření **Národní ústav duševního zdraví**, jehož zpracovatel poté, co zmínil poznatky stran projevů jím uvedených drog a souvisejících faktorů, které mají vliv na schopnost řidiče bezpečně ovládat motorové vozidlo (např. kombinace s alkoholem, spánková deprivace), vyjádřil své přesvědčení, že nelze vztahovat míru intoxikace, a tedy stavu vylučujícího způsobilost, pouze k hladinám omamných a psychotropních látek v krvi či užití dávky drogy. Poukázal rovněž na negativum spočívající v časové prodlevě mezi zadržením řidiče a provedením odběru krve, která je podle tohoto ústavu klíčovým faktorem často znemožňujícím aproximovat hladinu omamných a psychotropních látek u řidiče v době jízdy. Pro adekvátní zhodnocení stavu pokládá Národní ústav duševního zdraví za optimální zohlednit: a) typ drogy, b) užitou dávku drogy nebo více drog najednou, c) dobu užití, d) současnou konzumaci al-

koholu a jiných drog či léků, e) vliv spánkové deprivace a též f) zajistit odběr odpovídajícího biologického vzorku u řidiče během jeho kontroly, g) na též místě provést behaviorální/kognitivní testy. Za stávající praxe podle tohoto vyjádření nelze stanovit pevné kvantitativní hranice u jednotlivých jiných návykových látek než alkoholu a ani jen na jejich základě posuzovat stav vylučující způsobilost, a to rovněž např. i z důvodu, že při současné spánkové deprivaci či kombinaci s alkoholem mohou být hladiny drog velmi nízké, a přesto bude nezbytné dojít k závěru, že uvedený stav vylučoval způsobilost řidiče k bezpečnému ovládání motorového vozidla. Vyslovení závěru o nezpůsobilosti řidiče toliko na podkladě posudku z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, je teoreticky možné, bude-li mít toxikolog k dispozici údaje uvedené výše pod písm. a) až e).

c) Koncentrace vyjmenovaných návykových látek, při jejichž zjištění v krevním séru řidiče lze vyslovit závěr o vyloučení jeho způsobilosti k bezpečnému ovládání motorového vozidla (otázka č. 3)

93. V návaznosti na zodpovězení otázek č. 1 a 2 učinily oslovené instituce v rámci zodpovězení otázky č. 3 následující návrhy na stanovení hodnot, při jejichž zjištění v krevním séru řidiče motorového vozidla lze učinit závěr, že se nachází ve stavu vylučujícím způsobilost k řízení motorového vozidla.

	9-THC	Meth.	Amf.	MDMA	MDA	Kokain	Morfin
PN Bohnice	10	200	200	350–500	150	250–500	100
FN HK	10	150	200	150	150	150	200
Krajská zdrav. ÚnL	10	150	150	150	150	150	100–150
Institut postgr. vzdělávání Praha	10	150	200	200	200	75	100
Česká lékařská společnost JEP	10	150	150	150	150	75	100

94. Výzkumný ústav veterinárního lékařství se ztotožnil s hranicemi uvedenými v POP. Se závěry České lékařské společnosti JEP se ztotožnily **Nemocnice**

České Budějovice, Univerzita Palackého v Olomouci, Fakultní nemocnice Olomouc, Nemocnice Na Bulovce a Ústřední vojenská nemocnice (Vojenský ústav soudního lékařství), stejné stanovisko zaslala i Všeobecná fakultní nemocnice v Praze. Národní ústav duševního zdraví uvedl jako tzv. cut off hladiny následující hodnoty: u amfetaminu 20 až 600 ng/ml, u methamfetaminu 20 až 200 ng/ml, u MDMA 20 až 300 ng/ml a MDA 20 ng/ml. U 9-THC a kokainu uvedl hranice považované za tzv. threshold.

d) Další relevantní zjištění plynoucí z odborných vyjádření (otázka č. 5)

95. Několik z oslovených institucí se vyjádřilo i k technickým otázkám souvisejícím s prováděním vyšetření, konkrétně k samotnému odběru krve u podezřelého řidiče. **Institut postgraduálního vzdělávání a Česká lékařská společnost JEP** upozornily, že pro analýzu kokainu je nutné využít zkumavku s tzv. NaF (fluoridem sodným jako konzervantem), která má stabilizační efekt. Tato je však zároveň nevhodná pro zjišťování koncentrace 9-THC, a je proto třeba provádět odběr do dvou zkumavek, jedné s NaF a jedné bez NaF. Zmíněné instituce dále doplnily, že jako krevní vzorek je třeba využít krevní sérum ze srážlivé krve, s nímž pracuje většina laboratoří. Národní ústav duševního zdraví poukázal na potřebu jím uváděného komplexního přístupu.

VII.

Vyjádření připomínkových míst

96. Předseda trestního kolegia Nejvyššího soudu zaslal návrh tohoto stanoviska k připomínkám všem krajským a vrchním soudům, Městskému soudu v Praze, Nejvyššímu správnímu soudu, Nejvyššímu státnímu zastupitelství, všem právnickým fakultám univerzit v České republice, Ministerstvu spravedlnosti, Ministerstvu vnitra, Institutu pro kriminologii a sociální prevenci a veřejnému ochránci práv. Podporu návrhu stanoviska vyslovily **Krajský soud v Brně, Krajský soud v Ostrově a Krajský soud v Hradci Králové**, které pokládají přijetí stanoviska za velmi žádoucí, neboť by významně zjednodušilo a sjednotilo rozhodování týkající se uvečené trestné činnosti. **Vrchní soud v Praze** považuje návrh stanoviska za správný a velmi přínosný, oceňuje, že se vypořádává s tzv. nulovou variantou (tolerancí), a navrhl doplnit původní dikci pod písm. c) v právní větě o text „nebo hodnotou koncentrace jiné návykové látky v jeho krevním séru“. Žádné připomínky k návrhu stanoviska nevznesly **Vrchní soud v Olomouci, Městský soud v Praze, Krajský soud v Plzni, Krajský soud v Praze** či **Krajský soud v Ústí nad Labem**. Krajský soud v Českých Budějovicích se k návrhu stanoviska nevyjádřil.

97. Stejně vyzněla sdělení od **Nejvyššího správního soudu, Ministerstva spravedlnosti, Ministerstva vnitra** (vyjadřujícího též názor Národní protidrogo-

vé centrály a Ředitelství služby dopravní policie), **Kanceláře veřejného ochránce práv, Institutu pro kriminologii a sociální prevenci a Právnické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci.**

98. Nejvyšší státní zástupce sdělil, že souhlasí s návrhem stanoviska i jeho argumentací, navrhl však provedení dílčích změn, které se týkají

- změny limitní hodnoty u morfinu,
- úpravy (vypuštění) části odůvodnění týkající se údajů o výskytu případů ovlivnění řidiče morfinem a 3,4-methylenedioxyamfetaminem (MDMA),
- doplnění stanoviska o závěry ve vztahu k látce benzoyllecgonin,
- změny při vymezení případů, v nichž je nezbytné přistoupit ke zpracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie.

99. V případě morfinu by měla být podle nejvyššího státního zástupce limitní hodnota stanovena ve výši 200 ng/ml namísto navržené hranice 100 ng/ml z důvodu nutnosti zohlednění faktu, že léky ze skupiny opiátů (např. kodein, který se v organismu přeměňuje na morfin) se používají při léčbě bolesti a suchého kašle. kodein a morfin mají stejné aktivní metabolity v organismu (morphine-6-glucuronide, morphine-3-glucuronide, normorphine), přičemž při měření interakce těchto aktivních metabolitů bude celkové stanovené množství s velkou pravděpodobností u kodeinu vyšší než 100 ng/ml. Terapeutická koncentrace morfinu v krevním séru je 10 až 70 ng/ml, maximální denní dávka je až 60 mg. Osoba, u níž bylo zjištěno v krevním séru 100 ng/ml morfinu, se nenachází ve stavu akutní intoxikace, a tedy ani ve stavu vylučujícím schopnost řídit motorové vozidlo. Podle mezinárodní databáze (tzv. TOXINZ) je toxická dávka 200 ng/ml.

100. Protože lze usuzovat, že výskyt případů, kdy byl řidič ovlivněn látkami kokain, MDMA a MDA, je v praxi vyšší, než jak vyplývá z údajů obsažených v odůvodnění návrhu stanoviska (jako podkladový materiál pro zpracování podnětu nejvyššího státního zástupce byla vyžádána rozhodnutí vztahující se pouze k užití methamfetaminu, amfetaminu a 9-THC), je navrženo vypuštění údajů týkajících se látek, ohledně nichž nebylo šetření prováděno.

101. Nejvyšší státní zástupce upozorňuje, že návrh stanoviska se nevypořádává s tím, jak postupovat v případě detekce benzoyllecgoninu u řidiče. Připomíná, že aplikační praxe zpravidla slučuje toxické hranice pro benzoyllecgonin a kokain a že takový postup doporučují i instituce oslovené Nejvyšším soudem. Vynechání této látky by ve svých důsledcích mohlo znamenat beztrestnost řidičů, kteří řídili motorové vozidlo po požití kokainu. Benzoyllecgonin je uveden jako jiná návyková látka v nařízení vlády č. 41/2014 Sb., přičemž toto nařízení při rozlišení mezi beztrestným jednáním a přestupkem stanoví shodnou hranici jako v případě kokainu, tj. 25 ng/ml.

102. V případě výjimky pod písm. d) v právní větě tohoto stanoviska by – obdobně jako při posuzování viny řidiče nacházejícího se pod vlivem alkoholu – měl

být závěr o naplnění znaků skutkové podstaty přečinu podle § 274 tr. zákoníku podložen kromě toxikologického vyšetření spíše jinými důkazy (v podobě výpovědi svědků o způsobu jízdy řidiče a jeho chování při kontrole a výsledků lékařského vyšetření), a nikoli nutně požadovaným znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. POP taktéž mluví na tyto situace, přičemž zdůrazňuje nezbytnost řádného zadokumentování vnějších projevů řidiče, precizní protokolace, důsledného vyšetření a vyplnění protokolu o lékařském vyšetření osoby při podezření z ovlivnění návykovou látkou. Bude případně nutné vyžádat si i podrobný slovní popis příznaků, které se u řidiče vyskytují, se zaměřením na markanty, které v důsledku případného požití návykové látky mohou ovlivňovat řízení, tj. posouzení aktuálních psychomotorických a kognitivních schopností konkrétního řidiče, přičemž to vše může následně sloužit k posouzení schopnosti bezpečného řízení motorového vozidla.

103. Mimo těchto obsahových změn doporučil nejvyšší státní zástupce, aby v textu návrhu stanoviska došlo ke sjednocení v něm užitě terminologie s úpravou obsaženou v nařízení vlády č. 41/2014 Sb. a k opravě některých zřejmých nesprávností (dat a spisových značek rozhodnutí, na něž se odkazuje, apod.).

104. Jako potřebnou reakci na odůvodnění některých soudních rozhodnutí (viz body 30. a 73. odůvodnění tohoto stanoviska) navrhuje nejvyšší státní zástupce zopakovat důvody, proč se POP rozešel při stanovení limitní hodnoty u látky methamfetamin (150 ng/ml) s arbitrárně stanovenou hodnotou obsaženou ve zmíněném ústavním posudku Psychiatrické nemocnice Bohnice (200 ng/ml). Připomenul, že v odůvodnění POP je uvedeno, že koncentrace 150 ng/ml a více methamfetaminu v krvi je spojována s toxickými příznaky, přičemž POP výslovně cituje odbornou publikaci autorů SCHULZ, M. a kol. (Therapeutic and toxic blood concentrations of nearly 1000 drugs and other xenobiotics. Critical Care, 2012). Ústavní znalecký posudek Psychiatrické nemocnice Bohnice ze dne 8. 12. 2014 v případě návykové látky methamfetamin uvádí limitní hodnoty 200 ng/ml a odkazuje na publikaci autorů SCHULZ, M., SCHMOLDT, A. (Therapeutic and toxic blood concentrations of more than 800 drugs and other xenobiotics. Pharmazie, 2003). V odůvodnění POP nejvyšší státní zástupce upozornil, že tato posledně zmíněná publikace autorů SCHULZ, M., SCHMOLDT, A. z roku 2003 byla v roce 2012 významně aktualizována výše zmíněnou publikací autorů SCHULZ, M. a kol., v níž byly původní údaje revidovány. Nejvyšší státní zástupce v této souvislosti poukazuje též na konstatování MUDr. Jiřího Švarce v ústavním znaleckém posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace na problematiku nealkoholových návykových látek, ze dne 8. 8. 2019, vypracovaném Psychiatrickou nemocnicí Bohnice ve věci vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 6 T 15/2019, kde vyjasňuje, že zpracovatelé posudku vycházeli z citované publikace z roku 2003. Oproti roku 2003 se tak v obdobné publikaci z roku 2012 v případě methamfetaminu uvádí jako toxická hranice místo 200 ng/

ml hranice 150 ng/ml. Přitom POP v případě methamfetaminu uvádí toxickou hranici 150 ng/ml, kterou shodně zmiňuje i mezinárodní databáze TOXINZ.

VIII.

Závěry Nejvyššího soudu vyvozené z výše uvedených poznatků

č. 2

105. V souladu s poznatky, které vedly předsedu Nejvyššího soudu k podání návrhu na zaujetí tohoto stanoviska a nejvyššího státního zástupce k podání podnětu na jeho vydání, vyplynulo z podkladů vyžádaných od soudů nižších stupňů, že rozhodování o vině řidiče motorového vozidla ovlivněného jinou návykovou látkou než alkoholem přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 tr. zákoníku je dlouhodobě nejednotné při řešení otázky, jakými důkazními prostředky je nezbytné vést dokazování k prokázání skutkového stavu, jenž odpovídá požadavku vyplývajícimu z § 2 odst. 5 tr. ř. a který umožňuje soudu učinit právní závěr, že obviněný řidič, vůči němuž je vedeno trestní stíhání pro zmíněný přečin, se nacházel ve stavu vylučujícím způsobilost, který je znakem objektivní stránky jeho základní skutkové podstaty. Tato nejednotnost se projevuje jednak rozdílnou procesní reakcí soudů na typově srovnatelné případy (vydání odsuzujícího rozhodnutí oproti vrácení věci do stadia přípravného řízení), jednak nezřídka vede i k rozdílnému právnímu posouzení při vydání meritorního rozhodnutí (závěr o vině přečinem podle § 274 tr. zákoníku oproti závěru o možném posouzení skutku jako přestupku). Zmíněné rozdílné právní posouzení skutku má mnohdy příčinu v tom, že soudy přebíraly odborné závěry znalců z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, kteří ve vztahu k řešené odborné problematice zastávají odlišné přístupy (např. tzv. nulovou toleranci). Uvedená zjištění o dlouhodobě rozdílné aplikaci příslušných ustanovení trestního řádu a v úvahu přicházejících hmotně právních ustanovení (trestních či správních) plně odůvodňují vydání stanoviska trestního kolegia Nejvyššího soudu za účelem sjednocení rozdílné soudní praxe.

106. Na základě zhodnocení vyžádaných odborných stanovisek oslovených institucí a s přihlédnutím k názorům vysloveným připomínkovými místy proto trestní kolegium Nejvyššího soudu zaujalo své stanovisko k řešené problematice týkající se trestního stíhání řidiče motorového vozidla ovlivněného jinou návykovou látkou než alkoholem pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 tr. zákoníku.

107. Vzhledem k většinovému odbornému stanovisku oslovených institucí jako pracovišť oprávněných podávat ústavní znalecké posudky z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, odvětví toxikologie a odvětví soudního lékařství, jak se projevilo při zodpovězení otázek č. 1 a 2, lze formulovat následující závěry.

108. V řízení vedeném vůči obviněnému řidiči pro spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 tr. zákoníku proto, že řídil motorové

vozidlo pod vlivem jiné návykové látky než alkoholu, lze závěr o jeho vině tímto trestným činem zásadně učinit již na podkladě zjištění o míře jeho ovlivnění touto látkou, která je dána koncentrací příslušné návykové látky v krevním séru obviněného řidiče a je zpravidla prokázána na podkladě znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie. Při zjištění koncentrace návykové látky ve stanovené (viz právní větu a bod 109. odůvodnění tohoto stanoviska) či vyšší hodnotě není třeba provádět – není-li to odůvodněno zvláštními okolnostmi konkrétního případu zmíněnými dále – za účelem objasnění otázky, zda se řidič nacházel ve stavu vylučujícím způsobilost, dokazování znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. Dostačující je zjištění obsažené ve znaleckém posudku či v odborném vyjádření z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie.

109. Nejde-li o zvláštní případy vyžadující odborné posouzení znalcem z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie (viz níže bod 116. a násl. odůvodnění tohoto stanoviska), lze obviněného řidiče pokládat za nacházejícího se ve stavu vylučujícím způsobilost ve smyslu zákonného znaku podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku, jestliže řídil motorové vozidlo po užití jiné návykové látky než alkoholu, jejíž koncentrace v krevním séru (srážlivé krve) dosáhne nejméně níže uvedených hodnot, a to

- 10 ng/ml delta-9-tetrahydrokanabinolu (9-THC),
- 150 ng/ml methamfetaminu,
- 150 ng/ml amfetaminu,
- 150 ng/ml 3,4-methylenedioxyamfetaminu (MDMA),
- 150 ng/ml 3,4-methylenedioxyamfetaminu (MDA),
- 75 ng/ml kokainu a
- 200 ng/ml morfinu.

110. Stanovení těchto hodnot zohledňuje odborná doporučení oslovených institucí (vyjma Národního ústavu duševního zdraví), z nichž v případě

- delta-9-tetrahydrokanabinolu (9-THC) hodnotu 10 ng/ml navrhlo všech dvanáct,
- methamfetaminu hodnotu 150 ng/ml navrhlo jedenáct, hodnotu 200 ng/ml jedna,
- amfetaminu hodnotu 150 ng/ml navrhlo osm, hodnotu 200 ng/ml čtyři,
- 3,4-methylenedioxyamfetaminu (MDMA) hodnotu 150 ng/ml navrhlo deset, hodnotu 200 ng/ml jedna, hodnotu 350 ng/ml jedna,
- 3,4-methylenedioxyamfetaminu (MDA) hodnotu 150 ng/ml navrhlo jedenáct, hodnotu 200 ng/ml jedna,
- kokainu hodnotu 75 ng/ml navrhlo osm, hodnotu 130 ng/ml tři a hodnotu 250 ng/ml jedna,
- morfinu hodnotu 100 ng/ml navrhlo devět, hodnotu 10 až 150 ng/ml jedna a hodnotu 200 ng/ml dvě.

111. Vyjma toho, že při stanovení výše uvedených hodnot byly převzaty hodnoty navržené vždy největším počtem oslovených institucí, bylo přihlédnuto i k tomu,

že tyto hodnoty odráží stanovisko institucí odborně zaměřených na problematiku toxikologickou, jejichž názor by měl být – i podle sdělení prof. MUDr. Ladislava Hosáka, Ph.D., předsedy ústavní znalecké komise v oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie – při řešení nastolené otázky dominantní. Značný význam i vzhledem k tomuto sdělení přikládá trestní kolegium Nejvyššího soudu odbornému vyjádření České lékařské společnosti JEP, a to proto, že se na jeho zpracování podílely i některé oslovené instituce (např. Nemocnice České Budějovice, Fakultní nemocnice Olomouc, Ústřední vojenská nemocnice Praha), jejichž odborný názor vyjadřuje a které i z těchto důvodů na něj rovněž odkazují. Nejvyšším soudem stanovené hodnoty tak odrážejí výsledky současných odborných poznatků dosažených v oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie a soudního lékařství, vůči nimž se – co do základů řešené problematiky – nikterak nevymezují ani oslovené instituce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie.

112. Výjimku při tomto posouzení odborných názorů představuje stanovení limitní hranice u látky morfin. V souladu s koncepcí, na níž je toto stanovisko (obdobně jako POP) založeno, tj. dovození stavu vylučujícího způsobilost při prokázání stavu intoxikace, byla na místě vyhovět návrhu nejvyššího státního zástupce opřenému o odbornou argumentaci na zvýšení limitní hranice u této návykové látky na hodnotu 200 ng/ml, neboť mezinárodní databáze (TONXINZ), o jejíž údaje se v minulosti při zpracování znaleckých posudků opíraly i některé z oslovených institucí (např. Psychiatrická nemocnice Bohnice), spojuje dosažení takového stavu až se zmíněnou hodnotou (u morfinu je toxická dávka podle mezinárodní databáze TOXINZ až ve výši 200 ng/ml). Podpůrně byla vzata v úvahu i další argumentace upozorňující na nebezpečí vyvození trestní odpovědnosti řidiče, jejíž příčinou by bylo stanovení nižší limitní hranice (původně zvažované ve výši 100 ng/ml, opírající se o návrh devíti oslovených institucí), která by mohla být dosažena i v důsledku terapeutického užití léku, jenž se v organismu přeměňuje na morfin. V uvedeném směru lze nepochybně případnou nekázeň řidiče nerespektujícího varování obsažené na příbalovém letáku, resp. poučení, které se mu při předepsání příslušného léku lékařem a jeho vydání lékárníkem dostává, řešit cestou správně právního postihu. Vyvození správně právní odpovědnosti a uložení sankce v daném řízení lze při zjištění koncentrace morfinu v krevním séru řidiče nedosahující hodnoty 200 ng/ml vnímat jako dostatečnou reakci na protiprávní jednání řidiče motorového vozidla spočívajícího v jeho řízení ve stavu ovlivnění návykovou látkou (nikoli úmyslného přivození stavu vylučujícího způsobilost). Vyhovění návrhu je v souladu i s vnímáním trestního práva jako prostředku *ultima ratio*.

113. Protože napříč všemi třemi odbornostmi je zcela většinově sdílen názor, že i u jiných návykových látek než alkoholu lze stanovit hranici, při které nastává intoxikace a v jejím důsledku i u průměrného řidiče (bez ohledu na jeho věk, pohlaví, tělesnou hmotnost apod.) úplná neschopnost bezpečně řídit motorové

vozidlo, lze při zodpovězení otázek, na něž je zaměřeno toto stanovisko, vycházet z toho, co již bylo vyloženo výše.

114. Je tomu tak proto, že při zjištění koncentrací návykových látek v hodnotách uvedených shora pod bodem 109. odůvodnění tohoto stanoviska v organismu běžně disponovaného řidiče dochází k jeho intoxikaci, jejímž důsledkem je to, že jeho psychomotorické a kognitivní funkce jsou jím užitou návykovou látkou negativně ovlivněny do té míry, že je nezpůsobilý k bezpečnému ovládání motorového vozidla. Jinými slovy vyjádřeno, užití výše označených návykových látek v množství, které se v krevním séru (ze srážlivé krve) obviněného řidiče projeví v uvedených či vyšších hodnotách, vede k vyvolání stavu vylučujícího způsobilost ve smyslu zákonného znaku přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku.

115. Stanovené hodnoty, resp. i vymezení jedné z alternativ [pod písm. b) v právní větě], kdy bude nezbytné provést dokazování též znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, zohledňují rovněž to, na co upozornil Národní ústav duševního zdraví, tj. že např. chroničtí uživatelé marihuany mají stabilní hladiny 9-THC v krvi, které často přesahují hranici 5 ng/ml, a to i přesto, že aktuálně neužili konopí. Hodnota u 9-THC je jednak stanovena ve výši 10 ng/ml, tedy na horní hranici rozpětí 5 až 10 ng/ml, u níž podle sdělení obsaženého ve vyjádření zmíněného ústavu 75 až 90 % všech testů na řízení vykazuje nějakou míru zhoršení a jednak zde platí, že chronického uživatele bude zpravidla třeba pokládat za osobu, u níž bude zapotřební objasnit její závislost na omamných nebo psychotropních látkách, což se neobejde bez posouzení znalcem z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. Lze dodat, že u morfinu je hranice (200 ng/ml) stanovena mnohem výše než ve vyjádření této instituce uvedená hodnota 14,3 ng/ml (5 mg intravenózní dávka), která nemá prakticky žádný vliv na řízení. Ostatně u všech jiných návykových látek než alkoholu, jež jsou uvedeny v tomto stanovisku, byly po zhodnocení odborných podkladů stanoveny hranice ve výši, u níž stav intoxikace organismu vede bez pochybností ke ztrátě způsobilosti řidiče bezpečně ovládat motorové vozidlo, a tudíž ke stavu vylučujícímu způsobilost ve smyslu zákonného znaku přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku.

116. Uvedená konstatování však nelze vnímat tak, že by zpracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, v případě zjištění, že řidič řídil motorové vozidlo pod vlivem jiných návykových látek než alkoholu, nepřicházelo v úvahu, resp. že by jeho zpracování mělo být vždy považováno za nadbytečné. Nezbytnost jeho opatření mohou založit zvláštní, jedinečné okolnosti konkrétního případu, na které bude třeba tímto důkazním prostředkem reagovat a jejichž význam pro rozhodnutí bude třeba jeho prostřednictvím objasnit.

117. Není úkolem tohoto stanoviska (a patrně to ani nelze předjímat), aby taxativním výčtem vymezilo všechny možné alternativy, v nichž bude nezbytné

provést dokazování znaleckým posudkem této odbornosti. Lze proto jen příkladem zmínit, že zpracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, pro účely trestního řízení bude odůvodněno zejména tehdy, bude-li třeba řešit otázku přičetnosti obviněného, jeho závislosti na návykových látkách, či vyvstane-li potřeba posouzení osoby obviněného z jiných relevantních důvodů. Bez odborného závěru znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, se tudíž orgány činné v trestním řízení neobejdou při trestním stíhání vedeném vůči řidiči pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 tr. zákoníku zejména tehdy, bude-li

- a) přicházet v úvahu odlišná právní kvalifikace skutku závislá na posouzení otázky přičetnosti řidiče (např. trestný čin opilství podle § 360 tr. zákoníku z důvodu řidičem zaviněné nepřičetnosti způsobené užitím návykové látky), nebo
- b) třeba řešit otázku jeho závislosti na návykových látkách v souvislosti s možností uložení ochranného opatření v podobě ochranného léčení, nebo
- c) zjištěno současné užití jiné návykové látky a alkoholu a závěr, že se řidič nachází ve stavu vylučujícím způsobilost, nebude odůvodněn již zjištěnou hladinou alkoholu v jeho krvi nebo hodnotou koncentrace jiné návykové látky v jeho krevním séru dosahující úroveň uvedené výše v právní větě a v bodě 109. odůvodnění tohoto stanoviska, popřípadě
- d) potřeba jeho psychiatrického zkoumání odůvodněna jinými skutečnostmi (např. v situaci nestandardního chování řidiče neodpovídajícího zjištěné menší koncentraci návykové látky).

118. Zpracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, v prvních dvou výše uvedených případech nesouvisí [písm. a)], nebo nemusí souviset [písm. b)] bezprostředně se zjištěním učiněným o výši ovlivnění řidiče jinou návykovou látkou než alkoholem, tj. s konkrétní hodnotou naměřené koncentrace příslušné látky v jeho organismu, neboť v těchto případech nejsou odborná zjištění takového znalce vyžadována jako podklad pro závěr soudu o prokázání stavu vylučujícího způsobilost jako znaku skutkové podstaty přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku. Vyžádání znaleckého posudku tohoto zaměření bude naopak souviset s poznatky, které vyplynou z jiných důkazních prostředků (svědeckých výpovědí, lékařských zpráv apod.) a na jejichž opatření nemohou orgány činné ve stadiu přípravného řízení rezignovat.

119. V prvním případě odůvodní vyhotovení posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, poznatky o zcela neobvyklých celkových projevech jinou návykovou látkou ovlivněného řidiče, které budou obsaženy ve výpovědích svědků popisujících jeho jednání, ve vyšetření provedeném lékařem apod., jež vyústí do pochybností nikoli jen stran jeho způsobilosti bezpečného ovládnutí motorového vozidla, nýbrž o jeho přičetnosti jakožto obligatorního znaku subjektu trestného činu. Odborné psychiatrické zhodnocení bude v daném případě vyvoláno

potřebou objasnění otázky, zda se příslušný řidič při řízení motorového vozidla nenacházel ve stavu nepřičetnosti, jejíž příčinou byla aplikace návykové látky. Znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, bude v takovém případě nezbytným podkladem pro závěr o právní kvalifikaci skutku, neboť při prokázání obviněným zaviněné nepřičetnosti bude třeba skutek kvalifikovat nikoli jako přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 tr. zákoníku, nýbrž jako trestný čin opilství podle § 360 odst. 1 tr. zákoníku. V druhém případě vyvolají potřebu zpracování takového znaleckého posudku zejména poznatky o dlouhodobém zneužívání návykových látek tímto řidičem, změnami jeho osobnosti apod., které odůvodní potřebu zkoumání jeho závislosti na těchto látkách spojeného s posouzením otázky, zda nenastaly podmínky pro léčebné působení na něj formou uložení ochranného léčení.

120. Z tohoto konstatování vyplývá, že zpracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, tu nebude primárně souviset s tím, že u dotyčného řidiče nebude prokázána hladina koncentrace jiné návykové látky než alkoholu v hodnotě uvedené v právní větě a pod bodem 109. odůvodnění tohoto stanoviska (případně v hodnotě vyšší). Jeho opatření tedy přichází v úvahu jak tehdy, bude-li zjištěna koncentrace návykové látky nedosahující stanovené hodnoty, tak v případě, že ji bude dosahovat či přesahovat. Uložení ochranného léčení podle § 99 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku je totiž reakcí na spáchání trestného činu, což v případě přečinu podle § 274 tr. zákoníku znamená naplnění zákonných znaků jeho skutkové podstaty, k němuž v případě znaku spočívajícího ve stavu vylučujícím způsobilost zpravidla dojde při zjištění koncentrace jiné návykové látky než alkoholu nejméně v hodnotě odpovídající stanovenému limitu. V případě, že bude prokázána závislost řidiče na návykových látkách, bude nezbytné, aby se znalec vyslovil i k otázce související s dovozením závěru o naplnění zmíněného znaku skutkové podstaty, neboť v takovém případě zjevně nebude splněna podmínka, která podmiňuje stanovení limitní hranice podle oslovených míst (konkrétně podmínka obsažená ve sdělení České lékařské společnosti JEP – viz pod bodem 90. odůvodnění tohoto stanoviska), tj. že jde o rekreačního uživatele návykové látky.

121. Oproti nyní vyloženým případům alternativy zmíněné v právní větě pod písm. c) a d) míří na situace, kdy v krvi (krevním séru srážlivé krve) řidiče nebude zjištěna koncentrace odpovídající stanovené hodnotě či ji převyšující. Obdobně jako u alkoholu, u něhož již ustálená judikatura dospěla k závěru o možnosti dovození stavu vylučujícího způsobilost u řidiče, v jehož krvi byla zjištěna hladina nižší než jedno promile, je-li existence tohoto zákonného znaku prokázána dalšími důkazy, lze i u jiných návykových látek usuzovat, že jejich užitím může v konkrétním případě u řidiče jimi ovlivněného dojít k narušení jeho psychomotorických a kognitivních funkcí v rozsahu znamenajícím ztrátu způsobilosti bezpečně ovládat motorové vozidlo. Právní závěr, že řidič, v jehož krvi nebyla zjištěna koncentrace odpovídající hodnotám stanoveným tímto stanoviskem, spáchal pře-

čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 tr. zákoníku, lze sice učinit i v takovém případě, ovšem na podkladě širšího dokazování, jehož rozsah již vymezila dřívější judikatura (zde zejména rozhodnutí pod č. 26/2008 Sb. rozh. tr.), přičemž v jeho rámci bude opatřen i znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie.

122. V těchto případech, tj. když zjištěná hladina jiné návykové látky nedosáhne hodnot uvedených pod bodem 109. odůvodnění tohoto stanoviska, bude – vyjma opatření ostatních důkazních prostředků, jimiž je třeba provádět dokazování (tj. výsledky svědků o způsobu jízdy ovlivněného řidiče, o jeho chování a projevech při dopravní kontrole, vyšetření řidiče lékařem apod.) – k prokázání stavu vylučujícího způsobilost (a tím i opodstatněnosti vedení trestního stíhání obviněného) třeba přistoupit ke zpracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. V uvedeném směru vychází stanovisko z doporučení, které bylo obsaženo ve vyjádření Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví. Lze proto konstatovat, že za této situace (kdy koncentrace příslušné návykové látky v krvi řidiče dosáhne hodnoty stanovené nařízením vlády č. 41/2014 Sb. a nedosáhne limitu vymezeného tímto stanoviskem), kterou by zpravidla bylo namísto řešit cestou vyvození správně právní odpovědnosti řidiče, se v případě vedení trestního stíhání řidiče pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 tr. zákoníku nadále podpůrně uplatní právní názor zaujatý v rozhodnutí pod č. 23/2011 Sb. rozh. tr. Jinými slovy vyjádřeno, svůj závěr, že řidič je důvodně podezřelý ze spáchání tohoto přečinu, musí státní zástupce při podání obžaloby doložit i zpracovaným posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. Jeho neexistence v takovém případě zakládá pro důvod k postupu soudu podle § 314c odst. 1 písm. a) tr. ř.

123. Z povahy věci vyplývá, že právě uvedené se vztahuje pouze na ty případy, kdy závěr o naplnění znaku spočívajícího ve stavu vylučujícím způsobilost nevyplyvá již ze zjištění o dosažení takové koncentrace jiné návykové látky než alkoholu, případně hladiny alkoholu, která svědčí o jeho naplnění [alternativa v právní větě pod písm. c)]. Bude-li proto při zjištěném ovlivnění řidiče více návykovými látkami prokázáno, že některou užil v množství, které se projevilo dosažením (či překročením) limitních hodnot, poté je pro řešení otázky jeho viny dostačující tento poznatek a není třeba přistoupit ke zpracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, bez nějž se ovšem orgány činné v trestním řízení – v případě trestně právního řešení věci – nebudou moci obejít při zjištění koncentrace alkoholu nebo jiné návykové látky nedosahující stanovené hodnoty.

124. Naopak lze usuzovat, že pro potřeby trestního řízení zpravidla nebude zapotřebí zpracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, např. v situaci, kterou ve svém vyjádření nastínily shodně Česká lékařská společnost JEP a Všeobecná fakultní nemocnice. Podle jejich názoru „nestandardní“

chování se může projevit i u řidiče, v jehož krvi nebude návyková látka vůbec zachycena, čímž mýřily na chronické uživatele návykových látek, u nichž jsou možné dlouhodobé změny psychomotorických a kognitivních funkcí přetrvávající i při momentální abstinenci. Aniž by se popírala potřeba znaleckého zkoumání takových osob [zde zejména z hlediska úpravy o zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel obsažené v § 84 a násl. zákona o silničním provozu a ve vyhlášce č. 277/2004 Sb., o stanovení zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel, zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel s podmínkou a náležitostí lékařského potvrzení osvědčujícího zdravotní důvody, pro něž se za jízdy nelze na sedadle motorového vozidla připoutat bezpečnostním pásem (vyhláška o zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel)], je třeba v dané souvislosti připomenout předpoklady trestní odpovědnosti řidiče za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 tr. zákoníku. K naplnění znaků jeho skutkové podstaty je z hlediska subjektivní stránky nezbytné prokázání úmyslné formy zavinění pachatele, z čehož plyne, že jeho úmysl, byť eventuální [§ 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku] alespoň ve formě smíření podle § 15 odst. 2 tr. zákoníku, se musí vztahovat i k vyvolání stavu vylučujícího způsobilost [zde na rozdíl od přestupku podle § 125c odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu]. Na orgánech činných v trestním řízení proto zůstává, aby posoudily možnosti, které zjištěné skutečnosti (tj. bude-li výsledek testu negativní) stran prokázání spáchání uvedeného přečinu (včetně jeho subjektivní stránky) takovým řidičem – právě z časového hlediska ohledně předchozího užití drogy – se nabízejí, a aby tomu přizpůsobily rozsah dokazování, resp. i otázku možného řešení mimo rámec trestního řízení.

125. Toto stanovisko se zaměřilo na zodpovězení otázek, které byly formulovány jeho zadavatelem, tj. předsedou Nejvyššího soudu. Ve vztahu k nim zejména vyložilo, že v převažující většině případů se při vedení trestního stíhání řidiče motorového vozidla, který vykonával danou činnost pod vlivem jiné návykové látky než alkoholu, pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 tr. zákoníku lze obejít bez zpracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. Vymezilo, že závěr o vině řidiče tímto přečinem bude zásadně možno učinit již na podkladě znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, případně odborného vyjádření z tohoto odvětví, bude-li prokázáno, že řidič před jízdou nebo v jejím průběhu užil takovou látku v množství, které u něj vedlo ke ztrátě způsobilosti bezpečně ovládat motorové vozidlo v důsledku hrubého narušení jeho psychomotorických a kognitivních funkcí. K takovému negativnímu ovlivnění těchto funkcí řidiče dochází, jsou-li prokázány koncentrace vyjmenovaných látek uvedené v právní větě tohoto stanoviska a pod bodem 109. jeho odůvodnění výše.

126. Při formulování stanoviska bylo trestní kolegium Nejvyššího soudu motivováno snahou zodpovědět položené otázky způsobem, který by umožnil, aby se jeho závěry co nejdříve promítly v praxi, která je jednoznačně naprosto rozdílná

v jednotlivých regionech. Tomuto záměru musel být přizpůsoben i jeho rozsah, zejména stran vymezení návykových látek, u nichž došlo ke stanovení limitních hodnot. Stanovisko se při jejich výběru inspirovalo v POP (byť by bylo nepochybně možno zvažovat i stanovení limitu ve vztahu k dalším drogám), na rozdíl od něj však do seznamu látek, u nichž znamená dosažení stanovených limitů závěr o existenci stavu vylučujícího způsobilost, nebyla zařazena látka Benzoylekgonin. Přestože vyjádření některých oslovených institucí (Fakultní nemocnice Hradec Králové, Česká lékařská společnost JEP, Institut postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví) vyzněla tak, že navrhuje, aby byla stanovena limitní hodnota i u této látky, neboť její přítomnost je jasným markerem konzumace kokainu a její vynechání by znamenalo tolerování rizik u konzumentů kokainu (viz bod 86. odůvodnění tohoto stanoviska), nebylo možno pominout údaje obsažené ve vyjádření Psychiatrické nemocnice Bohnice.

127. Tato instituce sice rovněž sdělila, že nález benzoylekgoninu prokazuje užití kokainu v minulosti, současně však upozornila, že tento nález vůbec neprokazuje přítomnost kokainu v době řízení motorového vozidla. Nelze z něj zjistit, v jak vzdálené minulosti dotyčná osoba užila kokain, a ani z něj není možné odvodit koncentraci kokainu v minulosti. Z koncentrace benzoylekgoninu tedy nelze určit, jaká byla koncentrace kokainu v organismu řidiče v době řízení motorového vozidla. Neexistuje přitom žádná toxická hladina benzoylekgoninu, neboť nejde o látku návykovou, ani psychoaktivní či toxickou.

128. Trestní kolegium s přihlédnutím k citovaným sdělením usoudilo, že nedisponuje dostatečnými podklady, které by mu umožnily přijetí adekvátního závěru ke stanovení rozhodné hodnoty též u benzoylekgoninu. Proto tato látka nebyla zařazena do výčtu spojeného s uvedením limitní hranice s tím, že není vyloučeno v budoucnosti dosáhnout nějakého řešení i ve vztahu k ní.

129. Jak již bylo zmíněno výše, při stanovení limitních hodnot vycházelo trestní kolegium Nejvyššího soudu z doporučení většiny oslovených institucí. Uvedené nalezlo svůj výraz i v tom, že u dvou látek, konkrétně amfetaminu a kokainu, byla limitní hodnota stanovena níže, než jak to učinil nejvyšší státní zástupce v POP. Toto konstatování však nelze vnímat tak, že se Nejvyšší soud snaží prosadit větší kriminalizaci postihu řidičů ovlivněných jinou návykovou látkou než alkoholem. O opaku totiž svědčí způsob, jímž přistoupil ke stanovení limitní hodnoty u morfinu, u něhož naopak po zhodnocení připomínky nejvyššího státního zástupce zvýšil původní návrh na hodnotu, která odpovídá poznatkům obsaženým v databázi TOXINZ a jež je shodná s hranicí stanovenou v POP. Přijetím tohoto stanoviska s využitím odborných podkladů opatřených od znaleckých ústavů oprávněných podávat znalecké posudky v oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, toxikologie a soudního lékařství, sleduje trestní kolegium Nejvyššího soudu zájem na usnadnění a urychlení trestních řízení týkajících se stíhání osob obviněných pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 tr. zákoníku, poskytnutí návodu

na účinný, rychlý a zejména jednotný postih jeho pachatelů a možnost realizace trestního procesu ve stadiu přípravného řízení způsobem upraveným v § 179a a násl. tr. ř., čemuž bránil – jak vyplynulo i ze zjištěné praxe u jednotlivých soudů – dosavadní bezvýjimečný požadavek na opatření znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie.

130. Bylo by nepochopením tohoto stanoviska, kdyby bylo interpretováno způsobem, že jím Nejvyšší soud obecně rozšířil možnost omezení důkazních prostředků nezbytných při vedení trestního stíhání pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 tr. zákoníku. Trestní kolegium zdůrazňuje, že stanovisko upouští pouze od judikaturou Nejvyššího soudu dosud obecně stanovené povinnosti vždy opatřit v takovém trestním stíhání i znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, aniž by zpochybnilo potřebnost opatření a provedení jiných důkazů, jimiž bylo doposud prokazováno spáchání přečinu jeho pachateli (zde zejména svědeckými výpověďmi). Již z výše uvedeného (např. pod bodem 118. odůvodnění tohoto stanoviska) vyplývá, že jejich úloha může být mnohdy nezastupitelná.

131. Zbývá dodat, že úkolem orgánů činných v trestním řízení je vyvinout takovou aktivitu, která povede k opatření co nejpřesvědčivějších důkazů pro rozhodnutí o vině řidiče ovlivněného jinou návykovou látkou než alkoholem. Přestože Nejvyšší soud při formulaci svých závěrů nevycházel i z odborného vyjádření Národního ústavu duševního zdraví, neboť musel přihlížet též k faktické realizovatelnosti v něm nastavených předpokladů (k požadavku na odběr krve ihned při silniční kontrole – viz např. § 114 odst. 2 tr. ř.), neznamená to, že by v praxi neměly být realizovány úkony způsobem, jimiž se budou orgány činné v trestním řízení snažit přiblížit požadavkům obsaženým v tomto odborném vyjádření. Konkrétně je míněna co možná největší včasnost provedení příslušných vyšetření u podezřelého řidiče, způsob nakládání s odebranými vzorky postupem vymezeným pod bodem 95. odůvodnění tohoto stanoviska, i to, na co již upozornil nejvyšší státní zástupce v jím vydaném POP (náležitá protokolace atd.). Toliko důsledným respektováním všech pravidel při provádění důkazního řízení upravených jednotlivými ustanoveními trestního řádu lze ve spojení s tím, co vložilo pro řízení o přečinu podle § 274 tr. zákoníku toto stanovisko, dosáhnout učinění správných skutkových závěrů a přijetí jim odpovídajícího právního posouzení zjištěného skutku.

132. Trestní kolegium Nejvyššího soudu tedy na podkladě úvah a argumentů zde zmíněných zaujalo stanovisko vyjádřené v jeho právních větech, jimiž řeší právní otázky, které byly vymezeny v podaném návrhu předsedy Nejvyššího soudu a v podnětu nejvyššího státního zástupce.

ROZHODNUTÍ
VE VĚCECH TRESTNÍCH

Č. 46

Pokračování v trestném činu, Znásilnění

§ 116, § 185 tr. zákoníku

č. 46

Časový odstup mezi jednotlivými útoky přesahující např. dobu čtyř měsíců nemusí být překážkou závěru o naplnění zákonné podmínky „blízké časové souvislosti“ ve smyslu § 116 tr. zákoníku ani u sexuálních deliktů (např. trestného činu znásilnění podle § 185 tr. zákoníku), zejména když v průběhu této doby pachatel i nadále usiluje o sexuální kontakt se stejnou nebo jinou obětí.

(Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2020, sp. zn. 8 Tdo 405/2020, ECLI:CZ:NS:2020:8.TDO.405.2020.1)

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného mladistvého AAAAA (pseudonym) proti rozsudku Vrchního soudu v Praze, soudu pro mládež, ze dne 12. 12. 2019, sp. zn. 1 Tmo 26/2019, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, soudu pro mládež, pod sp. zn. 52 Tm 1/2019.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci, soudu pro mládež (dále „soud prvního stupně“) ze dne 1. 10. 2019, sp. zn. 52 Tm 1/2019, byl obviněný mladistvý AAAAA (dále „mladistvý“) uznán vinným v bodě I./a), b) výroku o vině proviněním znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea 2, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku a proviněním výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku, v bodě II. proviněním výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku, proviněním zneužití dítěte k výrobě pornografie podle § 193 odst. 1 tr. zákoníku a proviněním navazování nedovolených kontaktů s dítětem podle § 193b tr. zákoníku, jichž se dopustil tím, že

I. a) v přesně nezjištěném dni na přelomu léta a podzimu 2018 v XY v křovinatém porostu mezi ulicí XY a bytovkou č. p. XY v ulici XY, za účelem vlastního sexuálního uspokojení, zneužil důvěry nezletilé BBBB (pseudonym), jejíž věk znal díky přátelským vztahům své a její rodiny, když si nejprve nechal penis stimulovat jejími ústy, přičemž svou levou rukou přidržoval její hlavu na svém penisu,

následně ji otočil, zvednul sukni, pod kterou měla stažené spodní prádlo, a svůj penis opakovaně zasouval do jejího konečníku, přičemž si ji nejprve oběma rukama přidržoval v bocích, stavěl si ji do poloh tak, aby byla více předkloněná, kdy jí pravou rukou objímal kolem jejího břicha a levou rukou si ji přidržoval v boku, aniž by reagoval na její stesky, přičemž využil jejich zkreslených znalostí sexuální problematiky, odpovídajících jejímu věku, v důsledku čehož nebyla schopna pochopit dosah ani smysl jeho jednání a adekvátním způsobem na něj reagovat a bránit se mu,

b) v pozdních odpoledních hodinách dne 28. 12. 2018 v koupelně bytu v XY, ulice XY č. p. XY, který obýval společně se svou matkou a sourozenci, za účelem vlastního sexuálního uspokojení zneužil důvěry nezletilé BBBBB, jejíž věk znal díky přátelským vztahům své a její rodiny, když si nejprve nechal penis stimulovat jejími ústy a svou pravou rukou si přitáhnul její hlavu ke svému penisu, kde ji přidržoval až do okamžiku, kdy se zakuckala a felaci ukončila, přičemž sám pokračoval v masturbaci, během které ji vyzval, aby mu ukázala zadnici, a aniž by reagoval na její stesky ve smyslu nešťastného nařikání a povzdechů, stáhnul ji oblečení, dvakrát ji vyzval, aby se ohnula, a následně ji opakovaně zasouval penis do konečníku, přičemž využil jejich zkreslených znalostí sexuální problematiky, odpovídajících jejímu věku, v důsledku čehož nebyla schopna pochopit dosah ani smysl jeho jednání a adekvátním způsobem na něj reagovat a bránit se mu, když v obou případech byly pořízeny audiovizuální nahrávky jeho jednání, v prvním případě jinou osobou a ve druhém případě jím samotným, a to mobilním telefonem zn. Honor černé barvy, model AUM-L29, v němž měl následně obě audiovizuální nahrávky uložené;

II. nejméně v době od 14. 12. 2018 do 29. 12. 2018 zpravidla z místa svého bydliště v XY, ulice XY č. p. XY, prostřednictvím sociální sítě Facebook a komunikační aplikace Messenger, kde byl registrován pod profilem „Miluju Tebe“, opakovaně kontaktoval nezletilou CCCCC (pseudonym), jejíž věk znal díky přátelským vztahům své a její rodiny, přičemž předmětem jejich komunikace byla především témata týkající se sexu, přičemž po ní požadoval, za účelem vlastního sexuálního uspokojení, zejména orální pohlavní styk, a proto ji vybízel ke schůzkám s ním; přemlouval ji, aby mu poslala fotografie svých obnažených hýždí, čemuž vyhověla a ze svého profilu „CCCCC“ mu, prostřednictvím aplikace Messenger, poslala fotografie, na kterých byly její hýždě vyfotografované v poloze v předklonu, v jednom případě zcela obnažené a na šestnácti fotografiích ve spodním prádle; v dalším jí pak poslal dvě audiovizuální nahrávky zachycující jeho orální a anální pohlavní styk s nezletilou BBBBB.

2. Za tato provinění byl mladistvý odsouzen podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku a § 31 odst. 1 z. s. m. k úhrnnému trestnímu opatření odnětí svobody v trvání 2 a 1/2 roku s výkonem odděleně od ostatních odsouzených ve věznici pro mladistvé. Podle § 18 odst. 1 písm. g) z. s. m.

mu byla uložena výchovná povinnost ve volném čase se podrobit vhodnému terapeutickému programu podle možností věznice. Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku mu byl uložen trest propadnutí mobilního telefonu. Bylo rozhodnuto o nárocích poškozených nezletilých BBBBBB a CCCCC na náhradu nemajetkové újmy v penězích.

3. Vrchní soud v Praze jako odvolací soud pro mládež (dále „odvolací soud“) rozsudkem ze dne 12. 12. 2019, sp. zn. 1 Tmo 26/2019, z podnětu odvolání mladistvého částečně zrušil rozsudek soudu prvního stupně podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. ve výroku o trestním opatření a podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu mladistvého při nezměněném výroku o vině odsoudil podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku a § 31 odst. 1 z. s. m. k úhrnnému trestnímu opatření odnětí svobody v trvání 2 roků, jež podle § 31 odst. 4 z. s. m. vykoná odděleně od ostatních odsouzených ve věznici nebo zvláštním oddělení pro mladistvé. Podle § 18 odst. 1 z. s. m. mu uložil výchovnou povinnost, aby se ve svém volném čase podrobil vhodnému terapeutickému programu podle možností věznice, a podle § 24 odst. 1 písm. d) z. s. m. a § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku mu uložil trestní opatření propadnutí mobilního telefonu.

č. 46

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti uvedenému rozsudku odvolacího soudu podal mladistvý prostřednictvím obhájce z důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. dovolání, v němž požadoval, aby provinění znásilnění pod bodem I./a), b) nebylo posouzeno jako jedno pokračující provinění, ale jako dva samostatné skutky, což by pro něj mělo význam při ukládání trestního opatření, protože by čin v bodě I./a) spadl do období před vyhlášením rozsudku Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 4. 12. 2018, sp. zn. 2 Tm 5/2018, k němuž by bylo ukládáno souhrnné trestní opatření. Poukázal na podmínky pokračování vymezené v § 116 tr. zákoníku, které neshledal naplněnými pro nedostatek jednotného záměru a blízké časové souvislosti, rovněž nebyla u těchto činů zjištěna jednotící vůle směřující k postupnému naplňování těžké skutkové podstaty, protože první z nich byl spáchán ve stavu zmenšené přičetnosti, jak vyplynulo ze znaleckého posudku MUDr. E. Č., a záleželo též na nepředvídatelném chování poškozené BBBBBB, která nebyla zcela pasivní. Záleželo proto na momentální situaci a na jeho nevhodné reakci na ni. Soudy však dostatečně neobjasnily jednotný záměr a nebraly do úvahy ani odlišnou dobu a místa spáchání útoků, když s tím, že v prosinci se s poškozenou znovu uvidí v rámci vánoční návštěvy, nemohl několik měsíců předtím vůbec počítat. Pokračování nedotváří jeho údajné působení sexuálními nárazkami na poškozenou v době mezi oběma útoky, protože takové skutečnosti nejsou v popisu skutku uvedeny. Podle mladistvého mezi uvedenými útoky není dána blízká časová

č. 46

souvislost, již se rozumí údobí zpravidla několik dnů či týdnů (srov. například rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 14. 6. 2017, sp. zn. 11 Tdo 538/2017, aj.), v případě organizované trestné činnosti i delší (srov. rozhodnutí č. 32/2004 Sb. rozh. tr.). Není zřejmé, kdy se přesně udál čin v bodě I./a) výroku o vině datovaný do období „přelomu léta a podzimu 2018“, tj. asi konec září 2018. Mezi oběma skutky tedy uplynula doba přibližně čtvrt roku, což nelze považovat za blízkou časovou souvislost, jak vyžaduje pokračování podle § 116 tr. zákoníku.

5. Podle těchto úvah mladistvého bylo nutné čin v bodě I./a), b) posoudit jako dva samostatné skutky, z nichž dílčí útok pod bodem I./a) byl spáchán před vyhlášením rozsudku Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 4. 12. 2018, sp. zn. 2 Tm 5/2018, a proto k němu mělo být ukládáno souhrnné trestní opatření, které by bylo vyměřeno při respektu k zásadě zákazu *reformationis in peius*. U časově druhého skutku znásilnění a navazujícího dalšího jednání pod bodem II. by bylo namístež uložit samostatný trest, jenž by po odpadnutí prvního provinění znásilnění musel být uložen v podstatně nižší výměře.

6. Státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství k dovolání mladistvého s poukazem na dosavadní průběh řízení a obsah napadených rozhodnutí v souladu s podmínkami § 116 tr. zákoníku k blízké časové souvislosti uvedla, že tato není rigidně zákonem stanovena, obvykle představuje podle okolností činu i několik měsíců, neboť v každé konkrétní věci je třeba zkoumat zejména to, v čem trestná činnost spočívala a jaké byly další skutkové okolnosti jejího spáchání (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 6. 2011, sp. zn. 3 Tdo 1134/2010). Nutné je zvažovat i dobu potřebnou k přípravě pachatele na další útok (viz rozhodnutí č. 15/1996 a č. 29/2005 Sb. rozh. tr.).

7. V přezkoumávané věci však nelze dospět k závěru, že by nešlo o pokračování v důsledku nezachování blízké časové souvislosti, protože mladistvý se dílčího útoku v bodě I./a) dopustil na přelomu léta a podzimu 2018 a dílčího útoku v bodě I./b) dne 28. 12. 2018, což znamená, že mezi oběma trestnými jednáními uplynula doba kolem 3 měsíců. Tento časový údaj o přerušení trestné činnosti na dobu 3 měsíců by izolovaně mohl odůvodnit přetržení blízké časové souvislosti jako formálního znaku pokračování v trestném činu, ale celou situaci je třeba posoudit i se zřetelem k dalším okolnostem. Mladistvý s poškozenou komunikoval prostřednictvím internetu i v době mezi útoky a jejich komunikace spočívala v sexuálních narážkách a výzvách, a tedy se snažil ve svém jednání pokračovat a prostřednictvím komunikace s poškozenou dosáhnout osobního setkání, což jednoznačně svědčí o jednotném záměru mladistvého. Příležitost pro toto setkání mu dala až návštěva poškozené v období kolem Vánoc, přičemž právě v tento moment na ní obdobným způsobem svůj sexuální čin praktikoval. Význam v těchto souvislostech nemá místo spáchání skutku, neboť čin vycházel z možnosti využít příležitost, která se naskytla nejdříve po čtvrt roce. Delší doba a odlišné místo nejsou v daných souvislostech překážkou závěru o pokračování v trestném činu.

Povaha činu svědčí o tom, že ho nemůže pachatel spáchat libovolně, ale je závislá na kontaktu s druhou osobou, o jehož navázání se mladistvý v mezidobí snažil. Z těchto důvodů státní zástupkyně dospěla k závěru, že jde o pokračování v provinění znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea 2, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku.

č. 46

III.

Přípustnost dovolání

8. Nejvyšší soud jako soud dovolací pro mládež (dále „Nejvyšší soud“) nejprve shledal, že dovolání mladistvého je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. a), h) tr. ř., bylo podáno oprávněnou osobou podle § 265d odst. 1 písm. c), odst. 2 tr. ř., v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.).

9. Napadená rozhodnutí a řízení jim předcházející může Nejvyšší soud přezkoumat jen na podkladě dovolání relevantně opřené o některý z důvodů vymezených v § 265b odst. 1, 2 tr. ř., a proto posuzoval, zda námitky mladistvého obsahově odpovídají uplatněnému důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., podle něhož je možné dovolání uplatnit, pokud rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení.

IV.

Důvodnost dovolání

10. Námitky uplatněné v dovolání k bodu I./a), b) výroku o vině svědčí o tom, že mladistvý jimi brojil proti právnímu závěru o pokračujícím činu spáchaném dvěma dílčími útoky a tvrdil, že nebyly splněny podmínky § 116 tr. zákoníku, protože o pokračování nejde pro velký časový odstup mezi těmito dvěma útoky, chybějící jednotící záměr a jiné místo spáchání těchto útoků. Domáhal se toho, aby oba činy byly právně odděleny a posouzeny jako dvě provinění znásilnění. Jako důsledek těchto úvah dovozoval možnost uložení souhrnného trestu za první z těchto samostatných trestných činů, a to v podobě a výši, již sám určil.

11. K těmto námitkám Nejvyšší soud nejprve uvádí, že primární vytykanou okolností, která má právní povahu a lze ji namítat prostřednictvím dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., je tvrzení mladistvého, že nejde o pokračování v trestném činu, a proto bylo třeba posoudit, jak soudy tuto okolnost posuzovaly a na základě čeho ji dovodily. Podle obsahu přezkoumávaných rozhodnutí soud prvního stupně ve vztahu k právnímu posouzení skutku pod bodem I./a), b) výroku o vině jen zcela formálně vysvětlil své úvahy týkající se právní kvalifikace činu podle § 185 odst. 1 alinea 2, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, aniž by vyložil, z jakých důvodů jde o pokračující provinění.

12. Na podkladě odvolání mladistvého, v němž brojil proti tomuto právnímu závěru obdobně jako v dovolání, odvolací soud uvedený nedostatek soudu prvního stupně zhojil, protože vysvětlil ve smyslu § 116 tr. zákoníku, z jakých důvodů v bodě I. výroku o vině jde o pokračování, zejména poukázal na blízkou časovou souvislost mezi oběma dílčími útoky popsány pod písm. a) a b), které odděluje doba nejvíce než 4 měsíců. Oba dílčí útoky spojuje totožná oběť a záměr mladistvého pokračovat v této trestné činnosti, neboť na adresu poškozené nezletilé BBBBB vznášel sexuální nářázky. Odvolací soud proto podpořil závěr soudu prvního stupně a v souladu s použitou právní kvalifikací dospěl k závěru, že v daném případě byla hlediska (jednotný záměr, způsob provedení, blízká časová souvislost i osoba poškozené) stanovená v § 116 tr. zákoníku naplněna. Shledal správným i uložené nepodmíněné úhrnné trestní opatření odnětí svobody, u kterého snížil jeho výměru ze 2 a 1/2 roku na 2 roky.

13. Nejvyšší soud vzhledem k tomu, že se odvolací soud uvedeným právním závěrem zabýval a k odvolání mladistvého jeho správnost vysvětlil, považuje jen na doplnění za vhodné uvést, že podle § 116 tr. zákoníku je pokračováním v trestném činu (i provinění) takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného trestného činu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku. Tato legální definice pojmu pokračování v trestném činu, resp. provinění, je tvořena čtyřmi znaky, a to že útoky musí naplňovat, byť i v souhrnu, stejnou skutkovou podstatu, musí být vedeny jednotným záměrem, spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku. U pokračování v trestném činu není mnohost útoků znakovou podstatou, ale je formou provedení konkrétního trestného činu (srov. rozhodnutí č. 57/2007 Sb. rozh. tr.). Každý dílčí útok musí mít všechny znaky skutkové podstaty trestného činu, o jehož pokračování má jít (srov. rozhodnutí č. 3/2001 Sb. rozh. tr.).

14. Mladistvý v dovolání zpochybňoval zejména splnění podmínky časové souvislosti mezi oběma útoky, a proto je vhodné uvést, že ji nelze přesně ohraničit maximální lhůtou, ale vzhledem k tomu, že je vyžadována „blízká“ časová souvislost, půjde zpravidla o několik dnů či týdnů. Při posuzování podmínek pokračování v trestném činu (provinění) ve smyslu § 116 tr. zákoníku z hlediska blízké časové souvislosti jednotlivých útoků je nutno brát ohled i na čas potřebný k přípravě pachatele na další útok, na další trestnou činnost či provinění v mezidobí páchanou, a to vždy s ohledem na konkrétní okolnosti posuzovaného trestného jednání, zejména do jaké míry se mu podařilo realizovat jednotný záměr, k němuž jeho činy směřovaly, jakož i to, které okolnosti byly důvodem pro vznik většího časového odstupu mezi jednotlivými dílčími útoky (srov. přiměřeně rozhodnutí č. 15/1996-II. Sb. rozh. tr.). Jde-li o odstup trvající několik měsíců, především přesahující období půl roku, nejde již o naplnění blízkosti časové souvislosti,

protože podle judikatury Nejvyššího soudu se za dobu, kterou lze akceptovat z hlediska naplnění pojmu blízké časové souvislosti jako jednoho z kumulativně stanovených znaků pokračování v trestném činu, považuje doba přibližně čtyř měsíců (srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 2. 2008, sp. zn. 5 Tdo 1035/2007, rozhodnutí č. 32/2004-I. Sb. rozh. tr. aj.). Ani tato doba však není určující za všech okolností, neboť vždy je třeba brát ohled na určité zvláštnosti a jedinečnost každé přezkoumávané věci. U majetkových deliktů v případě, že je období mezi jednotlivými dílčími útoky delší, posuzuje se hledisko blízké časové souvislosti s ohledem na prospěch nebo škodu, kterou pachatel předcházejícími dílčími útoky získal nebo způsobil. Pokud jde o jiné než majetkové delikty nebo o trestné činy, u nichž nejsou škoda ani prospěch pojmovými znaky ani okolností podmiňující použití vyšší trestní sazby, je takovým měřítkem vážnost újmy nebo jiný těžký následek, který oběti vznikne, případně jiná souvislost, která takové od sebe více (např. déle než čtyři měsíce) vzdálené dílčí útoky spojuje, jako je např. trvalá snaha o kontakt s obětí apod.

15. V posuzované věci je časová souvislost mezi dílčími útoky delší, avšak nikoliv natolik dlouhá, aby uvedeným zásadám odporovala. Mladistvý spáchal dílčí útok v bodě I./a) výroku o vině na přelomu léta a podzimu 2018 a druhý popsáný v bodě I./b) výroku o vině dne 28. 12. 2018. Uvází-li se, že za přelom léta a podzimu se považuje období konce srpna až září, činí tato doba 4 měsíce, tedy jde o dobu podle judikatury hraniční, a proto je třeba posuzovat další okolnosti, které jsou významné pro návaznost jednotlivých dílčích útoků. Brát do úvahy je v tomto případě potřeba povahu trestné činnosti, o niž jde, protože jde o sexuální delikt, který je závislý na tom, jak se chová a jak dosažitelný je předmět útoku, jímž je druhá osoba, o niž má pachatel z hlediska sexuálního uspokojení zájem. V tomto případě šlo o stejnou osobu, vůči níž se mladistvý dopustil činu v obou případech. Za důležité je třeba považovat též to, že zájem mladistvého o BBBB po prvním útoku vůči ní neustal, ale naopak o kontakt s ní stále usiloval, a to v rámci svých sexuálních choutek, protože se tak vůči ní v různých narážkách vyjadřoval v rámci internetové komunikace. S ohledem na tato zjištění je nutné připustit, že i přes delší dobu, která mezi oběma dílčími útoky uplynula, je hledisko blízké časové souvislosti v této věci naplněno, protože šlo o souvislost, která z hlediska času byla závislá mimo jiné na konkrétní příležitosti, která se vyskytne k tomu, aby se mladistvý s nezletilou setkali na takovém místě či v prostředí, kde může dojít k sexuálnímu kontaktu mezi nimi. Taková skutečnost s ohledem na věk obou těchto osob žijících v rozdílných rodinách a pohybujících se v odlišném prostředí byla z časového hlediska nejistá a neurčitá, protože záleželo v určitém směru i na skutečnostech, které mladistvý pro tento účel nemohl zcela ovlivnit, případně dobu druhého útoku stanovit, přesto však po celou dobu o něj usiloval, což je v této věci pro určení blízké časové souvislosti rozhodné, a proto i delší časový odstup k jejímu přerušení nepřispěl, naopak obě deliktní chování provázal a spojil.

16. Ze všech těchto důvodů Nejvyšší soud shledal, že hledisko blízké časové souvislosti v této věci bylo pro závěr o pokračování provinění v bodě I./a), b) dodrženo. Stejně tak byla dána další kritéria pokračování podle § 116 tr. zákoníku, protože oba dílčí útoky byly spojeny jednotným záměrem, který zde spočíval v motivaci činu mladistvého založené na uspokojení vlastních sexuálních potřeb na nezletilé dívce v duchu toho, jak se po celou dobu vůči ní v rámci internetové komunikace projevoval. Oba činy se vyznačovaly obdobným způsobem provedení. Zákon u pokračování nepožaduje, aby byl způsob jednání zcela shodný, naopak připouští i podobnost jeho provedení, za kterou se může považovat znásilnění venku v křovinatém porostu na straně jedné a doma při návštěvě poškozené na straně druhé, protože jde o využití příležitosti, která nastala dílem náhodou, bez přičinění mladistvého, dílem na základě jeho iniciativy a aktivního chování. Nebylo rovněž z hlediska tohoto znaku rozhodné, zda se poškozená k jeho počínání stavěla ryze odmítavě, anebo byla částečně svolná, ale důležité bylo, že šlo stále o tutéž nezletilou dívku. U všech částí posuzovaného provinění byly shodné jak objektivní, tak subjektivní souvislosti (srov. rozhodnutí č. 47/1967 Sb. rozh. tr.), což rovněž závěr o pokračování podporuje.

17. Na základě všech těchto skutečností Nejvyšší soud přisvědčil správnosti právních úvah zejména odvolacího soudu, který doložil důvodnost závěru o pokračování podle § 116 tr. zákoníku mezi oběma dílčími útoky uvedenými v bodě I./a), b) výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně, a tedy o naplnění znaků pokračujícího provinění znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea 2, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku. Z těchto důvodů byl požadavek mladistvého, aby jemu za vinu kladené jednání v bodě I. bylo rozděleno na dva samostatné skutky, a jako takové právně posouzeno jako dva zločiny (dvě provinění) znásilnění podle téže právní kvalifikace, shledán nedůvodným.

Č. 47

Neposkytnutí pomoci

§ 150 odst. 1 tr. zákoníku

č. 47

O neposkytnutí potřebné pomoci pachatelem ve smyslu § 150 odst. 1 tr. zákoníku nejde, je-li pomoc již fakticky poskytována jinou osobou na místě přítomnou, a přitom nebylo v možnostech pachatele poskytnout ještě účinnější či rychlejší pomoc.

K naplnění negativní podmínky trestnosti přečinu neposkytnutí pomoci podle § 150 odst. 1 tr. zákoníku „ač tak může učinit bez nebezpečí pro sebe nebo jiného“ se nevyžaduje vystavení pachatele pouze nebezpečí smrti nebo těžké újmy na zdraví, ale může postačovat i nebezpečí méně závažné.

(Usnesení Nejvyššího soudu, soudu pro mládež, ze dne 24. 3. 2020, sp. zn. 8 Tdo 144/2020, ECLI:CZ:NS:2020:8.TDO.144.2020.1)

Nejvyšší soud k dovolání obviněného mladistvého AAAAA (pseudonym) a s přiměřeným použitím § 261 tr. ř. také ohledně spoluobviněného mladistvého BBBB (pseudonym) zrušil usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích, soudu pro mládež, ze dne 23. 9. 2019, sp. zn. 3 Tmo 11/2019, jakož i jemu předcházející rozsudek Okresního soudu ve Strakonici, soudu pro mládež, ze dne 5. 4. 2019, sp. zn. 5 Tm 1/2019, a Okresnímu soudu ve Strakonici přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Okresního soudu ve Strakonici, soudu pro mládež (dále „soud prvního stupně“), ze dne 5. 4. 2019, sp. zn. 5 Tm 1/2019, byli obvinění mladiství AAAAA a BBBB uznáni vinnými proviněním neposkytnutí pomoci podle § 150 odst. 1 tr. zákoníku, jehož se dopustili skutkem popsaným tak, že dne 30. 4. 2018 ve 21:55 hodin v obci XY, ulici XY, okres XY, při dopravní nehodě osobního automobilu zn. XY, registrační značky XY, které havarovalo mimo komunikaci, převrátilo se na střechu do koryta řeky B. v prostoru nad jezem, přestože byli na místě nehody přítomni, neposkytli potřebnou pomoc účastníkovi nehody, mladistvému CCCCC (pseudonym), když z místa nehody

utekli, a tedy neprojevili ani snahu přivolat potřebnou pomoc, přičemž mladistvý CCCCC následně dne 2. 5. 2018 v nemocnici v Č. B. zemřel a příčinou jeho smrti bylo utopení.

č. 47

2. Za toto provinění byl mladistvý AAAAA odsouzen podle § 150 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 24 odst. 1 písm. a), § 26 odst. 1 z. s. m., § 62 odst. 1 a § 63 odst. 1 tr. zákoníku k trestnímu opatření obecně prospěšných prací ve výměře 100 (sto) hodin.

3. Stejně bylo rozhodnuto o vině a trestním opatření mladistvého BBBB. Poškození byli podle § 229 odst. 1 tr. ř. odkázáni na řízení ve věcech občansko-právních.

4. Krajský soud v Českých Budějovicích, soud pro mládež, jako soud odvolací (dále „odvolací soud“) usnesením ze dne 23. 9. 2019, sp. zn. 3 Tmo 11/2019, zamítl odvolání obou mladistvých jako nedůvodná podle § 256 tr. ř.

II.

Dovolání

5. Proti tomuto usnesení odvolacího soudu podal mladistvý AAAAA prostřednictvím obhájce mimo jiné s odkazem na § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. dovolání, jež zaměřil výhradně proti vadnosti použité právní kvalifikace pro nedostatky v posouzení zavinění, a to na základě skutkového stavu, jenž byl soudy správně zjištěn. Soudy nesprávně dospěly k závěru, že spáchal úmyslné provinění neposkytnutí pomoci podle § 150 odst. 1 tr. zákoníku, aniž by braly dostatečně do úvahy, že na místě činu byla zajištěna potřebná pomoc ze strany dalších dvou osob, které byly ve vodě a snažily se poškozeného CCCCC z vozidla pod vodou vyprostit, a zároveň již jinou osobou byla přivolána záchranná služba. Podle mladistvého tak již nebylo jeho povinností zůstat na místě a vyčkávat, co se bude dál dít.

6. Mladistvý v uvedené souvislosti vytkl soudům nižších stupňů, že nevysvětlily, v čem mělo v danou chvíli spočívat jeho povědomí o vzniklém následku, a za neuspokojivý považoval názor soudů, že „v dané situaci byla každá ruka dobrá“. Soudy nezvažovaly, že v dané chvíli nedisponoval informacemi, které až následně vyplynuly z výpovědi ostatních přítomných, a není jasné, jak s mladistvým BBBB mohli v dané chvíli pomoci. Nebyl objasněn závěr, že jednal v úmyslu, který nebyl řádně vyjádřen, neboť z obligatorních trestněprávních hledisek nepostačuje pouhé konstatování, že „úmyslně neposkytl pomoc“, ale bylo potřeba vysvětlit, zda šlo o přímý, nebo nepřímý úmysl podle § 15 tr. zákoníku. Nebyla vyvrácena možnost, že jednal z nedbalosti, protože se mohl s ohledem na okolnosti na místě nehody nepřiměřeně spoléhat, že není jeho zásahu potřeba, když již byla poskytována pomoc jinými lidmi, což by nasvědčovalo nedodržení potřebné míry opatrnosti, ke které byl v rámci okolností povinen (objektivní hledisko) a podle

svých možností schopen (subjektivní hledisko), a proto nevěděl, že může porušit či ohrozit zájem chráněný trestním zákonem. Z naznačených právních předpokladů mladistvý dospěl k závěru, že v jeho činu by bylo možné spatřovat opomenutí z nevědomé nedbalosti. Soudy danou situaci řešily *ex post*, kdežto v době dopravní nehody všichni přítomní dělali to, co považovali za nejrozumnější. S odstupem doby je pohled na možnosti řešení jiný než v dané chvíli, čemuž odpovídá i závěr, že se měl zachovat jinak. Soudy však nebraly konkrétní argumenty mladistvého do úvahy.

č. 47

III.

Přípustnost dovolání

7. Nejvyšší soud, když jako soud dovolací shledal, že dovolání mladistvého je přípustné [§ 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř.], bylo podáno oprávněnou osobou [§ 265d odst. 1 písm. c), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.), a že netrpí vadami, pro které by je mohl podle § 265i odst. 1 tr. ř. odmítnout, přezkoumal podle § 265i odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozhodnutí, proti nimž bylo dovolání podáno, v rozsahu a z důvodů uvedených v dovolání, jakož i řízení předcházející napadené části rozhodnutí, a dospěl k závěru, že pro zjištěné vady nemohou přezkoumávaná rozhodnutí obstát.

8. Dovolání mladistvého bylo podáno z důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., podle něhož je možné namítat, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Toto zákonné vymezení zásadně umožňuje nápravu právních vad tkvících v nesprávném právním posouzení skutku, anebo v jiném nesprávném hmotně právním posouzení, nikoliv nedostatků procesní povahy, tj. ani správnosti skutkových zjištění.

9. Posoudí-li se z těchto hledisek dovolání, je zřejmé, že ho mladistvý podal při respektu k podmínkám zákonem stanoveným pro dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., protože v jeho obsahu brojil proti nesprávnosti právní kvalifikace, kterou spatřoval v nedostatečném posouzení subjektivní stánky jemu za vinu kladeného činu, když vytýkal, že soudy s ohledem na konkrétní ve věci zjištěné skutečnosti se řádně nezabývaly jeho zaviněním a dostatečně neposuzovaly, zda se činu dopustil za splnění podmínek přímého nebo nepřímého úmyslu ve smyslu § 15 tr. zákoníku. Dostatečně proto neposoudily, zda jde v jeho případě o úmyslný trestný čin. Na podkladě těchto hmotně právních námitek, které plně korespondují s vymezením označeného dovolacího důvodu, Nejvyšší soud zkoumal, zda je dovolání důvodné.

IV. Důvodnost dovolání

č. 47

10. Podle obsahu podaného dovolání je zřejmé, že mladistvý brojil proti právnímu závěru, který soudy ve vztahu k činu kladenému mu za vinu učinily zejména ohledně jeho zavinění, v tomto případě v podobě úmyslu. Soudům obou stupňů mladistvý vytýkal, že se tímto znakem skutkové podstaty se zřetelem na okolnosti případu a jeho věk nezabývaly, a proto Nejvyšší soud nejprve připomíná, že pro to, aby mohl subjektivní stránku řádně posoudit, je třeba vycházet ze skutkového stavu zjištěného soudy prvního, případně druhého stupně, který je podkladem pro závěr o správnosti právních otázek ve smyslu uvedeného dovolacího důvodu (srov. přiměřeně usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 4. 2003, sp. zn. I. ÚS 412/02, ze dne 24. 4. 2003, sp. zn. III. ÚS 732/02, ze dne 9. 12. 2003, sp. zn. II. ÚS 760/02, ze dne 30. 10. 2003, sp. zn. III. ÚS 282/03, ze dne 15. 4. 2004, sp. zn. IV. ÚS 449/03, aj.). Okolnosti subjektivního charakteru se dovozují z objektivních skutečností a podle zásad logického myšlení se usuzuje na vnitřní vztah pachatele k okolnostem činu a jím způsobenému následku (srov. například zprávy o výsledcích průzkumu soudní praxe pod č. 62/1973 Sb. rozh. tr. a č. 41/1976 Sb. rozh. tr., obdobně též nález Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 37/03).

11. Pro závěr o tom, zda soudy důsledně posoudily zavinění mladistvého, jsou určující skutková zjištění učiněná ve vztahu k dalším skutkovým okolnostem, jež vyplynuly z výsledků provedeného dokazování, neboť jen podle nich je možné usuzovat na vnitřní vztah pachatele k zákonem chráněným zájmům. Nejvyšší soud považuje za nutné poukázat na skutečnosti, jež jsou důležité pro rozhodnutí v projednávané věci, avšak nejsou v plné míře obsaženy v popisu skutku, v němž chybí vyjádření okolností, které, přestože vyplynuly z provedeného dokazování, nejsou součástí skutkového zjištění v tzv. skutkové větě, ačkoli mají rozhodný význam pro závěr o zavinění i pro závěr o naplnění objektivní stránky skutkové podstaty provinění neposkytnutí pomoci podle § 150 odst. 1 tr. zákoníku.

12. Porovnají-li se argumenty soudu v odůvodnění a skutečnosti uvedené v popisu skutku, je zřejmé, že soudy zvažovaly množství skutečností, které v popisu skutku zahrnuty nejsou. Neúplným je popis skutku v této věci proto, že v něm není obsaženo, že mladiství opustili místo dopravní nehody v době, kdy se na místě již několik osob snažilo poškozeného z vozidla pod vodou vyprostit a byla přivolána lékařská pomoc. V popisu je navíc nesprávně uvedeno, že mladiství „utekli, kdy neprojevili ani snahu přivolat potřebnou pomoc“, aniž by byly zachyceny okolnosti, za kterých místo nehody opustili, z nichž by bylo zcela zřejmé, že výraz „utekli“ neodpovídá realitě, neboť odešli poté, když se zeptali, co mají dělat, a odchod jim byl doporučen. Pokud by mladiství utekli, jak je ve výroku uvedeno, museli by místo sami od sebe rychle opustit. Útěk totiž znamená snahu co nejdříve a co nejrychleji se vzdálit, o což podle výsledků dokazování v této věci nešlo.

13. Ke zjištěným nedostatkům je nutné poukázat i na to, že mladiství odešli z místa nehody, kde bylo vozidlo ve vodě přetočené na střechem a ponořené v řece asi do dvou třetin, voda dosahovala do výše prsou vzrostlého muže, přičemž dovolatel s mladistvým BBBBB byli přítomni na silnici, kde se již k nehodě sbíhali další lidé, a započaly záchranné práce. Na místě setrvali a slyšeli, že byla zavolána mobilním telefonem jinou osobou záchranná služba, a viděli, že ve vodě jsou další lidé, kteří se snažili pod vodou uvízlého poškozeného z vozidla marně vytáhnout. Předtím, než odešli, se ptali svého kamaráda, zletilého R. F., který se též účastnil vyprošťování, co mají dělat, že se bojí, protože jim nebylo 18 let a jsou opilí, zda nemají jít pryč, a on jim řekl, ať odejdou a jdou to říci ostatním kamarádům, s nimiž trávili čas před nehodou. V době, kdy mladiství z místa nehody odcházeli, na místo přicházeli na pomoc příslušníci dobrovolného hasičského sboru (V. H. a J. F.), kteří s pomocí další osoby po krátké chvíli teprve na podnět jednoho z nich auto rozhýbali, čímž ho otočili, a tím umožnili poškozeného CCCCC z potopeného vozidla vyprostit. Tyto skutkové okolnosti, aniž by byly uvedeny ve skutkových zjištěních ve výroku o vině, vzal do úvahy i soud prvního stupně, který ve svém rozsudku konstatoval, že „... ptali se svého vrstevníka R. F., co mají dělat, že jim nebylo 18 let, že pili alkohol a že se bojí, a zda mají jít pryč...“. Za takto zjištěného skutkového děje nelze považovat za správný závěr, že mladiství „... z místa nehody utekli...“, protože ten není v souladu s výsledky provedeného dokazování. Je třeba zmínit, že dovolatel i mladiství BBBBB ve svých výpovědích popsali, že od břehu řeky odešli až tehdy, když jim R. F. odpověděl, ať odejdou za ostatními. Tuto skutečnost potvrdil i svědek R. F. Těmto souvislostem neodpovídá skutkové zjištění, že „utekli“.

14. Na základě těchto zjištění Nejvyšší soud shledal, že skutek, jak je v rozsudku soudu prvního stupně popsán, není plně v souladu s okolnostmi, které byly zjištěny z výsledků provedeného dokazování, protože je neúplný, neboť v něm nejsou obsaženy rozhodné skutečnosti podstatné pro závěr o vině dovolatele.

15. Pokud soudy svou pozornost nezaměřily na okolnosti související s rozhodnými skutečnostmi vážícími se ke správnosti posouzení viny mladistvého, upřely mu právo na dostatečnou soudní ochranu (srov. nález Ústavního soudu ze dne 8. 7. 1999, sp. zn. III. ÚS 505/98). Taková vada obecně zakládá porušení práva na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 1. 1999 ve věci García Ruiz vs. Španělsko, stížnost č. 30544/96, § 26, v němž bylo vysloveno, že podle ustálené judikatury musí soudní rozhodnutí uvádět důvody, na nichž jsou založena, v dostatečné míře), protože v jeho duchu je povinností obecných soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit a v tomto rámci se adekvátně, co do myšlenkových konstrukcí racionálně logickým způsobem, vypořádat i s argumenty uplatněnými účastníky řízení (srov. nález Ústavního soudu ze dne 17. 4. 2008, sp. zn. I. ÚS 3184/07).

16. Protože přezkoumávané rozhodnutí v popisu skutku neobsahuje u právní kvalifikace podle § 150 odst. 1 tr. zákoníku skutkové okolnosti tak, jak vyplynuly z provedeného dokazování, a i odůvodnění přezkoumávaných rozhodnutí vychází z jiných okolností, než které jsou uvedeny v popisu skutku, jde o nepřezkoumatelný výrok, ačkoli výrok soudu je konstitutivní, esenciální, a proto nepominutelnou součástí soudního rozhodnutí. Musí být formulován tak, aby z něho bylo jednoznačně patrné, jak soud rozhodl, neboť jen tak se jeho rozhodnutí stává přezkoumatelným. V rámci principu presumpce neviny jsou soudy povinny, existují-li jakékoliv rozumné pochybnosti, je vyložit v prospěch obviněného, jak plyne z pravidla *in dubio pro reo*, podle kterého, není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny důvodné pochybnosti ve vztahu ke skutku či osobě pachatele, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, je nutno rozhodnout ve prospěch obviněného (srov. nález Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01). Trestní řízení proto vyžaduje v tomto ohledu ten nejvyšší možný stupeň jistoty, který lze od lidského poznání požadovat, alespoň tedy na úrovni obecného pravidla „prokázání mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost“ (srov. nález Ústavního soudu ze dne 6. 6. 2006, sp. zn. IV. ÚS 335/05).

17. V této věci však soudy nedodržely uvedené zásady, což vyplývá i z toho, jak reagoval na námítky mladistvého odvolací soud, jenž bez ohledu na popis skutku ve výroku rozsudku soudu prvního stupně v odůvodnění přezkoumávaného usnesení vycházel z jiných okolností, které sám bez ohledu na všechny zjištěné souvislosti jednostranně interpretoval. Především zcela nad rámec ve skutkové větě popsaných zjištění v odůvodnění napadeného usnesení uvedl, že „dokazování vskutku přineslo zjištění, že poškozenému, který zůstal uvnitř vozidla obráceného střechou směrem ke dnu řeky, jako první přišel na pomoc M. S. ...“, který po zjištění, že se nepodařilo poškozenému ihned vozidlo opustit, „započal s jeho vyprošťováním. Na pomoc mu přispěchal M. Š., přičemž ani při společném jednání se jim nepodařilo poškozeného z potopeného vozidla vyprostit ... jejich snaze o pomoc poškozenému oba mladiství přihlíželi z břehu řeky.“ Svědek M. Š. přitom vypověděl, že když byl v řece a snažil se z vozidla vyprostit poškozeného a nešlo jim to, začal volat o pomoc.

18. Z dokazování tedy i podle odvolacího soudu vyplynulo, že ani za přispění dobrovolných hasičů, konkrétně J. F. a V. H., kteří se na místo dostavili nedlouho poté, se několika dalším osobám nacházejícím se ve vodě, poškozeného nepodařilo z vozidla vyprostit. Byli to právě až hasiči, kteří iniciovali přetočení vozidla na bok tak, aby následně mohl být poškozený vytažen oknem dveří vozidla, což se následně ukázalo vhodným řešením. Tuto skutečnost odvolací soud sice konstatoval, a to zcela mimo zjištění uvedené v popisu skutku, kde tyto rozhodné okolnosti chybí, a tedy obsahem svých úvah učinil jiné okolnosti, než jsou uvedeny v popisu skutku v tzv. skutkové větě výroku o vině v rozsudku soudu prv-

ního stupně, přestože měly podstatný význam pro úvahy o zavinění mladistvého AAAAA. Zjištěný rozpor proto plyne z toho, že v popisu skutku není uvedena žádná zmínka o tom, že po celou dobu, co mladiství stáli na břehu řeky, se jiní pokoušeli poškozeného z potopeného a převráceného vozidla nejprve zcela marně vyprostit. Bohužel odvolací soud i přes své závěry rozvedené v přezkoumávaném usnesení vycházel ze skutku, jak byl popsán ve výroku rozsudku soudu prvního stupně, aniž okolnosti, které konstatoval, promítl do svých úvah o použité právní kvalifikaci.

19. Z uvedených důvodů Nejvyšší soud má za to, že ve výroku o vině popsaný skutek není dostatečným odrazem výsledků provedeného dokazování, na něž ne navazují skutkové ani právní závěry, a tudíž neobsahuje potřebné podklady pro závěr o tom, že byl naplněn znak „neposkytnutí potřebné pomoci“ a že mladiství jednali úmyslně, když zaviněním se soudy u provinění neposkytnutí pomoci podle § 150 odst. 1 tr. zákoníku vůbec nezabývaly.

20. Výhrady mladistvého v dovolání sice zásadně směřují proti nedostatečnému uvážení všech skutečností rozhodných pro závěr o zavinění, avšak při zkoumání důvodnosti této námitky je potřeba zmínit, že okruh okolností, které musí být zaviněním zahrnuty, vyplývá z vymezení pojmu zavinění (§ 15 a § 16 tr. zákoníku), které se vztahuje k „porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem“, vyvolanému spáchaným trestným činem „způsobem uvedeným v trestním zákoně“. Vztahuje se na průběh pachatelova činu, který se projevil v objektivní realitě a odpovídá znakům skutkové podstaty trestného činu, tj. k podstatným skutečnostem, které tvoří pachatelův skutek (čin), tedy v podstatě na všechny skutečnosti, jež jsou znakem skutkové podstaty trestného činu (výjimkou jsou samozřejmě znaky subjektivní stránky – úmysl, nedbalost, pohnutka atd.), přičemž postačí, že pachatel zná reálné skutečnosti (fakta), které se těmto znakům podřazují. Pokud by se zavinění k některé z požadovaných skutečností nevztahovalo, není dána subjektivní stránka trestného činu, a proto je vyloučena trestní odpovědnost pachatele (srov. ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 216).

21. Přechinu (provinění) neposkytnutí pomoci podle § 150 odst. 1 tr. zákoníku se dopustí ten, kdo osobě, která je v nebezpečí smrti nebo jeví známky vážné poruchy zdraví nebo jiného vážného onemocnění, neposkytne potřebnou pomoc, ač tak může učinit bez nebezpečí pro sebe nebo jiného. Jde o čistě omisivní trestný čin, který lze spáchat pouze opomenutím konání, k němuž měl pachatel obecnou povinnost. Po subjektivní stránce se žádá úmysl ve smyslu § 15 tr. zákoníku. Pachatel zde úmyslně neposkytne potřebnou pomoc, ač ji mohl poskytnout bez nebezpečí pro sebe nebo jiného. Povinnost poskytnout potřebnou pomoc podle tohoto ustanovení má každá fyzická osoba, která s ohledem na okolnosti případu má možnost ji poskytnout bez nebezpečí pro sebe nebo jiného (viz rozhodnutí č. 52/1981 Sb. rozh. tr.).

22. Potřebná pomoc je taková pomoc, která je nutná k odvrácení nebo snížení nebezpečí smrti ohroženého, popř. k tomu, aby taková osoba neutrpěla újmu na zdraví v důsledku neposkytnutí pomoci. Je to zejména první pomoc, kterou účinně mohou a jsou schopni poskytnout ti, kdo jsou na dosah ohroženého. Není to pouze pomoc, která by spolehlivě vedla k záchraně. Může záležet i v přivolání odborné pomoci (viz rozhodnutí č. 4/1969 Sb. rozh. tr.) [a též např. JELÍNEK, J. a kol. Trestní právo hmotné. Obecná část. Zvláštní část. 5. vydání. Praha: Leges, 2016, s. 559].

23. Povaha potřebné pomoci závisí na charakteru konkrétního případu, proto například podle druhu a rozsahu poranění bude poškozené osobě potřeba poskytnout první pomoc na místě, nebo naopak zajistit co nejrychlejší převoz do nemocnice, případně zajistit příjezd lékaře na místo nehody apod., a na možnostech pachatele (po neplavci není možné žádat, aby sám vytahoval z řeky tonoucího, ale je možné po něm chtít, aby přivolal na pomoc jinou osobu schopnou potřebnou pomoc poskytnout, např. plavčíka apod.). Je to zejména první pomoc, kterou účinně mohou a jsou schopni poskytnout ti, kdož jsou na dosah ohroženého. Povinnost poskytnout potřebnou pomoc postihuje za těchto podmínek každého (srov. rozhodnutí č. 37/1963, č. 9/1967-I. a č. 37/1969 Sb. rozh. tr.). Je proto zásadně správné požadovat od řidiče motorového vozidla, aby v případech, kde povaha zranění nenavádí tomu, že převozem by se mohlo zraněnému ještě více ublížit na zdraví, odvezl těžce zraněnou osobu ihned k lékaři nebo do nemocnice, když jinou, zejména odbornou, pomoc nelze ihned zraněnému poskytnout a když takovéto opatření je nezbytně nutné, protože není již jiné východisko. Pojem potřebné pomoci nelze vykládat jen tak, jako by šlo o pomoc, která spolehlivě vede k záchraně nebo k snížení nebezpečí hrozícího osobě, která je v nebezpečí smrti nebo jeví známky vážné poruchy zdraví. Posouzení, zda byla osoba povinna poskytnout pomoc, závisí na konkrétních okolnostech, protože o opomenutí pachatele u trestného činu (provinění) podle § 150 odst. 1 tr. zákoníku v podobě neposkytnutí pomoci nejde, když je pomoc poskytována jinou osobou na místě přítomnou, pokud nebylo v možnostech obviněného poskytnout ještě účinnější či rychlejší pomoc (např. lékař není zbaven povinnosti poskytnout pomoc tím, že pomoc již poskytuje laik; srov. ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník II. § 140 až 421. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 1592 a 1593).

24. Ve smyslu uvedených zásad soudy neposuzovaly okolnosti, za nichž v této věci k posuzovanému činu došlo, a nebraly do úvahy, že nejde o typický případ neposkytnutí pomoci, protože mladiství neopomněli poškozenému pomoci, neboť na místě byli přítomni, sledovali, jak se jiní snaží z vozidla potopeného ve vodě vyprostit zaklíněného poškozeného, ale zřejmě z obavy, že jsou opilí, se do vyprošťovací akce nezapojili.

25. Při posuzování neposkytnutí potřebné pomoci v přezkoumávané věci soudy dostatečně neposuzovaly, za jakých okolností mladiství z místa nehody odešli,

a tedy nebraly v potřebném směru do úvahy, že to bylo v momentě, když předtím viděli, jak se o záchranu marně snaží jejich kamarádi, a poté, co věděli, že jiná osoba již přivolala záchrannou službu.

26. Učinili tak tedy až poté, co si v jistém směru ověřili (ptali se), že jejich pomoc s ohledem na všechny okolnosti zřejmě potřebná není. Soudy se nezabývaly tím, zda za daných okolností šlo o opomenutí potřebné pomoci. Ze skutkových zjištění vyplynulo, že s vozidlem do vody spadl i M. S., který z havarovaného vozidla vyplaval, a když zjistil, že jeho spolujezdec CCCCC je stále pod vodou, potopil se, aby ho nahmatal, a cítil ho, jak kope nohama. Proto mu jednu nohu držel a snažil se ho tahat ven z automobilu. Přiskočil k němu M. Š. a o vyproštění poškozeného se marně snažili oba, což se jim nepodařilo, protože byl ve vozidle zaklíněný. Poté přiběhli dobrovolní hasiči, kteří teprve, až když byli ve vodě, naznali, že automobil musí převrátit, a teprve poté se jim to také podařilo. Poškozeného vyprostili tím způsobem, že jeden z hasičů stál u okénka spolujezdce a tahal poškozeného ven, zatímco druhý držel automobil, aby se nepřetočil zpět. Po vytažení poškozeného na břeh mu začali dávat první pomoc. Obdobně situaci popsal i M. Š., který když viděl, že poškozený nevyplaval, skočil do řeky, R. F. se snažil hledat pomoc. Svědek V. J. uvedl, že když slyšel, že automobil spadl do řeky, a slyšel hlas, aby zavolali záchrannou službu, tak ji svým telefonem přivolal.

27. Proto bylo třeba, aby soudy v projednávané věci zkoumaly a braly do úvahy tyto skutečnosti a aby i se zřetelem na ně důsledně zvažovaly, zda v dané situaci nešlo o případ, kdy již nebylo pomoci mladistvých potřeba, protože pomoc byla zajišťována jinými osobami, a za daného stavu nebyli mladiství těmi, kdo by s ohledem na uvedené okolnosti byli schopni, resp. bylo v jejich možnostech poskytnout ještě účinnější či rychlejší pomoc.

28. Soudy nesprávně posoudily i důvody, za kterých mladiství od místa nehody odešli poté, co jim možnost odejít R. F. schválil, přičemž je považovaly za zcela bezvýznamné s tím, že mladistvým nehrozilo žádné nebezpečí a oba byli plavci a v řece bylo vody po prsa. Takový závěr je velice zjednodušený a nebere do úvahy další zjištění. Soud totiž na jedné straně konstatoval, že „... není jisté, zda by pomoc mladistvých na místě dopravní nehody vedla k záchraně života poškozeného, kterého se nepodařilo vyprostit M. S. a M. Š., kteří byli ve vodě, ale k vyproštění došlo, až když se na místo dostavili dobrovolní hasiči a napadlo je přetočit automobil na bok, a to až za pomoci R. F. ...“, na druhé straně však dovodil, že k záchraně poškozeného bylo třeba každé ruky a mladiství namísto poskytnutí pomoci z místa odešli. Podle soudu je vyvinut nemohlo ani to, že na místo již v té době byla přivolána záchranná služba. K námitce mladistvých, že se necítili na to, aby šli do vody, soud uvedl, že „voda nebyla natolik hluboká a 30. dubna ani pro život nebezpečně studená, mohli se na místě pokusit přivolat pomoc, na místě svítit mobilním telefonem, případně vyčkat,

č. 47

zda nebylo potřeba jejich pomoci na břehu...“. Podle odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně dospěl závěru, že u mladistvých nenastala podmínka, která by u nich vylučovala nutnost a povinnost poškozenému poskytnout pomoc, protože v tom, že byli nezkušení a opilí, tento negativní znak nebylo možné shledávat, neboť pokud se necítili na to, aby šli do vody, mohli případně svítit mobilním telefonem či vyčkat, zda by nebylo zapotřebí jejich pomoci na břehu.

29. Nejvyšší soud považuje tento názor za nepřesvědčivý. Pro to, aby byla uvedená negativní podmínka vyloučena, musejí existovat konkrétní skutečnosti, což se však v této věci nestalo, případně šlo jen o obecné konstatování bez adekvátního vysvětlení. Závěr o tom, zda mladistvý mohl pomoci bez toho, aby sebe či jiné ohrozil, je třeba vyvozovat z toho, o jakou opilost u něj šlo, a to s ohledem na množství alkoholu, které podle jeho výpovědi v daný večer požil (dva nebo tři „panáky“ vodky, dále pil piva, na náměstí popili další pivo). Otázka množství požitého alkoholu a jeho vliv na schopnost mladistvého posoudit svou možnost pomoci zůstala nevyřešena, jakož i to, jaká byla jeho schopnost se postarat o jiné, navíc v noci ve vodě, kdy již po celou dobu se o vyproštění poškozeného staraly minimálně dvě osoby alkoholem neovlivněné, jimž se to nejprve nedařilo, a k vyproštění došlo až s pomocí dobrovolných hasičů. Soud sice konstatoval, že mladistvý byl plavec, ale nezabýval se již tím, jak dalece v dané situaci bylo toto zjištění významné, když poškozený se vyprošťoval na jednom místě v tekoucí vodě sahající do výše prsou. Ani závěr o tom, že voda nebyla studená, nevychází z objektivně zjištěného poznatku, protože V. H., dobrovolný hasič, uvedl, že poté, co poškozeného vyprostili a přijela záchranná služba a vrtulník, z místa činu odešel, protože byl „zmrzlý“. Do jaké míry byla voda studená, však soud prvního stupně nezkoumal, a ani tvrzením svědků V. H. nebo M. S. se v této souvislosti nezabýval. Důvody, proč mladistvý se „necítil“ na to „jít do vody“, soud prvního stupně neposuzoval, stejně jako chování mladistvého, jeho subjektivní postoje a jejich příčinu, že šlo o noční dobu, a jak rozhodující byl věk mladistvého, případně jeho zkušenosti apod.

30. Uvedené nedostatky nenapravit ani odvolací soud, který konstatoval, že „bylo povinností mladistvých v dané situaci a v daném čase pomoc poskytnout, zcela jistě jim nehrozilo, že by se takovou pomocí sami vystavili nebezpečí smrti nebo těžké újmy na zdraví“. Kromě shora uvedené výtky nedoloženosti závěru soudu prvního stupně je třeba odvolacímu soudu vytknout, že zcela v rozporu s tím, co stanoví zákon v § 150 odst. 1 tr. zákoníku, konstatoval, že mladistvým nehrozilo, že by se vystavili nebezpečí smrti nebo těžké újmy na zdraví, protože v tomto smyslu uvedená vylučující podmínka zákonem stanovena není. Její formulace zní „ač tak může učinit bez nebezpečí pro sebe nebo jiného“. Je zřejmé, že pachatel není povinen poskytnout pomoc, pokud by taková pomoc mohla vést k nebezpečí, tzn. že by sebe nebo jiného vystavil jakémukoliv nebezpečí. Stačí

zde prosté nebezpečí, které není zákonem blíže definováno, a záleží proto vždy na posouzení konkrétních okolností, o jaké nebezpečí může jít. Rozhodně však není zákonný požadavek vyjádřen tak, že by se muselo jednat pouze o vážné nebezpečí (smrti nebo těžké újmy na zdraví), ale postačí i nebezpečí menší intenzity, které k těmto hraničním závažným následkům nemusí vůbec vést ani jimi hrozit. Je třeba usuzovat na to, že případné nebezpečí musí být adekvátní situaci, v níž se osoba, které má být poskytována pomoc, nachází, a rovněž musí mít reálný podklad v konkrétně zjištěných skutečnostech. Obava osoby, která z uvedeného důvodu neposkytne pomoc, tak musí být přiměřená pomoci, kterou má poskytnout.

31. V posuzované věci se soudy nevypořádaly s tím, zda takovou skutečností, která by mohla vyloučit nutnost poskytnout pomoc osobě, která byla v nočních hodinách zaklíněná v potopeném vozidle, již se snažili bezúspěšně vyprostit jiní dva lidé, byla obava opilého mladistvého jít do řeky, kde sahala voda po prsa, a zda tato obava byla opodstatněná, resp. mohla být považována za okolnost, pro kterou by nebyl povinen poskytnout potřebnou pomoc. Lze proto připomenout výpověď mladistvého AAAAA, který uvedl, že „to, že poškozený potřeboval pomoc, ho napadlo, ale ve chvíli, kdy šel pryč, tak ta pomoc byla poskytována a on se necítil na to, aby vlezl do vody ve svém stavu... Do vody nevlezl proto, že byl v šoku a byl opilý, a měl za to, že pomoc je již poskytována a byla zavolána záchranná služba ... když se rozhodli, že z místa odejdou, tak věc běželi oznámit ostatním na barák...“. Nejvyšší soud zdůrazňuje, že je obecně známo, že opilý člověk ztrácí stabilitu, což by v tekoucí řece mohlo v nočních hodinách při předpokládaném nerovném terénu vest k pádu mladistvého do vody, případně by mohlo dojít k jiným následkům (např. nevhodnou manipulací s nástroji mohl být způsoben jiný vážný následek), nebo zkomplikování záchranných prací jiných osob vlastní nezpůsobilostí se v noci orientovat v nerovném terénu apod.

32. Pokud dospěl soud prvního stupně k závěru, že mladistvý, jestliže nevlezl do vody, mohl např. svítit mobilním telefonem, neučinil uvedenou úvahu v souladu se skutečnými okolnostmi, protože ze žádného důkazu nevyplynulo, že by právě svícení mohlo mít pro záchranu poškozeného, který byl pod vodou zaklíněný v potopeném automobilu, jakýkoliv význam. O takové potřebě nikdo na místě nehody v daných okamžicích nehovořil a neplyne z jiných skutečností a ani objektivně se vzhledem k tomu, že poškozený uvízl ve vozidle potopeném v řece, nejví uvedená úvaha významná. Pokud se uvažuje o náhradní možnosti pomoci, i ta musí být jednak možná a jednak potřebná nebo účinná, protože neposkytnutí potřebné pomoci nelze spatřovat v tom, že osoba přihlížející tomu, že jiní poskytují pomoc, usoudí, že jí již není na místě třeba, případně, že není v jejích možnostech a schopnostech pomoci, a proto se vzdálí. V konkrétní věci tak mladiství sice od nehody odešli, ale běželi věc oznámit ostatním kamarádům, v čemž by bylo možné rovněž v daných souvislostech spatřovat jistou formu pomoci. Potřebnou

pomocí u tohoto trestného činu v takovém případě není jakákoli činnost přímo nesouvisející se záchranou ohrožené osoby, již sice lze na místě realizovat, ale není v daných okolnostech nutná, případně vhodná nebo nezbytná.

č. 47

33. Soudy tyto souvislosti nezvažovaly, stupeň opilosti a stav mladistvých řádně nezjistily a potřebné závěry z něj nevyvodily a nevěnovaly se okolnostem, kterými mladistvý vysvětluje neposkytnutí pomoci, neboť i když jeho výpověď ho nevyviní, může hrát významnou roli při ukládání přiměřeného trestu či trestního opatření (srov. DRAŠTÍK, A., FREMR, R., DURDÍK, T., RŮŽIČKA, M., SOTOLÁŘ, A. a kol. Trestní zákoník. Komentář. I. díl. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2015, s. 899).

34. Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší soud považuje závěr soudů obou stupňů, že mladistvý AAAAAA mohl poskytnout potřebnou pomoc a nebyla u něj přítomna vylučující podmínka, že by sobě nebo jinému způsobil nebezpečí, za minimálně předčasný a řádně nevyjasněný, protože ho soudy vystavěly pouze na neúplných úvahách nerespektujících učiněná zjištění v jejich souhrnu ani zákoně vymezení zákonných znaků podle § 150 odst. 1 tr. zákoníku.

35. Nejvyšší soud přisvědčil námitce mladistvého, že se soudy jeho zaviněním nezabývaly, což vyplývá z toho, že rozsudek soudů prvního stupně neobsahuje žádné úvahy o tom, proč jde o úmyslné jednání, vyjma konstatování, že „... svým úmyslným odchodem z místa mladiství naplnili všechny znaky skutkové podstaty provinění neposkytnutí pomoci podle § 150 odst. 1 tr. zákoníku a jsou ohrožení trestním opáčením odnětí svobody až na 1 rok“. Odvolací soud k zavinění, proti kterému mladistvý své výhrady zaměřil a ve vztahu k němuž v odvolání postup soudů prvního stupně kritizoval, pouze stručně zmínil, že „úmyslně jedná ten, kdo opomene poskytnutí potřebné pomoci, ač ji mohl poskytnout bez nebezpečí pro sebe nebo jiného. Popis skutku tak, jak jej učinil okresní soud v napadeném rozsudku, jednoznačně dokládá úmyslné jednání mladistvých, o tom netřeba polemizovat“.

36. Takové závěry jsou zcela nevyhovující a nepřezkoumatelné. Vytknout je třeba odvolacímu soudu jeho závěr, že se ze skutku jednoznačně „dokládá úmyslné jednání mladistvých“ a že o tom „netřeba polemizovat“, protože i když ze skutku, jak je popsán, takový závěr vyplývat může, skutek je popsán v rozporu se skutkovými zjištěními, jak jsou rozvedeny v odůvodnění přezkoumávaných rozhodnutí (viz úvahy shora), bez opory v učiněných důkazech.

37. Uvedený závěr proto odporuje nejen výsledkům provedeného dokazování, ale svědčí i o rezignaci na povinnosti směřující k objasnění zavinění, které u provinění podle § 150 tr. zákoníku musí být ve formě úmyslu. Na to, aby šlo u mladistvého o úmysl, bylo možné usuzovat jen ze všech zjištěných skutečností, což však soudy při neexistenci jakýchkoliv úvah v tomto směru nedodržely. Zejména nebraly v úvahu skutečnosti, jež vyplynuly jak z výpovědi mladistvého, tak i dalších svědků, kteří byli na místě nehody a snaže o vy-

proštění poškozeného dalšími osobami přítomni. Zabývat se měly obhajobou dovolatele i výpovědi R. F.

38. Z těchto důvodů Nejvyšší soud s ohledem na námitky uplatněné dovolatelem připomíná, že subjektivní stránka charakterizuje trestný čin z hlediska jeho vnitřní stránky, z pohledu psychiky pachatele (na rozdíl od objektivní stránky, která zahrnuje vnější znaky trestného činu). Jediným obligatorním znakem subjektivní stránky trestného činu je zavinění, které se musí vztahovat v podstatě na všechny skutečnosti, které jsou znakem skutkové podstaty trestného činu. Okruh skutečností, které musí být zaviněním zahrnuty, vyplývá z legální definice zavinění (§ 15, § 16 tr. zákoníku). Zavinění vyjadřuje vnitřní vztah pachatele k následku jeho jednání. Subjektivní stránka je takovým psychickým vztahem pachatele, který nelze přímo pozorovat, a na zavinění lze proto usuzovat ze všech okolností případu, za kterých ke spáchání trestného činu došlo. Může to být i určité chování pachatele, neboť i jednání je projevem vůle.

39. V posuzovaném případě je pak nutné připustit, že daná situace byla zcela mimořádná, neboť nešlo o běžné neposkytnutí pomoci zjevně zraněné osobě, ale šlo o pomoc osobě, která uvízla ve vozidle, jež bylo z větší části potopené ve vodě, a proto bylo nezbytné poškozeného z vody dostat, což se určitou dobu těm, kteří se o to snažili, nedařilo. Bylo třeba zkoumat, zda nešlo i o určitou bezradnost, nezkušenost, překvapení, apod., což soudy nezvažovaly, a namísto toho kladly důraz zejména na to, že mladiství z místa, kde probíhaly záchranné práce, „utekli“, a to podle závěru soudů proto, že měli obavy o to, aby nebylo odhaleno, že jsou opilí, což se jeví bez zvážení dalších souvislostí jako předčasné.

40. Z hlediska subjektivního vztahu mladistvého bylo třeba posuzovat okolnosti, za nichž k činu došlo. Jednak to byl M. S., jenž se přímo účastnil dopravní nehody, a jednak M. Š., přičemž oba okamžitě začali s vyprošťováním ve vodě, a byla přivolána další osobou záchranná služba. Množství nezkušených lidí ve vodě, tzn. pokud by mladistvý nestál jen na břehu, případně pak neodešel, by již na výsledku probíhajících záchranných prací nic nezměnilo, protože mladistvý si byl vědom, že sám není schopen pro svůj stav ničím podstatným přispět, navíc měl strach. Soudy tento strach vyložily jako strach mladistvého o sebe a v neprospěch mladistvého, aniž by braly do úvahy, jakým způsobem se tento strach podílel na jeho úsudku o možnosti účinněji, než dosud činili ostatní, pomoci. Určitě tato pomoc vyžadovala střízlivý a rozvázný způsob uvažování bez paniky, jehož zřejmě mladiství chlapci, kteří byli na místě přítomni, nebyli za daných okolností schopni, a to přesto, že někteří z nich se snažili pomoc poskytnout.

41. V přezkoumávané věci soudy nerozvedly, proč šlo o úmyslné zavinění, neuvedly formu úmyslu a ani nevycházely z konkrétních skutečností. Pokud se úmyslem v uvedeném směru nezabývaly, dosvědčuje to, že jde o nepřezkoumatelná rozhodnutí, a závěr o tom, že mladistvý naplnil znaky provinění neposkyt-

nutí pomoci podle § 150 odst. 1 tr. zákoníku, je bez potřebných a dostatečných podkladů zcela předčasný.

č. 47

42. Nejvyšší soud proto podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích, soudu pro mládež, ze dne 23. 9. 2019, sp. zn. 3 Tmo 11/2019, a rozsudek Okresního soudu ve Strakoniciích, soudu pro mládež, ze dne 5. 4. 2019, sp. zn. 5 Tm 1/2019, v části týkající se mladistvého AAAAAA, a ve smyslu § 261 tr. ř. i ohledně mladistvého BBBBBB, protože zjištěné vady se týkají i jemu za vinu kladeného jednání, podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Okresnímu soudu ve Strakoniciích, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

ROZHODNUTÍ
VE VĚCECH OBČANSKOPRÁVNÍCH,
OBCHODNÍCH A SPRÁVNÍCH

Č. 90

Č. 90

Ochrana osobnosti

§ 15 obč. zák., § 39 obč. zák., § 2 písm. c) zákona č. 256/2001 Sb., § 4 odst. 1 písm. f) a h) zákona č. 256/2001 Sb., § 4 odst. 4 zákona č. 256/2001 Sb., § 5 odst. 1 zákona č. 256/2001 Sb.

Dohoda zdravotnického zařízení a syna zemřelé o dočasném uložení těla zemřelé ve zdravotnickém zařízení, uzavřená před 1. lednem 2014, není sama o sobě neplatná pro rozpor se zákonem.

(Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2020, sp. zn. 30 Cdo 1712/2018, ECLI:CZ:NS:2020:30.CDO.1712.2018.1)

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2017, sp. zn. 25 Co 284/2017.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobkyně se proti žalovanému a také L. B. J., která dříve v řízení vystupovala jako žalovaná 2), domáhala solidárního zaplacení částky 295 687 Kč s příslušenstvím v podobě zákonného úroku z prodlení (po částečném zpětvzetí žaloby o částku 70 933 Kč s příslušenstvím) s tím, že se jedná o náklady na uchování těla zemřelé I. B. (narozené dne XY a zemřelé dne 12. 8. 2007) za období od 16. 2. 2011 do 22. 4. 2013. Původní žalování jsou pozůstalými po zemřelé (žalovaný je synem zemřelé a původní druhá žalovaná je jeho manželkou), kteří nesouhlasí s pohřbením těla zemřelé, jež je tak uchováváno chlazením v chladicím zařízení žalobkyně.

2. Po úmrtí paní I. B. žalování dle svých tvrzení poukazovali na údajné podezřelé okolnosti jejího úmrtí a na potřebu řádně identifikovat tělo zemřelé, aby bylo vyloučeno, že nedošlo k trestnému činu. Věc byla šetřena Okresním státním zastupitelstvím v Jablonci nad Nisou a státní zástupkyně opatřením ze dne 20. 8. 2007, sp. zn. ZN 3258/2007, udělila souhlas s pohřbením těla zemřelé, jehož již nebylo třeba pro účely trestního řízení vedeného u Policie České republiky, Krajského ředitelství Severočeského kraje, Územní odbor služby kriminální policie a vyšetřování Jablonec nad Nisou, pod sp. zn. 497/2007. K tomuto okamžiku také skončil jakýkoliv úřední pokyn k dalšímu uchovávání mrtvého těla zemřelé I. B.

Žalovaní, coby pozůstalí, však nadále odmítali převzít tělo zemřelého a realizovat jeho pohřbení a současně nesouhlasili s tím, aby žalobkyně předala tělo příslušné obci k zajištění tzv. sociálního pohřbu postupem podle zákona č. 256/2001 Sb., o pohřebnictví a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pohřebnictví“). Vzhledem k těmto okolnostem bylo tělo zemřelého I. B. uchováváno chlazením v chladicím zařízení žalobkyně na výslovnou žádost žalovaných, nikoliv již na žádost orgánů činných v trestním řízení. Za období do 16. 2. 2011 byla pohledávka žalobkyně za oběma žalovanými za uchování těla zemřelého přiznána rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 5. 11. 2014, č. j. 14 C 45/2014-23. Předmětem sporu žalobkyně učinila požadavek na zaplacení žalované částky za dobu od 16. 2. 2011 do 22. 4. 2013 (z čehož byla již po podání žaloby žalovanými zaplacená částka 70 933 Kč).

3. Obvodní soud pro Prahu 1 jako soud prvního stupně rozsudkem ze dne 25. 1. 2017, č. j. 19 C 6/2015-120, žalobě zcela vyhověl ve vztahu k žalovanému (výrok I), vůči původní druhé žalované v celém rozsahu žalobu zamítl (výrok II) a rozhodl o nákladech řízení ve vztahu mezi účastníky řízení navzájem a vůči státu tak, že žalovanému uložil povinnost k jejich náhradě žalobkyni ve výši 89 348,18 Kč, žalobkyni uložil povinnost k náhradě nákladů řízení původní druhé žalované ve výši 3 600 Kč (výroky V a VI) a povinnost k náhradě nákladů řízení vzniklých státu rozložil mezi žalovaného částkou 3 395 Kč a žalobkyni částkou 849 Kč (výroky III a IV).

4. Takto soud prvního stupně rozhodl věc svým již v pořadí druhým rozsudkem, když první rozsudek ze dne 22. 4. 2015, č. j. 19 C 6/2015-26, jímž původně žalobu v celém rozsahu zamítl vůči oběma původně žalovaným (z důvodu absolutní neplatnosti jakéhokoliv ujednání mezi žalobkyní a žalovanými ohledně uchování těla zemřelého, pro rozpor se zákonem a zároveň pro nedostatek pasivní legitimace žalovaných, neboť náklady spojené s uložením lidských pozůstatků ve zdravotnickém zařízení hradí podle zákona ten, kdo sjedná pohřbení, a nesjedná-li nikdo, pak obec), byl zrušen usnesením Městského soudu v Praze ze dne 12. 11. 2015, č. j. 25 Co 344/2015-47. V tomto usnesení odvolací soud vyslovil závazný právní názor, že se jedná o případ posmrtné ochrany osobnosti podle § 15 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „obč. zák.“), podle něhož po smrti fyzické osoby přísluší uplatňovat právo na ochranu osobnosti manželu nebo partnerovi a dětem, a není-li jich, jejím rodičům. Mezi toto právo patří i právo na ochranu lidské důstojnosti, z něhož vyplývá právo žalovaného jakožto syna zemřelého vstupovat do závazkového vztahu se žalobkyní a uzavírat s ní dohodu k uchování těla zemřelého, jež neporušuje pravidla důstojného zacházení s lidským tělem po smrti člověka, jakož i tomu odpovídající závazek k úhradě nákladů, které si tato služba poskytovaná žalobkyní vyžádala.

5. Soud prvního stupně ve svém druhém rozsudku vyšel ze zjištěného skutkového stavu, podle něhož tělo zemřelého I. B. je od roku 2008 doposud uchováno

v chladicím zařízení žalobkyně (včetně rozhodného období od 16. 2. 2011 do 22. 4. 2013). Příslušné státní zastupitelství udělilo písemný souhlas s pohřbením těla zemřelé již dne 20. 8. 2007 a další trestní řízení, jehož účel by bránil pohřbení těla zemřelé, neprobíhá. Žalovaný jako syn zemřelé a jeho manželka nesouhlasí s převzetím těla zemřelé a s jejím pohřbením, trvají na tom, aby bylo nadále uchováváno chlazením. Oba původně žalovaní pak aktivně zabránili sociálnímu pohřbení těla, zajištěnému žalobkyní prostřednictvím Městské části Praha 8.

6. Vázán právním názorem odvolacího soudu posoudil soud prvního stupně zjištěný skutkový stav tak, že žalobní nárok na zaplacení nákladů na uchování těla zemřelé vznikl z nepojmenované ústní smlouvy, k jejímuž uzavření došlo mezi žalovaným a žalobkyní, přičemž se jedná o smlouvu platnou, neodporující zákonu, jejímž obsahem je závazek žalobkyně uchovávat tělo zemřelé ve svém chladicím zařízení a závazek žalovaného zaplatit náklady (cenu) této služby. Právní dovolenost takové smlouvy plyne z práva na posmrtnou ochranu osobnosti zemřelé osoby uplatňované žalovaným jakožto jejím synem. Původně druhá žalovaná coby snacha zemřelé v tomto sporu není pasivně legitimovaná, neboť hmotné právo jí nepřiznává právní postavení osoby oprávněné uplatňovat právo na posmrtnou ochranu osobnosti zemřelé. Výše nákladů na uchování těla zemřelé v zařízení žalobkyně v rozhodném období byla zjištěna znaleckým posudkem a v tomto rozsahu je žaloba vůči žalovanému důvodná. Z uvedených důvodů soud prvního stupně žalobě vyhověl ve vztahu k žalovanému a vůči původně druhé žalované žalobu zamítl pro nedostatek pasivní legitimace. Rozhodnutí o nákladech řízení ve vztahu mezi účastníky navzájem bylo odůvodněno jejich úspěchem ve věci a vůči státu podílem účastníků na výsledku řízení.

7. Městský soud v Praze jako soud odvolací rozsudkem ze dne 9. 11. 2017, č. j. 25 Co 284/2017-164, potvrdil k odvolání žalovaného rozsudek soudu prvního stupně ve vztahu mezi žalobkyní a žalovaným ve vyhovujícím výroku I o věci samé a ve výroku V o nákladech řízení a ve výrocih o náhradě nákladů státu (výrok I rozsudku odvolacího soudu). Dále odvolací soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady odvolacího řízení ve výši 23 716 Kč (výrok II rozsudku odvolacího soudu).

8. Usnesením ze dne 9. 11. 2017, č. j. 25 Co 284/017-162, odvolací soud odvolání původně druhé žalované odmítl pro subjektivní nepřípustnost, neboť druhá žalovaná podala odvolání proti výroku rozsudku soudu prvního stupně, kterým vůči ní byla žaloba v celém rozsahu zamítnuta.

9. Odvolací soud vyslovil na témže skutkovém základě, jak jej zjistil soud prvního stupně, právní závěr, že za situace, kdy k uchovávání těla zemřelé matky žalovaného v zařízení žalobkyně došlo na výslovnou žádost žalovaného vycházející z jeho pochybností o okolnostech matčiny smrti a o totožnosti tělesných pozůstatků, přičemž žalobkyně tento požadavek akceptovala a uchovávání tělesných pozůstatků prováděla, má žalobkyně právo na zaplacení nákladů s tím

spojených v obvyklé výši prokázané znaleckým posudkem. Právním důvodem žalobního nároku je dohoda účastníků a skutečnost, že žalobkyně poskytla plnění požadované žalovaným, jelikož nebyla ujednána cena plnění. Žalobkyně tedy má právo na zaplacení vynaložených nákladů v obvyklé výši, která byla znalecky prokázána. Dále odvolací soud vyslovil závěr, že okolnosti úmrtí matky žalovaného, jakož i otázka identity žalobkyně uchovávaných tělesných pozůstatků, je věcí trestněprávní, nikoliv občanskoprávní.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

10. Rozsudek odvolacího soudu napadl žalovaný včasným dovoláním, jehož přípustnost spatřuje v tom, že napadený rozsudek odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení právní otázky, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla řešena.

11. Žalovaný nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu, podle něhož mohl platně se žalobkyní uzavřít dohodu o nakládání s tělesnými pozůstatky zemřelé matky (o uchovávání jejího těla v chladicím zařízení) a zavázat se přitom k úhradě nákladů tohoto uchovávání z titulu výkonu práva posmrtné ochrany osobnosti jeho matky, neboť takový závazkový vztah je v rozporu se zákonem pohřebnictví, který uzavření takové dohody neumožňuje, a to tím, že kogentním způsobem upravuje nakládání s tělem zemřelé osoby, lidskými pozůstatky či ostatky. Jakkoliv žalovanému, jakožto synu zemřelé I. B., náleží právo na posmrtnou ochranu osobnosti zemřelé matky podle § 15 obč. zák., nezahrnuje toto právo možnost libovolného nakládání s tělem zemřelé osoby či jejími tělesnými pozůstatky. Žalovaný i žalobkyně byli omezeni ohledně nakládání s tělem zemřelé matky právními předpisy platnými a účinnými v žalovaném období, zejména zákonem o pohřebnictví a navazujícími zákony – zákonem č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování (zákon o zdravotních službách), a zákonem č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu (dále jen „zákon o péči o zdraví lidu“), které jsou ve vztahu speciality k občanskoprávním normám upravujícím právo na ochranu osobnosti. Zákon o pohřebnictví upravuje podmínky pro zacházení s lidskými pozůstatky a s lidskými ostatky, přičemž účelem této právní úpravy je nejen zajištění důstojnosti nakládání s lidskými pozůstatky a s lidskými ostatky, ale též zajištění, aby nakládání s nimi neohrozilo veřejný zájem na ochraně zdraví a veřejný pořádek. Nebylo tedy možné se od kogentních ustanovení zákona o pohřebnictví odchýlit smluvním ujednáním, jehož předmětem by bylo nakládání s tělem zemřelé matky jiným způsobem, než zákon o pohřebnictví upravuje. Jelikož ujednání žalobkyně a žalovaného vedlo k tomu, že tělo zemřelé osoby je uchováváno, aniž k tomu jsou zákonné důvody a podmínky, a nebylo pohřbeno způsobem a ve lhůtách stanovených zákonem, přiči se takové ujednání zákonu

a nemůže být platné pro rozpor se zákonem. Žalobkyně nebyla v tomto případě oprávněna uchovávat tělo zemřelé matky žalovaného a nemá ani právo na úhradu nákladů s tím spojených vůči němu, neboť by šlo o poskytnutí plnění za protiprávní jednání. Žalovaný tak předkládá dovolacímu soudu jako v rozhodovací praxi Nejvyššího soudu dosud neřešenou dovolací otázku, zda je platné právní jednání žalobkyně a žalovaného, kterým byl ujednáán popsán způsob nakládání s tělem zemřelé matky žalovaného.

12. Pro případ, že by se dovolací soud neztotožnil s jeho právním názorem, žalovaný v dovolání vyjádřil nesouhlas se závěrem odvolacího soudu, že otázka identity tělesných pozůstatků uchovávaných žalobkyní je věcí trestněprávní, a nikoliv občanskoprávní. V této souvislosti poukázal na to, že oba soudy uzavřely, že jako syn zesnulé matky je ve smyslu § 15 obč. zák. osobou příslušnou k uplatňování práva na ochranu osobnosti jeho matky, a proto oba soudy měly s ohledem na jeho námitky o pochybnostech a o totožnosti pozůstatků uchovávaných žalobkyní pečlivě zkoumat, zda chlazené pozůstatky patří skutečně jeho matce. Pokud by se totiž prokázalo, že uchovávané tělesné pozůstatky nepatří jeho matce, nebyl by vůbec osobou oprávněnou ve smyslu § 15 obč. zák. V tomto ohledu uvedl, že jak soud prvního stupně, tak soud odvolací vzaly za prokázané, že poslední identifikace pozůstatků vyplývá z listu o prohlídce zemřelé, který byl vyplněn krátce po úmrtí jeho matky, přičemž však bylo rovněž prokázáno, že od té doby bylo s jejími pozůstatky mnohokrát manipulováno, a proto nemůže mít jistotu, zda se skutečně jedná o pozůstatky jeho matky. Zdůraznil dále, že ani přes jeho výslovnou žádost mu žalobkyně neumožnila identifikaci pozůstatků a kontroly jí poskytované služby, přičemž měl zájem jen na chlazení pozůstatků své matky, nikoli jiné osoby. V závěru vyjádřil názor, že pokud by mezi ním a žalobkyní vznikl závazkový právní vztah, musela by žalobkyně postavit na jisto, zda službu poskytovala a případně v odpovídající kvalitě, a dokud tak neučinila, muselo by na ni být pohlíženo tak, že je v prodlení s poskytováním plnění, a proto by nebyla oprávněna po něm požadovat zaplacení ceny za chlazení pozůstatků.

13. Žalovaný navrhl, aby byly rozsudky soudů obou stupňů zrušeny.

14. Žalobkyně souhlasila se závěry odvolacího soudu s tím, že podle jejího názoru dovolání není přípustné, a pokud by bylo shledáno přípustným, pak není důvodné. Zdůraznila, že se jedná o situaci zákonem o pohřebnictví neupravenou, kdy pozůstalý syn zemřelé matky má zájem o její tělo a sdělí zdravotnickému zařízení své rozhodnutí pohřbit tělo až tehdy, kdy bude odborně posouzeno, zda smrt nenastala v důsledku trestného činu. Žalovaný doložil, že v této záležitosti jednal s orgány státního zastupitelství o možnosti provedení dalšího odborného posouzení tělesných pozůstatků, zda se matka nestala obětí trestného činu. Nešlo tedy o případ, že by nebyl ochoten přistoupit k pohřbení těla zemřelé matky, jakož ani o případ, kdy by nikdo z pozůstalých neměl o tělo zájem, a nezbývalo, než jej pohřbit tzv. sociálním pohřbem na náklady obce. Jelikož jde o situaci zákonem

o pohřebnictví neřešenou a nepředvídanou, nemohla žalobkyně postupovat podle něj. Je tedy správný závěr odvolacího soudu, že žalovaný byl oprávněn z titulu práva posmrtné ochrany osobnosti zemřelé matky požadovat uchování těla zemřelé matky pro účely zjištění okolností jejího úmrtí, zda smrt nastala v důsledku násilného činu. Žalobkyně nemohla předat tělo k pohřbení postupem podle zákona o pohřebnictví proti vůli žalovaného, přičemž za situace, kdy souhlasil, že uhradí náklady na uchování těla, nebudou-li hrazeny z prostředků orgánů činných v trestním řízení, byl platně uzavřen závazkový vztah. Žalobkyně má dále za to, že dovolání není ve věci přípustné, protože rozhodnutí odvolacího soudu není v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu a nejde ani o případ, který by v obecné rovině nebyl řešen, neboť „závazkové vztahy jsou v judikatuře řešeny běžně“. Žalobkyně navrhl, aby dovolání bylo odmítnuto jako nepřípustné, případně zamítnuto jako nedůvodné.

15. Pro úplnost Nejvyšší soud dodává, že ve vztahu žalobkyně a původní druhé žalované nebylo podáno dovolání, a řízení mezi nimi tak bylo pravomocně skončeno.

III.

Přípustnost dovolání

16. Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 30. 9. 2017 (viz čl. II zákona č. 296/2017 Sb.), dále jen „o. s. ř.“.

17. Dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou, za splnění podmínky § 241 odst. 1 o. s. ř. a obsahovalo náležitosti vyžadované § 241a odst. 2 o. s. ř. Nejvyšší soud se proto dále zabýval přípustností dovolání.

18. Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže to zákon připouští.

19. Podle § 237 o. s. ř., není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

20. Nejvyšší soud shledal dovolání přípustným podle § 237 o. s. ř. pro řešení dovolací otázky, zda v tomto případě byla žalobkyně oprávněna uchovávat tělo zemřelé matky žalovaného a zda jí náleží právo na úhradu nákladů s tím spojených vůči žalovanému, a to na základě platně uzavřené smlouvy. Tato otázka dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího soudu řešena.

IV. Důvodnost dovolání

č. 90

21. Dovolání není důvodné.

22. Nejvyšší soud posuzoval věc podle níže uvedených právních norem ve znění účinném ke dni 20. 12. 2007, kdy tělo zemřelé matky žalovaného bylo převezeno do prostor žalobkyně, přestože žalobkyně v projednávané věci uplatnila svůj nárok až za období od 16. 2. 2011 do 22. 4. 2013. K relevantnímu jednání mezi účastníky, na jejichž základě uchovávala žalobkyně tělo zemřelé ve svém chladičím zařízení, totiž došlo již dne 20. 12. 2007.

23. Podle § 115 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), vznikne-li podezření, že smrt člověka byla způsobena trestným činem, musí být mrtvola prohlédnuta a pitvána. Pohřbít mrtvolu lze v takových případech jen se souhlasem státního zástupce. O tom rozhodne státní zástupce s největším urychlením.

24. Podle § 2 písm. c) zákona o pohřebnictví, ve znění do 31. 12. 2009, se pro účely tohoto zákona rozumí pohřbením uložení lidských pozůstatků do hrobu nebo hrobky na veřejném nebo neveřejném pohřebišti nebo jejich zpopelnění v krematoriu.

25. Podle § 4 odst. 1 písm. f) a h) zákona o pohřebnictví, ve znění do 31. 12. 2009, s lidskými pozůstatky a s lidskými ostatky musí být zacházeno důstojně a tak, aby nedošlo k ohrožení veřejného zdraví nebo veřejného pořádku; z těchto důvodů je zakázáno provést pohřbení jiným způsobem než uvedeným v § 2 písm. c) a zacházet s lidskými pozůstatky nebo lidskými ostatky způsobem dotýkajícím se důstojnosti zemřelého nebo mravního citění pozůstalých a veřejnosti.

26. Podle § 4 odst. 4 zákona o pohřebnictví, ve znění do 31. 12. 2009, jestliže došlo k úmrtí ve zdravotnickém zařízení nebo v ústavu sociální péče, hradí toto zdravotnické zařízení nebo ústav sociální péče po dobu 48 hodin od úmrtí náklady spojené s uložením lidských pozůstatků; byla-li provedena pitva, počítá se lhůta 48 hodin od provedení pitvy. Náklady spojené s uložením lidských pozůstatků ve zdravotnickém zařízení nebo ústavu sociální péče po uplynutí 48 hodin od úmrtí nebo pitvy a s jejich převozem nebo s jejich uložením po uplynutí této doby u jiného subjektu hradí ten, kdo sjedná pohřbení podle § 5 odst. 1. Pokud zdravotnické zařízení nebo ústav sociální péče po uplynutí 48 hodin od úmrtí nemohou samy zajistit další uložení lidských pozůstatků, zajistí jejich uložení u jiné osoby; přitom jsou povinny počínat si tak, aby náklady spojené s převozem a uložením do doby pohřbení byly co nejnižší. Obec může obecně závaznou vyhláškou upravit způsob a podmínky převozu a přechodného uložení zemřelých.

27. Podle § 5 odst. 1 věty první zákona o pohřebnictví, ve znění do 31. 12. 2009, nesjedná-li ve lhůtě 96 hodin od oznámení úmrtí podle zvláštního právní-

ho předpisu žádná fyzická nebo právnická osoba pohřbení nebo nebyla-li zjištěna totožnost mrtvého do 1 týdne od zjištění úmrtí a žádné zdravotnické zařízení v souladu s podmínkami stanovenými zvláštním právním předpisem neprojevílo zájem o využití lidských pozůstatků pro potřeby lékařské vědy a výzkumu nebo k výukovým účelům, je povinna zajistit pohřbení obec, na jejímž území k úmrtí došlo nebo byly lidské pozůstatky nalezeny, případně vyloženy z dopravního prostředku. Lidské pozůstatky osob, u nichž nebyla zjištěna totožnost, mohou být pohřbeny pouze uložením do hrobu nebo hrobky.

28. Podle § 11 odst. 1 vyhlášky Ministerstva zdravotnictví České socialistické republiky č. 19/1988 Sb., o postupu při úmrtí a o pohřebnictví, ve znění do 31. 3. 2012, od pohřbu se může upustit, jestliže se těla mrtvého má trvale použít k vědeckým nebo výukovým účelům. Takto lze použít těla zemřelých osob,

- a) které s tím projevily před úmrtím písemný souhlas,
- b) jejichž totožnost nelze zjistit nebo
- c) o které se do 96 hodin od zjištění úmrtí prohlížejícím lékařem nikdo nepřihlásil, přestože osoby jim blízké byly včas prokazatelně vyrozuměny, pokud mrtvý před úmrtím neučinil opatření o pohřbu.

29. Podle § 81 odst. 1 zákona o zdravotních službách, ve znění do 13. 3. 2013, část těla odebranou pacientovi při poskytování zdravotní péče nebo tělo zemřelého, včetně odebraných částí z těla zemřelého, lze uchovat a použít

- a) pro potřeby vědy, výzkumu nebo k výukovým účelům ve zdravotnictví,
- b) pro použití při léčbě příjemce lidských tkání a buněk podle zákona o lidských tkáních a buňkách,
- c) pro potřeby transplantací podle zákona upravujícího transplantace,
- d) k použití pro výrobu léčiv podle zákona o léčivech a podle zákona o lidských tkáních a buňkách,
- e) pro potřeby stanovené jiným právním předpisem.

30. Podle § 81 odst. 2 zákona o zdravotních službách, ve znění do 13. 3. 2013, pro potřeby podle odstavce 1 písm. a), b), d) nebo e) lze část těla odebranou pacientovi při poskytování zdravotní péče použít, pokud byla pacientovi o možnosti jejího uchování, darování a použití podána poskytovatelem informace a pacient s tím vyslovil podle tohoto zákona prokazatelný souhlas a v případě použití pro potřeby podle odstavce 1 písm. b) nebo d) byly splněny podmínky podle zákona o lidských tkáních a buňkách; pro potřeby podle odstavce 1 písm. a), b), d) nebo e) lze tělo zemřelého, včetně odebraných částí z těla zemřelého, použít, pokud s tím zemřelý za svého života vyslovil podle tohoto zákona prokazatelný souhlas, v případě použití pro potřeby podle odstavce 1 písm. b) nebo d) byla zemřelému za jeho života podána informace o možnosti darování tkání nebo buněk pro tyto účely, jejich odběru, uchování a použití a byly splněny podmínky podle zákona o lidských tkáních a buňkách a nebude zmařen účel pitvy, a to zejména v případech, kdy vzniklo podezření, že příčinou úmrtí je trestný čin nebo sebevražda;

jestliže zemřelý za svého života nevyjádřil prokazatelný souhlas, může prokazatelný souhlas vyslovit osoba blízká zemřelému.

31. Podle § 26 odst. 4 zákona o péči o zdraví lidu, ve znění do 17. 10. 2008, pokud byla v souvislosti s léčebně preventivní péčí pacientovi odebrána jakákoliv část jeho těla, lze ji uchovat a použít (dále jen „část těla pacienta“)

- a) pro potřeby lékařské vědy, výzkumu nebo k výukovým účelům,
- b) pro výrobu zdravotnických prostředků podle zvláštního právního předpisu,
- c) pro výrobu nebo přípravu léčiv podle zvláštního právního předpisu, nebo
- d) pro výrobu bioimplantátů; bioimplantátem se rozumí tkáň lidského původu, ve které po jejím zpracování nelze prokázat přítomnost živých buněk; bioimplantátem není tkáň lidského původu zpracovaná prostým zmrazením a určená pro potřeby transplantací podle zvláštního právního předpisu (dále jen „lékařské potřeby“), a to pouze pokud byla pacientovi o možnosti jejího uchování a použití pro lékařské potřeby podána ošetřujícím lékařem informace a pacient s tím vyslovil prokazatelný písemný souhlas.

32. Podle § 26 odst. 5 zákona o péči o zdraví lidu, ve znění do 17. 10. 2008, použít tělo zemřelého lze jen pro lékařské potřeby, a to pouze pokud

- a) s tím zemřelý za svého života vyslovil prokazatelný písemný souhlas; v případě, že zemřelý za svého života nevyjádřil prokazatelně svou vůli, může prokazatelný písemný souhlas s použitím těla zemřelého vyslovit osoba blízká zemřelému; pokud zdravotnické zařízení vyslovení souhlasu zemřelého nezjistí nebo osoba blízká zemřelému tento souhlas nevysloví, nelze pro lékařské potřeby tělo zemřelého použít,
- b) nevzniklo podezření, že příčinou smrti je přenosná nemoc,
- c) se nejedná o zemřelého ve výkonu vazby nebo trestu odnětí svobody,
- d) nebude zmařen účel pitvy, a to zejména v případech, kdy vzniklo podezření, že příčinou úmrtí je trestný čin nebo sebevražda.

33. Podle § 26 odst. 5 zákona o péči o zdraví lidu, ve znění do 17. 10. 2008, pro lékařské potřeby je možné část těla pacienta použít nebo tělo zemřelého uchovat a použít anebo použít tělo zemřelého, pouze pokud to lze provést takovým způsobem, který neohrozí zdraví jiného člověka. Za tím účelem se posoudí zdravotní způsobilost pacienta nebo zemřelého. Pro posouzení zdravotní způsobilosti se provedou taková lékařská vyšetření a postupy, které zhodnotí zdravotní stav pacienta nebo zemřelého, a stanoví takové postupy, které vyloučí rizika pro zdraví osob při použití části těla pacienta nebo těla zemřelého. Za posouzení zdravotní způsobilosti odpovídá zdravotnické zařízení, které provedlo odběr nebo v němž vznikly podmínky pro použití těla zemřelého. Před použitím části těla pacienta nebo těla zemřelého musí být prokázáno, že byla posouzena zdravotní způsobilost pacienta nebo zemřelého. Zdravotnická dokumentace obsahující údaje o zdravotním stavu pacienta nebo zemřelého musí být vedena tak, aby byla zachována jeho anonymita, a musí být dohledatelná.

34. Podle § 39 obč. zák. neplatný je právní úkon, který svým obsahem nebo účelem odporuje zákonu nebo jej obchází anebo se přičí dobrým mravům.

35. Nejvyšší soud při posuzování této věci vycházel ze zásady zakotvené v Listině základních práv a svobod, podle které je právně dovoleno vše, co není právem (resp. zákonem) zakázáno, přičemž právní normy fyzickým a právnickým osobám mlčky dovolují i chování právně výslovně neupravené, které však nesmí být proti zákonu nebo obcházením zákona (čl. II odst. 3 ústavního zákona č. 2/1993 Sb. ze dne 16. 12. 1992 o vyhlášení Listiny základních práv a svobod jako součásti ústavního pořádku České republiky).

36. V poměrech projednávané věci Nejvyšší soud rovněž přihlédl k zásadě dispozitivnosti upravené v § 2 odst. 3 obč. zák., podle které si účastníci občanskoprávních vztahů mohou vzájemná práva a povinnosti upravit dohodou odchylně od zákona, jestliže to zákon výslovně nezakazuje a jestliže z povahy ustanovení zákona nevyplývá, že se od něj nelze odchýlit.

37. Ústavní soud v nálezu ze dne 14. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 625/03, který byl publikován ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 37, ročník 2005, s. 157, a který je rovněž dostupný na <http://www.nalus.usoud.cz>, uzavřel, že základním principem výkladu smluv je priorita výkladu, který neplatnost smlouvy zakládá, jsou-li možné oba výklady. Je tak vyjádřen a podporován princip autonomie smluvních stran, povaha soukromého práva a s tím spojená společenská a hospodářská funkce smlouvy. Není ústavně konformní a je v rozporu s principy právního státu taková praxe, kdy obecné soudy upřednostňují výklad vedoucí k neplatnosti smlouvy, před výkladem neplatnost smlouvy nezakládajícím.

38. Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 30. 8. 2011, sp. zn. 30 Cdo 4831/2010 (rozhodnutí Nejvyššího soudu jsou dostupná na <http://www.nsoud.cz>), vyslovil, že závěr, že právní úkon je neplatný pro rozpor se zákonem nebo proto, že zákon obchází, není možné učinit jen na základě gramatického výkladu, nýbrž je vždy třeba zkoumat účel zákonného zákazu či příkazu. Je v rozporu s principy právního státu, jestliže je preferován přístup upřednostňující výklad vedoucí k závěru o neplatnosti smlouvy před výkladem, na jehož základě není možno neplatnost smlouvy dovodit.

39. Podobně v rozsudku ze dne 5. 11. 2012, sp. zn. 28 Cdo 3911/2011, Nejvyšší soud uzavřel, že sankce absolutní neplatnosti obsažená v § 39 obč. zák. představuje významný zásah do autonomie vůle smluvních stran. Proto je možné ji uplatnit pouze subsidiárně, pokud konkrétní vada úkonu či kontraktálního jednání není postižitelná podle jiných ustanovení zákona, zejména jestliže taková ustanovení obsahují mírnější sankci (např. § 40a nebo § 49a obč. zák.).

40. V tomto případě odvolací soud založil své rozhodnutí na závěru, že k uchovávaní těla zemřelé matky žalovaného v zařízení žalobkyně došlo na výslovnou žádost žalovaného, přičemž žalobkyně tento požadavek akceptovala a uchovává-

ni tělesných pozůstatků prováděla, proto právním důvodem žalobního požadavku na zaplacení nákladů s tím spojených v obvyklé výši je dohoda účastníků.

41. Nejvyšší soud považuje tento závěr za správný. Lze přisvědčit žalobkyni, že se jedná o situaci zákonem o pohřebnictví neupravenou. Relevantní přitom je, že právní jednání účastníků řízení, jehož obsahem byla vzájemná dohoda o dočasném nakládání s tělem zemřelé matky žalovaného, když ze skutkových zjištění obou soudů nevyplynulo, že by se dohoda měla týkat trvalého uložení pozůstatků, není zákonem výslovně zakázáno, přičemž neodporuje ustanovením zákona o pohřebnictví, jež upravují způsob nakládání s lidskými pozůstatky, ani je neobchází, a proto lze tomuto ujednání žalobkyně a žalovaného přiznat účinky platného právního jednání. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že tělo zemřelé matky žalovaného je uchováváno v nemocnici, tedy ve zdravotnickém zařízení, jež je k dočasnému uchování těla přizpůsobeno. Tím nebyl porušen zákonem o pohřebnictví upravený postup v nakládání s lidskými pozůstatky před pohřbením ani chráněné hodnoty, jako jsou ochrana zdraví a důstojnost zacházení s lidskými ostatky, a to i přes značnou délku uchovávání těla v posuzovaném případě. K tomu lze dodat, že za důstojné zacházení s lidskými pozůstatky lze, v souladu s všeobecně přijímanými etickými pravidly, považovat takové jednání, které by nepřivodilo újmu ani živé osobě (vyjma nezbytných zdravotně hygienických opatření).

42. Žalovaným namítaný rozpor se zákonem měl spočívat v tom, že mezi účastníky došlo k dohodě o uchování lidských pozůstatků po uplynutí lhůty 96 hodin „po udělení souhlasu státního zástupce s pohřbením“. Zákon o pohřebnictví však žádnou lhůtu počítanou od „souhlasu státního zástupce s pohřbením“ neupravuje. V souladu s poznatky lékařské vědy stanoví pouze podmínky, za nichž je třeba lidské pozůstatky uchovávat do doby pohřbení, aby nedošlo k ohrožení veřejného zdraví, a dále, kdo je oprávněn nebo povinen pohřbení zajistit. Pouze v § 5 odst. 1 zákona o pohřebnictví je upravena lhůta 96 hodin od oznámení úmrtí, po jejímž uplynutí je obec, na jejímž území k úmrtí došlo, povinna zajistit pohřbení. V tomto případě se ale tato lhůta vůbec neuplatní, neboť to zvláštní norma (§ 115 odst. 1 trestního řádu) vylučuje, pokud možnost pohřbení váže na souhlas státního zástupce. Nikde však není řečeno, že by od udělení souhlasu státního zástupce měla začít běžet nějaká konkrétně stanovená lhůta, po jejímž uplynutí by tělo mělo být pohřbeno. Z daného ustanovení pouze plyne, že povinnost zajistit pohřbení přechází na příslušnou obec. Neplyne z něj, v jaké lhůtě má obec pohřbení zajistit. Rozpor s žádným kogentním ani jiným ustanovením zákona tak zde nelze shledat. V této souvislosti je třeba uvést, že dohoda účastníků nejde proti smyslu citované úpravy, neboť nezbavuje zákonem určenou osobu odpovědnosti za provedení pohřbu ani nebrání samotnému pohřbení, pokud k němu bude chtít obec přistoupit.

43. Nadto zákon o pohřebnictví v § 4 odst. 4 upravuje nejen otázku úhrady nákladů spojených s uložením lidských pozůstatků ve zdravotnickém zařízení

(věta první a druhá citovaného zákona), nýbrž i otázku „dalšího uložení lidských pozůstatků“ (věta třetí). Zákon tedy počítá s tím, že ve lhůtách podle § 5 zákona o pohřebnictví musí být postaveno najisto, zda někdo zajistí (vypraví) pohřeb, přičemž lhůta pro pohřbení jako taková není zákonem vůbec stanovena. Lidské pozůstatky tedy mohou být ve zdravotnickém zařízení uloženy déle (např. z důvodu vedení trestního řízení), aniž by pro tyto případy stanovil nějakou lhůtu. Těžko pak uzavírat, že by dohoda o takovém uložení, uzavřená se zdravotnickým zařízením, byla v rozporu se zákonem.

44. Dále lze poukázat na § 4 odst. 4 zákona o pohřebnictví, ve kterém je řešena otázka úhrady nákladů spojených s uložením lidských pozůstatků ve zdravotnickém zařízení a který stanoví, že do 48 hodin od úmrtí/pitvy nese náklady na uložení pozůstatků samo zdravotnické zařízení, po uplynutí této lhůty pak ten, kdo sjedná pohřbení. Cílem tohoto ustanovení je řešit nejasnou situaci v hrazení nákladů spojených s uložením (popř. i přepravou) lidských pozůstatků do doby, než je sjednáno pohřbení, a umožnit zdravotnickým zařízením a ústavům sociální péče využívat kapacity jejich chladicích zařízení k ukládání lidských pozůstatků pouze po minimální nezbytnou dobu. Vzhledem k tomu, že pohřbení těla nebylo v projednávané věci sjednáno, lze dovodit, že úhrada nákladů spojených s uložením těla v oblasti, která není zákonem o pohřebnictví vůbec pokryta, přičemž se jedná o otázku ryze soukromoprávní, a proto zde není žádné důvody, pro který by si zdravotnické zařízení nemohlo sjednat, že náklady spojené s uložením neponese ono, ale místo něj třetí osoba.

45. Pokud žalovaný poukazoval na zákony „navazující na zákon o pohřebnictví“, pak tato argumentace nebyla přiléhavá. Zákon o zdravotních službách nabyl účinnosti až v dubnu 2012, tedy až poté, co ke dni 20. 12. 2007 došlo k uzavření dohody mezi účastníky o dočasném nakládání s tělem zemřelé matky žalovaného, přičemž tento zákon nemá žádné ustanovení zakládající nepravou retroaktivitu ve vztahu k právním vztahům v oblasti pohřebnictví, které vznikly před jeho účinností. Navíc § 81 odst. 1 a 2 zákona o zdravotních službách se týká případů, kdy část těla, popřípadě tělo zemřelého, má být použito k dalším účelům (pro vědu, výzkum, výuku ve zdravotnictví, léčbu, výrobu léčiv či jiné potřeby stanovené právním předpisem), přičemž § 26 odst. 4, 5 a 6 zákona o péči o zdraví lidu pak podrobně upravuje podmínky, za kterých lze použít tělo zemřelého pro lékařskou vědu, výrobu léčiv, výrobu bioimplantátů či jiné potřeby, respektive pro lékařské potřeby. V daném případě se však o další použití těla zemřelé matky žalovaného ve smyslu těchto zákonných ustanovení nejedná. Řešených otázek se pak nedotýká ani zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů.

46. Námitka žalovaného ohledně identity tělesných pozůstatků uchovávaných žalobkyní se týká zjevně otázky vad plnění ze smlouvy, avšak žalovaný nikde netvrdí, že by nároky z vadného plnění uplatnil, přičemž odvolací soud na této otáz-

ce své rozhodnutí ani nezaložil (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 1999, sp. zn. 2 Cdon 808/97, uveřejněné ve Sb. rozh. obč. pod číslem 27/2001).

47. Nejvyšší soud dospěl k závěru, že rozhodnutí odvolacího soudu je správné, a proto podle § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. dovolání žalovaného zamítl.

č. 90

Č. 91

č. 91

Pojištění odpovědnosti za škodu, Náhrada škody, Promlčení

§ 24 odst. 2 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb., § 620 odst. 1 o. z., § 629 o. z., § 635 odst. 2 o. z.

Vědomost o škodě ve smyslu § 620 o. z. je dána i tehdy, jestliže nositel práva, jehož promlčení je posuzováno, o rozhodných okolnostech vědět měl a mohl (§ 619 o. z.).

(Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2020, sp. zn. 25 Cdo 1510/2019, ECLI:CZ:NS:2020:25.CDO.1510.2019.1)

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 11. 2018, sp. zn. 18 Co 290/2018.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobkyně, jako havarijní pojistitel osoby poškozené dopravní nehodou, se na žalované domáhala plnění z garančního fondu (zaplacení částky 3 863,23 eur, již žalobkyně plnila poškozené) za škodu způsobenou nepojištěným vozidlem.

2. Obvodní soud pro Prahu 4 rozsudkem ze dne 16. 5. 2018, č. j. 38 C 186/2017-77, žalobu na zaplacení 3 863,23 eur s příslušenstvím zamítl a uložil žalobkyni zaplatit žalované náhradu nákladů řízení. Vyšel ze zjištění, že dne 6. 1. 2014 došlo na území České republiky k dopravní nehodě, kdy se střetlo nepojištěné vozidlo Audi, řízené R. O., a vozidlo Volkswagen, havarijně pojištěné u žalobkyně, jehož vlastníci byla K. B., občanka SRN (dále též jen „poškozená“), a jež v době nehody řídil M. B. V souvislosti s nehodou probíhalo řízení o přestupku vůči oběma řidičům, jež skončilo jeho odložením. Za opravu vozidla Volkswagen vystavila opravná dne 7. 2. 2014 poškozené fakturu na 3 863,23 eur a žalobkyně stejného dne tuto částku zaplatila. Soud prvního stupně na projednávanou věc aplikoval české právo [na základě čl. 4 odst. 1 ve spojení s čl. 15 písm. h) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 864/2007 ze dne 11. 7. 2007, o právu rozhodném pro mimosmluvní závazkové vztahy (Řím II)] a dospěl k závěru, že žalobkyně uplatnila vůči žalované nárok na plnění z garančního fondu podle § 24 odst. 2 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění

odpovědnosti z provozu vozidla). Vznesenou námitku promlčení posoudil podle § 626 a § 635 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“), a uzavřel, že subjektivní promlčecí lhůta k uplatnění nároku na náhradu škody počala podle § 620 odst. 1 o. z. poškozené běžet dne 7. 2. 2014, neboť tehdy měla jak vědomost o osobě povinné k náhradě škody, tak o výši škody. Uplynutím tří let (§ 629 o. z.), tedy dnem 7. 2. 2017, tato subjektivní lhůta skončila a zároveň podle § 635 odst. 2 o. z. došlo k promlčení nároku na plnění z garančního fondu podle § 24 odst. 2 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb. Uplatnila-li žalobkyně nárok u soudu až 23. 11. 2017, stalo se tak po marném uplynutí promlčecí doby, a to přesto, že tříletá subjektivní promlčecí lhůta podle § 626 o. z., jež počala běžet 6. 1. 2015, k tomuto datu dosud neuplynula.

3. K odvolání žalobkyně Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 7. 11. 2018, č. j. 18 Co 290/2018-106, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně a ztotožnil se i s jeho právním posouzením otázky promlčení nároku. Uvedl, že soud prvního stupně správně určil počátek běhu lhůty podle § 626 o. z., který se jako úprava speciální vůči obecnému ustanovení § 620 odst. 1 o. z. použije pro určení počátku běhu lhůty k uplatnění práva žalobkyně na pojistné plnění, dnem 6. 1. 2015, tedy dnem, kdy uplynul jeden rok od pojistné události – dopravní nehody ze dne 6. 1. 2014. Nezotožnil se s námitkou žalobkyně, že § 635 odst. 2 o. z., upravující konec objektivní lhůty, v níž se promlčí právo na pojistné plnění, odkazuje bezprostředně k úpravě objektivní lhůty, v níž se promlčí právo na náhradu škody podle § 636 odst. 1 o. z., neboť z výslovného znění § 635 odst. 2 o. z. vyplývá, že konec objektivní lhůty k uplatnění práva na plnění z pojištění spadá v jedno s promlčením příslušného práva na náhradu škody vzniklé poškozenému. Shledal, že soud prvního stupně stanovil počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty podle § 620 o. z. správně dnem 7. 2. 2014 a stejně tak i její konec uplynutím tříleté (§ 629 o. z.) lhůty dnem 7. 2. 2017, kdy se současně podle § 635 odst. 2 o. z. promlčelo právo na pojistné plnění.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně dovolání s tím, že napadené rozhodnutí spočívá na vyřešení otázky hmotného a procesního práva, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, a dále otázky, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu. Namítala, že okamžikem, kdy vyplatila pojistné plnění z titulu havarijního pojištění, přešlo na ni ve smyslu § 2820 o. z. právo poškozené na náhradu škody, resp. na pojistné plnění vůči odpovědnostnímu pojistiteli provozovatele škodního vozidla – žalované. Promlčecí lhůta podle § 626 o. z. je stanovena objektivně a počne běžet jeden rok

od pojistné události. Právní názor odvolacího soudu, že nárok na pojistné plnění se promlčí i uplynutím subjektivní promlčecí lhůty na náhradu škody poškozené vůči škůdci, se vymyká smyslu zákonného odpovědnostního pojištění postaveného na objektivním principu a měl by za následek nerovné postavení účastníků, porušení práva na spravedlivý proces, porušení práv spotřebitele a ve svém důsledku i porušení práv garantovaných Listinou základních práv a svobod, neboť každá právní norma se má vykládat ve prospěch toho subjektu, k jehož ochraně je primárně určena. Je rovněž v rozporu s „motorovou směrnicí“ (směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/103/ES ze dne 16. 9. 2009 o pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu motorových vozidel a kontrole povinnosti uzavřít pro případ takové odpovědnosti pojištění), jež cílí na ochranu práv poškozených a zejména akcentuje právo na úplné odškodnění. V § 635 odst. 2 o. z. se promítá zásada zákazu obohacení z pojištění a pojistného zájmu, avšak o takovou situaci v tomto případě nejde. Dovolatelka dále namítala, že odvolací soud nesprávně posoudil počátek běhu promlčecí lhůty pro uplatnění práva na náhradu újmy, a odchýlil se tak od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, na niž odkázala. Podle § 620 o. z. počíná subjektivní lhůta pro uplatnění práva na náhradu újmy běžet od okamžiku, kdy se poškozený dozvěděl o tom, že mu vznikla újma určitého druhu a rozsahu, kterou je možné objektivně vyjádřit v penězích, a o osobě povinné k její náhradě, přičemž se musí jednat o skutečnou (prokázanou), a nikoliv jen předpokládanou vědomost poškozeného. V projednávané věci bylo projednání přestupků účastníků dopravní nehody ke dni 11. 2. 2014 odloženo, neboť správní orgán v zákonné lhůtě nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Vědomost o osobě povinné k náhradě újmy tak v daném případě nenastala, a proto chybí podmínka pro běh subjektivní lhůty dle § 620 odst. 1 o. z. Právo na náhradu újmy se tak mohlo promlčet pouze v desetileté objektivní promlčecí lhůtě podle § 636 odst. 1 o. z. Navrhla, aby byl rozsudek odvolacího soudu i soudu prvního stupně zrušen a věc vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

5. Žalovaná ve vyjádření k dovolání namítala jeho nepřipustnost, neboť dovolatelka neformulovala žádnou právní otázku, která nebyla dovolacím soudem dosud řešena. Zdůraznila, že otázka výkladu § 635 odst. 2 o. z. již byla vyřešena rozsudkem Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1976/2019. Ohledně námítky, že soudy nesprávně posoudily počátek běhu subjektivní promlčecí doby podle § 620 o. z., poukázala na to, že dovolatelka nesprávně a v rozporu s ustálenou rozhodovací praxí dovolacího soudu interpretuje pojem „vědomost o osobě povinné k náhradě škody“, neboť pro naplnění podmínky vědomosti zpravidla postačuje, že si poškozený sám může učinit dostatečně pravděpodobný úsudek o odpovědné osobě. Odvolací soud správně uzavřel, že subjektivní promlčecí doba začala běžet dne 7. 2. 2014, protože k tomuto datu žalobkyně ze společného záznamu o nehodě věděla o osobě povinné k náhradě újmy a z faktury za opravu měla vědomost i o škodě. Navrhla odmítnutí podaného dovolání.

III. Přípustnost dovolání

č. 91

6. Nejvyšší soud posoudil dovolání podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 30. 9. 2017 (čl. II bod 2 zákona č. 296/2017 Sb.) – dále jen „o. s. ř.“, a jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) dospěl k závěru, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou – účastníci řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), zastoupenou advokátem ve smyslu § 241 o. s. ř., a proto se zabýval jeho přípustností.

7. Byť dovolatelka právní otázku přímo neformulovala, z obsahu dovolání je patrné, že nesouhlasí s právním závěrem odvolacího soudu, že promlčecí lhůta k uplatnění nároku na pojistné plnění končí uplynutím subjektivní promlčecí lhůty nároku na náhradu škody, na kterou se pojištění vztahuje, přičemž tuto otázku považuje za dovolacím soudem dosud neřešenou. Tato otázka však již byla (po podání dovolání v této věci) vyřešena rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2019, sp. zn. 25 Cdo 1976/2019. V tomto rozsudku dovolací soud vysvětlil, že účelem § 635 odst. 2 o. z. je sjednocení konce promlčecí lhůty u práva na náhradu škody a práva na pojistné plnění z pojištění odpovědnosti. Má zamezit situacím, kdy může poškozený vymáhat pojistné plnění po pojišťovně, i když je nárok vůči poškozenému promlčen. Z toho vyplývá, že závazek z pojištění odpovědnosti má akcesorickou povahu k povinnosti pojištěného nahradit vzniklou újmu, která je tudíž předpokladem vzniku práva na pojistné plnění z pojištění odpovědnosti. Opačná situace by zjevně odporovala zásadě zákazu obohacení z pojištění a koncepci pojistného zájmu zakotvené v § 2761 o. z. (srov. TÉGL a WEINHOLD. In: MELZER, F. Občanský zákoník: velký komentář. Svazek III, § 419–654 a související společná a přechodná stanovení. Praha: Leges, 2014, s. 1004). Námitka dovolatele, že § 635 odst. 2 o. z. odkazuje pouze na § 636 odst. 1 o. z., který stanoví desetiletou objektivní promlčecí lhůtu pro právo na náhradu škody nebo újmy, neobstojí, neboť takový výklad § 635 odst. 2 o. z. by byl v rozporu se smyslem a účelem tohoto ustanovení. Pro jeho účely je irrelevantní, zda se právo na náhradu škody promlčí v subjektivní promlčecí lhůtě (§ 619 a § 620 ve spojení s § 629 o. z.) nebo v promlčecí lhůtě objektivní (§ 636 odst. 1 o. z.); obě lhůty počínají běžet a končí nezávisle na sobě, přičemž marným uplynutím jedné z nich se nárok na náhradu škody promlčí, i když druhá neskončila.

8. Slovo „nejpozději“ v § 635 odst. 2 o. z. znamená, že právo na pojistné plnění z pojištění odpovědnosti by nemělo být žalovatelné déle než právo na náhradu škody nebo újmy, na kterou se pojištění vztahuje. Z toho vyplývá, že právo na pojistné plnění se může promlčet dříve, než uplyne promlčecí lhůta stanovená v § 626 a § 629 o. z., a to uplynutím subjektivní promlčecí lhůty k uplatnění práva na náhradu škody (srov. TÉGL a WEINHOLD. In: MELZER, F. Občanský zákoník: velký komentář. Svazek III, § 419–654 a související společná a přechodná ustanovení. Praha: Leges, 2014, s. 1004).

9. Jestliže odvolací soud postavil své rozhodnutí na závěru, že uplynutím subjektivní promlčecí lhůty na náhradu škody poškozené vůči škůdci, na níž se pojištění vztahuje, skončila podle § 635 odst. 2 o. z. i promlčecí lhůta běžící podle § 626 o. z., je tento závěr v souladu s rozhodovací praxí dovolacího soudu, a dovolání ohledně této otázky proto podle § 237 o. s. ř. není přípustné.

10. Námitky dovolatelky, že shora popsany výklad běhu promlčecí lhůty u nároku z pojištění odpovědnosti vede k nerovnému postavení účastníků, porušení práva na spravedlivý proces, porušení práv spotřebitele a ve svém důsledku i porušení práv garantovaných Listinou základních práv a svobod a je v rozporu s „motorovou směrnicí“, neshledal dovolací soud důvodnými. Uvedený výklad práva na odškodnění poškozených nebo subjektů, jež do práva poškozených vstoupí (žalobkyně), nijak nepřiměřeně neomezuje. Pouze v souladu s legitimním požadavkem zamezit možnosti domáhat se pojistného plnění po pojišťovně v případě, že je nárok poškozeného vůči škůdci promlčen, sjednotil ukončení běhu promlčecí lhůty, jež je dostatečně dlouhá na to, aby nárok mohl být uplatněn včas. Ze spisu pak nevyplývá, že by žalobkyni nějaká objektivní okolnost v uplatnění jejího nároku včas bránila.

11. Dovolání je přípustné pro řešení právní otázky počátku běhu subjektivní promlčecí lhůty poškozenému (do jehož práv, včetně běhu promlčecích lhůt, podle § 2820 odst. 1 o. z. pojišťovna vyplacením pojistného plnění vstoupila), která podle § 619 a § 620 odst. 1 o. z. nebyla dovolacím soudem dosud vyřešena.

IV.

Důvodnost dovolání

12. Podle § 619 odst. 1 o. z., jedná-li se o právo vymahatelné u orgánu veřejné moci, počne promlčecí lhůta běžet ode dne, kdy právo mohlo být uplatněno poprvé. Podle odst. 2 tohoto ustanovení právo může být uplatněno poprvé, pokud se oprávněná osoba dozvěděla o okolnostech rozhodných pro počátek běhu promlčecí lhůty, anebo kdy se o nich dozvědět měla a mohla.

13. Podle § 620 odst. 1 o. z. okolnosti rozhodné pro počátek běhu promlčecí lhůty u práva na náhradu škody zahrnují vědomost o škodě a osobě povinné k její náhradě. To platí obdobně i pro odčinění újmy.

14. Ustanovení § 619 o. z. upravuje obecně počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty nároků vymahatelných u orgánu veřejné moci. Lhůta počne běžet tehdy, kdy se oprávněná osoba dozvěděla nebo se měla a mohla dozvědět o všech okolnostech relevantních z pohledu promlčení. Běh subjektivní lhůty není proto nezbytně spojen s vědomostí o rozhodných skutečnostech, ale i se stavem, kdy se o nich oprávněný subjekt dozvědět mohl a měl (zaviněná nevědomost), což vyjadřuje zásadu, že práva patří bdělým (*vigilantibus iura scripta sunt*). Jde o ustanovení obecné, jež se uplatní při výkladu ustanovení, jež upravují počátek běhu proml-

čecí lhůty ve zvláštních případech, a to jak u nároků podle občanského zákoníku (§ 620 až § 628), tak i u nároků podle zvláštních předpisů.

15. Ustanovení § 620 odst. 1 o. z., které upravuje počátek subjektivní promlčecí lhůty u nároku na náhradu škody nebo újmy, navazuje na § 619 o. z., což znamená, že dikce „měl a mohl“ se uplatní i při jeho výkladu (srov. shodně PETROV, J., VÝTISK, M., BERAN, V. a kol. Občanský zákoník. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 690–691). Okamžik znalosti o okolnostech rozhodných pro počátek běhu promlčecí lhůty je určován jak subjektivně (skutečná znalost), tak i objektivně a běh promlčecí lhůty může začít bez skutečné znalosti oprávněného o uvedených okolnostech v případě, že se oprávněný o nich objektivně dozvědět měl a mohl. Předpokládaná vědomost může nastat zároveň s vědomostí skutečnou nebo ji může předcházet a v takovém případě je rozhodný pro počátek běhu promlčecí lhůty ten okamžik, který nastane dříve. Určení, kdy se oprávněný o okolnostech rozhodných pro počátek běhu promlčecí lhůty objektivně dozvědět měl a mohl, závisí na okolnostech případu, přičemž je u něj předpokládáno vynaložení obvyklé míry pozornosti, pečlivosti i opatrnosti (srov. TĚGL a WEINHOLD. In: MELZER, F. Občanský zákoník: velký komentář. Svazek III, § 419–654 a související společná a přechodná ustanovení. Praha: Leges, 2014, s. 949, 953).

16. Pro počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty podle § 620 odst. 1 o. z. je rozhodnou okolností vědomost o vzniku škody a o totožnosti odpovědné osoby. Dosavadní judikatura je přiměřeně použitelná k výkladu toho, kdy se poškozený o relevantních skutečnostech skutečně dozvěděl. Lze tak i nadále vycházet z toho, že poškozený se dozví o škodě tehdy, když zjistí skutkové okolnosti, z nichž lze dovodit vznik škody a orientačně (přibližně) i její rozsah (tak, aby bylo možné určit přibližně výši škody v penězích), a není třeba, aby znal rozsah (výši) škody přesně. Znalost poškozeného o osobě škůdce se váže k okamžiku, kdy obdržel informaci, na jejímž základě si může učinit úsudek, která konkrétní osoba je za škodu odpovědná (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2002, sp. zn. 33 Odo 477/2001, a ze dne 28. 1. 2004, sp. zn. 25 Cdo 61/2003, publikované v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod č. C 1168 a č. C 2445, dále jen „Soubor“, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 25 Cdo 1440/2010). Vědomost poškozeného o osobě odpovědné za škodu, s níž zákon spojuje počátek běhu subjektivní promlčecí doby, nepředpokládá nezpochybnitelnou jistotu v určení osoby odpovědné za vznik škody. Nájisto lze odpovědnost určité osoby postavit až na základě dokazování v soudním řízení, které je teprve podáním žaloby, tedy uplatněním nároku u soudu, zahájeno. Zákon proto vychází z předpokladu, že po osobě, která ví o vzniku škody, lze požadovat, aby nárok u soudu uplatnila, jakmile má k dispozici takové informace o okolnostech vzniku škody, v jejichž světle se jeví odpovědnost určité konkrétní osoby dostatečně pravděpodobnou (např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne

25. 4. 2006, sp. zn. 25 Cdo 359/2005, Soubor C 4273, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2012, sp. zn. 25 Cdo 4311/2010).

č. 91

17. Ze skutkových zjištění v projednávané věci vyplývá, že informace o účastnících nehody i o okolnostech jejího vzniku byly uvedeny v zápisu o nehodě ze dne 6. 1. 2014. K tomuto dni tak poškozená zjistila (nebo měla a mohla zjistit), která konkrétní osoba by pravděpodobně mohla nést odpovědnost za vzniklou škodu. Okolnost, že probíhalo přestupkové řízení, jež skončilo z procesních důvodů, aniž byl určen konkrétní viník přestupku, není pro posouzení počátku běhu promlčecí lhůty rozhodná, neboť nebrání tomu, aby v případném soudním řízení byla otázka zavinění nehody předmětem dokazování. V souvislosti s tím lze odkázat na závěry dosavadní judikatury, podle níž automaticky neplatí, že teprve dnem právní moci rozsudku, v němž je konstatována protiprávnost jednání škůdce, se poškozený dozvídá o tom, že mu vznikla škoda a kdo za ni odpovídá (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 11. 2003, sp. zn. 25 Cdo 519/2002, Soubor C 2145). Totéž obdobně platí pro rozhodnutí o přestupku. Rozhodující je okamžik, kdy poškozený zjistí skutkové okolnosti podstatné pro vymezení odpovědného subjektu (srov. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2003, sp. zn. 25 Cdo 871/2002, ze dne 13. 11. 2008, sp. zn. 21 Cdo 2958/2007, ze dne 30. 10. 2012, sp. zn. 25 Cdo 4725/2010, nebo ze dne 27. 2. 2013, sp. zn. 25 Cdo 2272/2011). Ostatně při přijetí argumentace žalobkyně, že bylo-li přestupkové řízení odloženo, nelze odpovědnou osobu určit, nastala by absurdní situace, kdy by subjektivní promlčecí lhůta nezačala běžet nikdy.

18. Závěr soudu, že se poškozená o osobě odpovědné za škodu dozvěděla (nebo přinejmenším měla a mohla dozvědět) dne 6. 1. 2014, je v souladu s výše uvedeným výkladem § 619 odst. 2 o. z. a § 620 o. z. Získala-li poškozená vědomost o výši škody z faktury doručené jí dne 7. 2. 2014, byl počátek běhu subjektivní promlčecí lhůty pro uplatnění nároku na náhradu škody, na níž se pojištění vztahuje, soudy stanoven správně tímto dnem. Závěru odvolacího soudu, že promlčecí lhůta ve smyslu § 626 o. z. ve spojení s § 619, § 620 odst. 1 a § 635 odst. 2 o. z. skončila žalobkyní dnem 7. 2. 2017 a uplynula marně, neboť žaloba byla podána dne 23. 11. 2017, tak nelze ničeho vytknout.

19. Jelikož dovolací soud neshledal dovolání důvodným a rozhodnutí netrpělo vadami uvedenými v § 229 odst. 1, 2 písm. a), b) a odst. 3 o. s. ř. ani jinými vadami, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, postupoval Nejvyšší soud podle § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. a dovolání zamítl.

Č. 92

Darování, Vrácení daru, Odvolání daru (o. z.)

§ 3028 odst. 3 o. z., § 630 obč. zák.

č. 92

Byla-li darovací smlouva uzavřena před 1. 1. 2014, je nutné nárok na vrácení daru vždy poměřovat zákonem č. 40/1964 Sb., občanským zákoníkem, ve znění účinném do 31. 12. 2013, i když k „nemravnému“ chování obdarovaného, pro které dárce žádá vrácení daru, došlo až po 1. 1. 2014.

(Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2020, sp. zn. 33 Cdo 2339/2019, ECLI:CZ:NS:2020:33.CDO.2339.2019.1)

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 10. 1. 2019, sp. zn. 35 Co 56/2018.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobce se domáhal určení, že je výlučným vlastníkem blíže specifikovaných nemovitostí v obci L., jejichž podíl v minulosti žalované daroval; protože se žalovaná (obdarovaná) vůči němu (dárce) chová nemravně, požádal ji o vrácení daru (dar odvolal).
2. Okresní soud v Liberci rozsudkem ze dne 26. 10. 2017, č. j. 20 C 142/2015-252, zamítl žalobu na určení, že žalobce je výlučným vlastníkem nemovitostí zapsaných v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Liberecký kraj, Katastrální pracoviště L. pro obec L. a k. ú. R. na LV č. 1, a to pozemku označeného jako pozemková parcela č. 2, orná půda, pozemku označeného jako pozemková parcela č. 3, zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba rodinného domu č. p. 4, přínáležející k obci L, pozemku označeného jako pozemková parcela č. 5, zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba bez č. p./č. e., jiná stavba, pozemku označeného jako pozemková parcela č. 6, orná půda, pozemku označeného jako pozemková parcela č. 7, orná půda, a pozemku označeného jako pozemková parcela č. 8, orná půda. Žalobci uložil povinnost zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení 60 874 Kč k rukám jejího zástupce do tří dnů od právní moci rozsudku.
3. Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozsudkem ze dne 10. 1. 2019, č. j. 35 Co 56/2018-308, rozsudek soudu prvního stupně ve výroku

o věci samé potvrdil a ve výroku o nákladech řízení změnil tak, že žalobci uložil zaplatit žalované k rukám jejího advokáta 67 349 Kč a České republice u Okresního soudu v Liberci 3 537,13 Kč; současně rozhodl o nákladech odvolacího řízení.

č. 92

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, na jehož přípustnost usuzuje z toho, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázek hmotného práva, které v rozhodovací praxi odvolacího soudu dosud nebyly vyřešeny, konkrétně:

- 1) jaký právní předpis má soud aplikovat při posouzení práva dárce na vrácení daru, jestliže darovací smlouva byla uzavřena za účinnosti zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění do 31. 12. 2013 (dále též jen „obč. zák.“), přičemž k vadnému jednání obdarovaného došlo až za účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „o. z.“), a
- 2) jakým způsobem, zda výlučně z objektivních, či subjektivních hledisek, má být hodnoceno závažné jednání obdarovaného při posouzení práva dárce na vrácení daru, je-li aplikován zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník.

5. Pokud jde o první nastolenou otázku, žalobce nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu, že právo na vrácení daru má být v posuzované věci poměřováno zákonem č. 40/1964 Sb., občanským zákoníkem, ve znění do 31. 12. 2013. Který právní předpis má být v dané věci na zjištěný skutkový stav aplikován, určuje podle jeho názoru § 3028 odst. 1 o. z.; odst. 3 nelze použít, neboť právo dárce odvolat dar pro nevděk (§ 2072 o. z.) není právem z porušení darovací smlouvy, nýbrž právem *sui generis*. Ublížením dárce obdarovaný neporušuje ujednání darovací smlouvy, nýbrž se dopouští jednání, které má své specifické právní důsledky upravené právě § 2072 o. z. Právní význam z hlediska aplikace přechodného ustanovení § 3028 o. z. má tedy okamžik, kdy dochází k jednání obdarovaného, které lze kvalifikovat jako subjektivní kritérium ublížení dárce (§ 2072 o. z.); tímto okamžikem právo dárce odvolat dar vzniká. Rozhodným nemůže být okamžik, kdy dárce použije svého práva odvolat dar. Souladně se k otázce okamžiku vzniku práva na vrácení (odvolání) daru již dříve vyjádřil Nejvyšší soud v usnesení sp. zn. 33 Cdo 3001/2009, od něž se rozhodnutí odvolacího soudu odchyluje. Dále pak žalobce odvolacímu soudu vytýká, že jednání, která žalované vytkl, nesprávně hodnotil výlučně z objektivních hledisek (hrubého) porušení dobrých mravů. Právní úprava, kterou měl odvolací soud správně aplikovat, totiž zdůrazňuje subjektivní hledisko, takže je rozhodující, zda porušení dobrých mravů ze strany obdarovaného vyvolalo účinky v osobní sféře dárce v tom smyslu, že mu

ublížilo. Z uvedených důvodů navrhl, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

6. Žalovaná považuje závěry odvolacího soudu za správné a ve svém vyjádření k dovolání navrhl, aby dovolací soud dovolání zamítl a uložil žalobci nahradit jí náklady dovolacího řízení.

č. 92

III.

Přípustnost dovolání

7. Nejvyšší soud věc projednal podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 30. 9. 2017 (srov. čl. II bod 2 zákona č. 293/2013 Sb., čl. II bod 2 zákona č. 296/2017 Sb.; dále jen „o. s. ř.“).

8. Soudy obou stupňů vyšly ze zjištění, že žalobce darovací smlouvou ze dne 12. 1. 2010 daroval žalované spoluvlastnický podíl o velikosti ideální jedné poloviny na nemovitostech v katastrálním území R., obci L. Dopisem ze dne 10. 12. 2014 a následně písemností z 16. 9. 2015 od darovací smlouvy odstoupil a vyzval žalovanou k vrácení daru, a to z důvodů specifikovaných v těchto písemnostech, jimiž žalovaná měla vůči němu i vůči osobám jemu blízkým porušit dobré mravy. Odvolací soud po doplnění dokazování uzavřel, že ze skutků, které žalobce v písemnostech vymezil jako důvody pro vrácení daru, bylo prokázáno pouze to, že mezi účastníky docházelo k opakované výměně názorů, k vzájemným hádkám, při nichž obě strany používaly i vulgární výrazy, přičemž aktivnější byla žalovaná. Odvolací soud akcentoval, že takového jednání se žalovaná dopustila v emočně vypjatých situacích, které účastníci vzájemně vyvolávali. Uzavřel, že prokázané jednání žalované vzhledem k okolnostem ve svém souhrnu nenaplnuje intenzitu hrubého porušení dobrých mravů, s nímž § 630 obč. zák. spojuje právo dárce na vrácení daru.

9. Protože otázku, který z odstavců § 3028 o. z. má být aplikován v situaci, kdy darovací smlouva byla uzavřena za účinnosti zákona 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění do 31. 12. 2013 (konkrétně dne 12. 1. 2010), a k jednání obdarovaného, pro které se dárce domáhá vrácení daru, došlo až za účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, Nejvyšší soud ve své rozhodovací praxi dosud neřešil, je dovolání pro její řešení přípustné.

IV.

Důvodnost dovolání

10. Podle § 3028 o. z. se tímto zákonem řídí práva a povinnosti vzniklé ode dne nabytí jeho účinnosti (odst. 1). Není-li dále stanoveno jinak, řídí se ustanoveními tohoto zákona i právní poměry týkající se práv osobních, rodinných a věcných; jejich vznik, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé přede dnem nabytí účinnos-

ti tohoto zákona se však posuzují podle dosavadních právních předpisů (odst. 2). Není-li dále stanoveno jinak, řídí se jiné právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dosavadními právními předpisy. To nebrání ujednání stran, že se tato jejich práva a povinnosti budou řídit tímto zákonem ode dne nabytí jeho účinnosti (odst. 3).

11. První odstavce § 3028 o. z. vyjadřuje základní zásadu, že zákon působí do budoucnosti, a nikoliv zpětně do minulosti. To je logický důsledek samotné povahy zákona, který stanovuje práva a povinnosti svým adresátům. Aby se podle nich mohli adresáti chovat, musejí mít možnost se s nimi seznámit; v rozporu s tím by bylo, kdyby právní předpis zpětně stanovoval, jak se jeho adresáti měli v minulosti chovat, přestože neměli možnost se s těmito pravidly seznámit. Z tohoto důvodu se režim občanského zákoníku účinného od 1. 1. 2014 zásadně řídí práva a povinnosti vzniklé po nabytí jeho účinnosti.

12. Právo dárce žádat obdarovaného o navrácení daru a tomu odpovídající povinnost obdarovaného dar vrátit je úzce spjato se samotnou darovací smlouvou. Pokud by tato uzavřena nebyla, resp. pokud by dárce obdarovanému dar neposkytl, nemohlo by – logicky vzato – nikdy vzniknout ani právo požadovat jeho vrácení (nyní vydání). Právo dárce na vrácení daru a povinnost obdarovaného dar vrátit tedy nevznikají samy o sobě. Zákonem nastavené podmínky pro vrácení daru jsou součástí okolností, za kterých se darovací smlouva uzavírá, a nemohou proto být později bez ohledu na vůli smluvních stran měněny novou právní úpravou, která by měla dopad na právní poměr dříve založený darovací smlouvou.

13. Byla-li darovací smlouva uzavřena před 1. 1. 2014, mohli, resp. museli dárce i obdarovaný vycházet z toho, že dárce se bude moci kdykoli v budoucnu domáhat vrácení daru jen za splnění určitých, v době uzavření smlouvy oběma známých, podmínek uvedených v § 630 obč. zák. Nemohli předvídat změnu zákona, která důvody pro vrácení (vydání) daru modifikuje, resp. rozšíří (viz odvolání daru pro nouzi dárce). I když důvod vedoucí ke ztrátě obdarovaným nabytého vlastnického práva z iniciativy dárce nebyl v darovací smlouvě výslovně sjednán, vyplýval přímo ze zákona. Nelze vyloučit, že v případě platnosti právní úpravy odvolání daru podle § 2068 a násl. o. z. již v době uzavření darovací smlouvy by smlouva uzavřena nebyla, neboť některá ze stran by za takových okolností neměla na darovací smlouvě zájem. Například obdarovaný by neměl zájem dar přijmout, mohl-li by se nadít, že dárce může dar odvolat pro nouzi.

14. Přesto, že zákony nepůsobí zásadně nazpět, může mít nový právní předpis – tak jako v daném případě – význam pro posouzení právních skutečností či právních vztahů vzniklých před nabytím jeho účinnosti. Ustanovení § 3028 odst. 3 o. z. týkající se smluvních obligací aplikuje pravidlo, že na právní vztah založený před 1. lednem 2014 se právní úprava účinná po tomto datu nevztahuje

(za předpokladu, že si strany neujednají, že se jejich práva a povinnosti budou řídit novou právní úpravou), a to z důvodu, že účastníci při uzavírání smlouvy vycházeli z určitého právního stavu (existujícího v okamžiku vzniku jejich vztahu); uvedené reflektuje zásada ochrany nabytých práv. Za situace, kdy ke vzniku právního poměru účastníků z darovací smlouvy došlo před 1. lednem 2014, bylo založeno legitimní očekávání, že dárce může žádat dar nazpět jen, zachová-li se (v budoucnu) obdarovaný k němu nebo členům jeho rodiny tak, že tím hrubě poruší dobré mravy (§ 630 obč. zák.).

15. Názor prosazovaný dovolatelem, že v posuzovaném případě je namíste aplikovat § 3028 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném od 1. 1. 2014, protože nejde o právo a povinnost z porušení darovací smlouvy uzavřené před 1. 1. 2014, nýbrž o právo *sui generis* (které vzniklo až „nemravným“ chováním obdarovaného), neobstojí již proto, že by jeho akceptací došlo k nepřiměřenému narušení zásady ochrany nabytých práv účastníků, kteří při založení právního poměru (darování) vycházeli z určitého legitimního očekávání a nemohli jakkoli ovlivnit či předvídat, že dojde ke změně právní úpravy ve vztahu k vrácení daru. Nadto – jak již bylo výše naznačeno – právo žádat v budoucnu dar za určitých okolností nazpět vzniklo dárce již při uzavření darovací smlouvy (vzniklo ze samotné darovací smlouvy); přiznával mu ho zákon, konkrétně § 630 obč. zák., který stanovil, že dárce se může domáhat vrácení daru, jestliže se obdarovaný chová k němu nebo členům jeho rodiny tak, že tím hrubě porušuje dobré mravy. Řečeno jinak, dárce mohl právo vzešlé z darovací smlouvy úspěšně uplatnit pouze tehdy, jestliže došlo k naplnění skutkové podstaty citovaného ustanovení.

16. Lze uzavřít, že odvolací soud v posuzovaném případě nepochybil, poměřoval-li zjištěný skutkový stav věci § 630 obč. zák.

17. Spojuje-li dovolatel přípustnost dovolání s tím, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázek hmotného a procesního práva, které v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyly vyřešeny, musí jít o takové otázky, na nichž byl výrok rozhodnutí odvolacího soudu z hlediska právního posouzení skutečně založen; není-li tomu tak, dovolání pro jejich řešení nemůže být podle § 237 o. s. ř. přípustné (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2017, sp. zn. 33 Cdo 2893/2016). Takovou není v posuzovaném případě otázka, kterou žalovaný formuloval v bodě 2) dovolání.

18. Odkaz na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 2009, sp. zn. 33 Cdo 3001/2009, jímž žalobce podpořil svou dovolací argumentaci, je nepřiléhavý, neboť toto rozhodnutí neřešilo, jakým právním předpisem se řídí právo dárce požadovat dar nazpět, byla-li darovací smlouva uzavřena za účinnosti zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013, přičemž obdarovaný vůči dárce porušil dobré mravy až v době účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném od 1. 1. 2014. Byly v něm ře-

č. 92

šeny právní účinky jednostranného hmotněprávního úkonu dárce a dovolací soud přisvědčil závěru odvolacího soudu, že darovací vztah zaniká okamžikem, kdy projev vůle dárce na vrácení daru dojde obdarovanému. Přijal a odůvodnil závěr, že „projevem vůle dárce o odvolání daru došlým obdarovanému se ruší darovací smlouva a obnovuje se původní právní vztah, tj. obnoví se vlastnictví dárce k věci *ex nunc* a obdarovaný, který se stal neoprávněným držitelem, je povinen mu věc vydat; tato povinnost přitom není závislá na tom, zda dárce u soudu uplatnil právo na vrácení daru“. Odvolací soud se v nyní posuzovaném případě od závěru přijatého v usnesení sp. zn. 33 Cdo 3001/2009 nikterak neodchýlil.

19. Protože rozhodnutí odvolacího soudu je v řešení právní otázky, která byla podrobena dovolacímu přezkumu, správné, Nejvyšší soud dovolání jako nedůvodné podle § 243d písm. a) o. s. ř. zamítl.

Č. 93

Výpověď z nájmu nebytových prostor

§ 2312 o. z., § 2314 o. z.

č. 93

Vážný důvod, pro který lze vypovědět nájem prostoru sloužícího podnikání uzavřený na dobu neurčitou v tříměsíční výpovědní době (§ 2312 o. z.), musí být uveden ve výpovědi; není-li tomu tak, nebo nejde-li o vážný důvod, skončí nájem uplynutím šestiměsíční výpovědní doby. Nemá proto význam zabývat se (ne)existencí vážných důvodů v řízení o přezkum oprávněnosti výpovědi podle § 2314 o. z.

(Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 3. 2020, sp. zn. 26 Cdo 3111/2019, ECLI:CZ:NS:2020:26.CDO.3111.2019.1)

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 4. 2019, sp. zn. 13 Co 27/2019.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Městský soud v Praze (soud odvolací) rozsudkem ze dne 10. 4. 2019, č. j. 13 Co 27/2019-124, změnil rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 (soud prvního stupně) ze dne 18. 9. 2018, č. j. 18 C 150/2017-82, tak, že zamítl žalobu, již se žalobci domáhali určení neoprávněnosti výpovědi smlouvy o nájmu prostorů sloužících podnikání umístěných v XY, s výpovědní dobou tři měsíce, kterou jim dala žalovaná a kterou obdrželi dne 31. 3. 2017, a uložil jim zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů částku 25 716 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (předcházející zamítavý rozsudek soudu prvního stupně ze dne 14. 11. 2017, č. j. 18 C 150/2017-35, zrušil usnesením ze dne 27. 4. 2018, č. j. 13 Co 56/2018-60, a vrátil mu věc k dalšímu řízení).

2. Po doplnění dokazování zjistil, že žalovaná jako nájemce uzavřela s žalobci (pronajímateli) dne 30. 1. 2016 smlouvu o nájmu prostorů sloužících podnikání o výměře 72 m², umístěných v 1. nadzemním podlaží domu na pozemku parc. XY v k. ú. XY, obec XY, zapsaného na LV XY, vedeném u Katastrálního úřadu pro hl. město Praha, na adrese XY (dále též jen „Prostory“, „Smlouva“), nájem byl sjednán na dobu neurčitou a strany se mj. dohodly, že Smlouvu mohou vypovědět v šestiměsíční výpovědní době, bude-li však smluvní strana mít k výpovědi vážný

důvod, bude jen tříměsíční. Dne 27. 1. 2016 uzavřela žalovaná na dobu neurčitou s šestiměsíční výpovědní dobou smlouvu o obchodní spolupráci se společností Náš Grunt s. r. o., která jí udělila právo provozovat – a to výhradně v Prostorách – od 1. 2. 2016 prodeju v rámci jejího konceptu, žalovaná se přitom zavázala, že nebude v Prostorách vůči ní vyvíjet činnost mající konkurenční charakter, a to ani jeden rok po ukončení závazku (dále též jen „smlouva o spolupráci“). Dohodou z 31. 3. 2017 žalovaná tuto spolupráci se společností Náš Grunt, s. r. o. ukončila, společnost se stala součástí společnosti SKLIZENO FOODS, s. r. o., která již měla prodeju v téže ulici a neměla zájem o další. Výpověď doručenou žalobcům dne 31. 3. 2017 žalovaná vypověděla Smlouvu, a to s tříměsíční výpovědní dobou, jako vážný důvod pro ukončení nájmu uvedla „změnu ve stavu vlastnické struktury společnosti Náš Grunt, s. r. o., jež je franšizorem společnosti jednatele provozujícího obchod v pronajímaných prostorách a neumožnění další podnikatelské činnosti“ (dále též jen „Výpověď“). Dopisem ze dne 5. 4. 2017 zaslali žalobci žalované námitky proti Výpovědi, nesouhlasili s výpovědní dobou, měli za to, že žalovaná neměla pro výpověď vážný důvod, a proto měla být výpovědní doba šestiměsíční.

3. Shodně se soudem prvního stupně uzavřel, že žalobci uplatnili včas námitky proti Výpovědi a rovněž včas podali žalobu na přezkum její oprávněnosti; za nesprávný však považoval jeho závěr, že žalovaná neměla k výpovědi vážný důvod. Měl za to, že za vážné důvody lze považovat výpovědní důvody uvedené v § 2308 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“), nebo intenzitou s nimi srovnatelné. Žalovaná, která mohla v Prostorách podnikat jen na základě smlouvy o obchodní spolupráci a byla vázána konkurenční doložkou ještě rok po jejím ukončení, tuto spolupráci ukončila, neboť došlo ke spojení společností Náš Grunt, s. r. o., a SKLIZENO FOODS, s. r. o., a nadále nebyl zájem na tom, aby byly ve stejné ulici provozovány dvě prodejny jednoho podnikatelského subjektu. Uvěřil tvrzení žalované, že na ni byl vyvíjen nátlak, aby spolupráci ukončila. Uzavřel, že vážný důvod pro ukončení nájmu ve zkrácené výpovědní době byl dán a že Výpověď žalované byla oprávněná.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti rozsudku odvolacího soudu podali žalobci dovolání. Mají za to, že dovolacím soudem nebyla řešena otázka, zda musí být výpovědní důvod ve výpovědi formulován natolik určitě, aby měl adresát možnost již ze samotného textu výpovědi kvalifikovaně posoudit, jestli je výpověď oprávněná. Namítali, že žalovaná výpovědní důvod doplňovala a upřesňovala až v průběhu soudního řízení. Výpovědní důvod byl ve Výpovědi uveden zcela neurčitě, nemohli posoudit jeho vážnost a oprávněnost (§ 2312 o. z.), a to ani výkladem, a patrně ani

nejde o právní jednání (§ 553 odst. 1 o. z.). Jestliže by bylo připuštěno neurčité vymezení výpovědního důvodu ve výpovědi, který by vypovídající strana mohla dodatečně upravovat a rozvádět, neměl by adresát výpovědi žádnou právní jistotu, jak má vůči takové výpovědi postupovat. Měli za to, že při neurčitě uvedeném výpovědním důvodu by nemělo být aplikováno § 553 odst. 2 o. z., neboť by tím byl výrazně znevýhodněn adresát výpovědi. Výpovědní důvod navíc v době doručení Výpovědi neexistoval, smlouva o ukončení spolupráce byla podepsána až následně. Dále namítali, že závěr odvolacího soudu o vážnosti výpovědního důvodu je v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu, poukázali přitom na rozsudek ze dne 15. 1. 2019, sp. zn. 26 Cdo 1811/2018. Vytýkali odvolacímu soudu, že dostatečně nezkoumal, zda žalovaná byla nucena ukončit smlouvu o obchodní spolupráci dohodou a nemohla pokračovat v podnikání. Měli za to, že ani nešlo o „totožné“ prodejny, žalovaná mohla rovněž výrazně změnit sortiment prodeje. Žalovaná při uzavření Smlouvy znala obsah smlouvy o spolupráci, možnost ukončení nájmu však na její obsah nijak nevázala, ani je o ní neinformovala. Účelem úpravy o. z. není chránit nájemce před podnikatelským rizikem. Navrhli, aby dovolací soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

5. Žalovaná ve vyjádření k dovolání uvedla, že z obsahu Výpovědi jednoznačně plynou rozhodně skutkové okolnosti vážného důvodu, který ji vedl k Výpovědi, které později pouze vysvětlovala detailněji. Má zato, že judikatura, o kterou se žalobci v dovolání opírají, na projednávanou věc nedopadá, týká se výpovědi nájmu na dobu určitou podle § 2287 o. z. a specifického důvodu ukončení nájmu pro změnu okolností. Navrhla, aby Nejvyšší soud dovolání žalobců zamítl.

III.

Přípustnost dovolání

6. Nejvyšší soud v souladu s čl. II bod 2 zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, projednal dovolání a rozhodl o něm podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 30. 9. 2017 (dále jen „o. s. ř.“).

7. Dovolání podané včas, subjektem k tomu oprávněným – účastníky řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), za splnění podmínky zastoupení advokátem (§ 241 odst. 1 a 4 o. s. ř.), proti rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, je přípustné, neboť otázka, které důvody lze považovat za vážné pro výpověď z nájmu prostoru sloužícího k podnikání podle § 2312 o. z. a jejich specifikace ve výpovědi, nebyla dopsud dovolacím soudem řešena; není však důvodné.

IV.

Důvodnost dovolání

č. 93

8. Předně je třeba zdůraznit, že námitkami, jimiž dovolatelé zpochybnili správnost skutkových zjištění a hodnocení provedeného dokazování soudem (ohledně nutnosti ukončit dohodu o obchodní spolupráci a možnosti dalšího podnikání žalované v Prostorách), uplatnili jiný dovolací důvod, než který je uveden v § 241a odst. 1 o. s. ř.

9. Podle § 2312 o. z., jedná-li se o nájem na dobu neurčitou, má strana právo jej vypovědět v šestiměsíční výpovědní době; má-li však strana k výpovědi vážný důvod, je výpovědní doba tříměsíční; trvá-li nájem po dobu delší než pět let, a vzhledem k okolnostem, strana nemohla předpokládat, že druhá strana nájem vypoví, je výpovědní doba vždy šestiměsíční.

10. Ujednání stran ve Smlouvě o výpovědní době bylo shodné s úpravou v § 2312 o. z., nesjednaly si ani žádné výpovědní důvody či jejich omezení. Kterákoliv ze stran mohla tedy Smlouvu, která byla uzavřena na dobu neurčitou, vypovědět kdykoliv, bez uvedení důvodů. Jestliže by některá ze stran této možnosti využila, výpověď by nemusela obsahovat žádné odůvodnění a výpovědní doba by byla šestiměsíční. Možnost vypovědět Smlouvu jen v tříměsíční výpovědní době byla Smlouvou (shodně s § 2312 o. z.) vázána na existenci vážného důvodu k výpovědi. Ani § 2312 o. z., ani Smlouva tyto vážné důvody nedefinuje.

11. Ustanovení § 2312 o. z. v části upravující „vážný důvod k výpovědi“ patří k právním normám s relativně neurčitou (abstraktní) hypotézou, tj. k právním normám, jejichž hypotéza není stanovena přímo právním předpisem, a které tak přenechávají soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě ji sám vymezil ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Vážný důvod k výpovědi ve smyslu § 2312 o. z. bude mít některá ze stran smlouvy o nájmu prostoru sloužícího podnikání, půjde-li o výpovědní důvody upravené v občanském zákoníku pro výpověď nájmu na dobu určitou před uplynutím sjednané doby nájmu. Jde totiž o důvody, v nichž se při respektování vázanosti smlouvou uzavřenou na dobu určitou, promítá uplatnění zásady výrazné změny poměrů (*rebus sic stantibus*), tedy důvody, které jsou natolik závažné, že s nimi zákon spojuje předčasné ukončení nájemního vztahu. Zejména jde o výpovědní důvody v § 2308, 2309, 2287 o. z.; mohou jimi být i další důvody v těchto ustanoveních výslovně neuvedené, avšak svou intenzitou srovnatelné [stejně závěry vyplývají i z právní literatury – např. srovnej PETROV, J., VÝTISK, K., BERAN, V. a kol. Občanský zákoník. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 2484; HULMÁK, M. a kol. Občanský zákoník VI. Závazkové právo. Zvláštní část (§ 2055–3014). 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 515].

12. Obecně občanský zákoník nevyžaduje pro výpověď smlouvy o nájmu prostor sloužících podnikání uzavřené na dobu neurčitou žádné zvláštní náležitosti-

ti (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2020, sp. zn. 26 Cdo 3721/2019); musí z ní jen být zřejmé, jaké právní následky má vyvolat, tedy jaký nájem a kdy má skončit. Proto v případě, kdy se vypovídající strana domnívá, že má k výpovědi vážné důvody a nájem vypovídá jen v kratší, tříměsíční výpovědní době, musí tyto důvody ve výpovědi uvést, aby druhá strana měla možnost se s nimi seznámit a posoudit, zda jde o důvody vskutku vážné, a zjistit, kdy nájem skončí; obdobně jako je musí uvést vypovídající strana u výpovědi z nájmu na dobu určitou (§ 2310 o. z.) a u výpovědi bez výpovědní doby (§ 2231 odst. 2 o. z.), tedy v případech, kdy je ukončení nájmu výpovědí vázáno na určité specifické důvody. Absence uvedení vážných důvodů, pro které je nájem vypovídán v tříměsíční době, stejně jako skutečnost, že uvedené důvody nelze považovat za vážné, nemůže mít za následek neplatnost celé výpovědi. Nájem prostoru sloužícího k podnikání uzavřený na dobu neurčitou může být totiž vypovězen i bez uvedení důvodů (nevyplyvá-li ze smlouvy něco jiného), důvody k výpovědi nemají vliv na oprávněnost výpovědi, (ne)existence vážných důvodů k výpovědi se promítne jen v délce výpovědní doby a bude mít proto význam jen pro určení okamžiku, kdy nájem skončí.

13. Lze tedy shrnout, že bude-li mít vypovídající strana k výpovědi vážné důvody a uvede je ve výpovědi, skončí nájem po uplynutí tříměsíční výpovědní doby, neodůvodní-li svou výpověď, případně nelze-li důvody, které ji k výpovědi vedly a které uvedla ve výpovědi, považovat za vážné, skončí nájem uplynutím šestíměsíční výpovědní doby.

14. V dané věci ze skutkových zjištění plyne, že žalovaná ve Výpovědi uvedla důvody (změnu ve stavu vlastnické struktury společnosti Náš Grunt s. r. o., jež je franšízorem společnosti jednatele provozujícího obchod v pronajímaných prostorech a neumožnění další podnikatelské činnosti), které považovala za vážné, a uvedla, že s ohledem na tyto důvody nájem vypovídá s tříměsíční výpovědní dobou. Takové vyličení lze považovat za dostatečně určité, umožňující žalobcům (soudu) posoudit, zda jde o vážné důvody ve smyslu § 2312 o. z. Lze sice přisvědčit žalobcům, že z textu Smlouvy nevyplyvá její provázanost se smlouvou o spolupráci, to však nevylučuje, že tato skutečnost byla známá oběma stranám, ač se v samotném textu Smlouvy neprojevila. Protože při výkladu právních jednání je třeba podle § 556 o. z. upřednostnit před výkladem jen podle písemného projevu (užitých slov) skutečnou vůli jednajícího, která byla anebo musela být známa adresátovi (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2017, sp. zn. 29 Cdo 61/2017, uveřejněný pod číslem 4/2019 Sb. rozh. obč.), je nezbytné se při zkoumání vážnosti důvodů, které žalovanou vedly k výpovědi Smlouvy, zabývat i tím, co bylo stranám při uzavření Smlouvy známo o spolupráci žalované se společností Náš Grunt, s. r. o., a podmínkách této spolupráce.

15. Protože důsledkem zjištění, že důvody, které vedly k výpovědi z nájmu prostoru sloužícího podnikání, nebyly vážné, je jen prodloužení výpovědní doby,

nikoliv neplatnost výpovědi jako celku, má sice závěr, zda oběma stranám byla při uzavření Smlouvy známa její provázanost se smlouvou o spolupráci, význam pro (ne)existenci vážnosti důvodů, pro něž byla Smlouva vypovězena, není však důvod zabývat se tím v řízení o přezkum oprávněnosti výpovědi podle § 2314 o. z.

16. Řízení podle § 2314 o. z. je specifickým řízením, v němž se žalobou definovanou v hmotněprávním předpise může vypovídaná strana ve lhůtě tam stanovené bránit proti oprávněnosti výpovědi zahrnující v sobě zejména naplněnost výpovědního důvodu, ale také i neplatnost a zdánlivost výpovědi; naplněnost výpovědního důvodu lze přitom posuzovat jen v tomto řízení (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 12. 2019, sp. zn. 26 Cdo 1509/2019). V řízení o přezkum oprávněnosti výpovědi podle § 2314 o. z. jde tedy o závěr, zda výpověď z nájmu prostoru sloužícího podnikání byla dána „po právu“ a zda nájem skončil, nebo nebyla „po právu“ a nájem dále pokračuje. Byla-li však dána výpověď z nájmu uzavřeného na dobu neurčitou, který mohl být vypovězen i bez důvodu, a sporná je jen délka výpovědní doby, a proto je třeba ve smyslu § 2312 o. z. přezkoumat vážnost důvodů, které vedly k dání výpovědi, nejde o závěr, zda je výpověď „po právu“, ale jen o závěr, zda (ne)existují vážné důvody, které k výpovědi vedly. Pak je ovšem zcela bez významu přezkoumávat oprávněnost výpovědi v řízení podle § 2314 o. z. Dojde-li ke skončení nájmu i bez existence vážných důvodů k výpovědi, postrádá smysl přezkum oprávněnosti takové výpovědi. Případný spor mezi stranami o vážnosti důvodů vedoucích k výpovědi může být řešen např. jako předběžná otázka v řízení o plnění ze smlouvy o nájmu (zaplacení dlužného nájemného za sporné měsíce apod.).

17. Rozsudek odvolacího soudu, který zamítl žalobu dovolatelů, již se domáhali přezkumu oprávněnosti Výpovědi podle § 2314 o. z. s tvrzením, že žalovaná neměla vážné důvody pro dání Výpovědi z nájmu Prostor, a proto měl nájem skončit až po uplynutí šestiměsíční doby, nikoliv v tříměsíční výpovědní době, jak uvedla žalovaná ve Výpovědi, je tak v konečném důsledku správný. Nejvyšší soud – aniž ve věci nařídil jednání (§ 243a odst. 1 o. s. ř.) – proto dovolání jako nedůvodné zamítl [§ 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř.].

Č. 94

č. 94

Podnájem, Výpověď z nájmu nebytových prostor
§ 2215 o. z., § 2278 o. z., § 2314 o. z.

Nestanoví-li jinak zákon nebo dohoda účastníků, řídí se podnájem subsidiárně úpravou užití věci, která je obsahu daného podnájmu nejbližší; je však třeba vždy vycházet z povahy podnájemního vztahu jako vztahu závislého na nájemním (hlavním) vztahu (co do svého vzniku, obsahu i trvání).

Zvláštní úprava přezkumu oprávněnosti výpovědi z nájmu prostoru sloužícího podnikání (§ 2314 o. z.) se na podnájemní vztah nepoužije.

(Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 3. 2020, sp. zn. 26 Cdo 1524/2019, ECLI:CZ:NS:2020:26.CDO.1524.2019.1)

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 11. 2018, sp. zn. 15 Co 118/2018.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Okresní soud ve Vsetíně (soud prvního stupně) rozsudkem ze dne 11. 10. 2017, č. j. 9 C 41/2015-139, ve znění usnesení ze dne 8. 11. 2017, č. j. 9 C 41/2015-156, zamítl žalobu na určení neplatnosti a neoprávněnosti výpovědi ze dne 30. 6. 2015 z podnájmu nebytových prostor č. 201217 (dále též jen „Výpověď“) a zaplacení částky 1 000 000 Kč a uložil žalobkyni povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení žalované a státu.
2. Krajský soud v Ostravě (odvolací soud) rozsudkem ze dne 5. 11. 2018, č. j. 15 Co 118/2018-219, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil v části, v níž zamítl žalobu na určení neplatnosti a neoprávněnosti Výpovědi (dále též jen „potvrzující výrok“); zrušil jej ve zbývajících částech, tj. pokud jím bylo rozhodnuto o zamítnutí žaloby na zaplacení částky 1 000 000 Kč (neboť v této části nebyly dosud odstraněny vady žaloby, jež bránily jejímu projednání) a o náhradě nákladů řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
3. Ze skutkových zjištění učiněných soudem prvního stupně a po zopakování některých důkazů zjistil, že žalobkyně uzavřela dne 13. 9. 2012 s žalovanou smlouvu o podnájmu nebytových prostor v ní specifikovaných na dobu určitou

do 30. 9. 2017, a to za účelem provozování privátní zdravotnické praxe v oboru očního lékařství (dále jen „Smlouva“), že žalovaná Výpověď odůvodnila tím, že Smlouvu vypovídá ke dni 31. 10. 2015 v souladu s čl. 4 odst. 1 písm. a) Smlouvy. Článek 4 Smlouvy však nemá odstavce, obsahuje 2 body, z nichž žádný nemá písmeno a), v nichž se strany dohodly, že podnájemní smlouva se uzavírá na dobu určitou do 30. 9. 2017 (bod 1) a že právo užívat nebytové prostory vzniká podnájemci okamžikem účinnosti smlouvy (bod 2). Dále zjistil, že žalobkyně poslala žalované písemné námitky proti Výpovědi, měla za to, že je neplatná, text výpovědi považovala za zmatečný, neboť Smlouva žádný čl. 4 odst. 1 písm. a) neobsahuje a nebyl v ní ani uveden žádný skutkový popis okolností, které by měly být výpovědním důvodem. Předmětné nebytové prostory žalobkyně vyklidila ke dni 30. 9. 2015.

4. Shodně se soudem prvního stupně uzavřel, že s ohledem na § 3074 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“, popř. „občanský zákoník“) je třeba věc posoudit podle současné právní úpravy (účinné od 1. 1. 2014) a že žalobkyně nemá naléhavý právní zájem na určení neplatnosti Výpovědi ve smyslu § 80 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „o. s. ř.“), neboť otázka (ne)platnosti Výpovědi je otázkou předběžnou pro posouzení nároku na náhradu škody. V části týkající se přezkumu oprávněnosti Výpovědi na rozdíl od soudu prvního stupně dospěl k závěru, že na podnájem nebytových prostor (jež žalobkyně užívala k provozování podnikatelské činnosti) je možno s účinností od 1. 1. 2014 aplikovat § 2302 a násl. o. z. upravující nájem prostoru sloužícího k podnikání, neboť podnájem se řídí úpravou užití věci, která je obsahu podnájmu nejbližší. Měl za to, že vyklidila-li žalobkyně dobrovolně nebytové prostory ke dni 30. 9. 2015, nastoupila podle § 2313 o. z. fikce platnosti Výpovědi a jejího přijetí bez námitek, a žalobkyně tím ztratila možnost podat žalobu na její neoprávněnost ve smyslu § 2314 o. z., není přitom významné, že výpovědní důvod byl ve Výpovědi vymezen neurčitě.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

5. Proti potvrzujícímu výroku rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání. Nesouhlasila se závěrem odvolacího soudu, že na předmětný podnájemní vztah je možno aplikovat § 2302 a násl. o. z. (podle obsahu dovolání považovala tuto otázku v rozhodnutích odvolacího soudu za neřešenou), neboť analogická aplikace § 2313 a 2314 o. z. výrazně zasahuje do principu smluvní volnosti, zdůraznila, že Smlouva byla uzavřena dne 13. 9. 2012, tj. před účinností občanského zákoníku, kdy žádná úprava obdobná ustanovení § 2313 a 2314 o. z. neexistovala, a účastníci v ní výslovně odkázali na zákon č. 116/1990 Sb. Namítala, že § 2313 o. z. upravující fikci platnosti výpovědi (kterou lze vyvrátit)

není možno aplikovat i proto, že žalobkyně dala před vyklizením nebytových prostor najevo, že nepovažuje Výpověď za platnou. Poukázala na shodné stanovisko účastnic o neplatnosti Výpovědi pro absenci výpovědního důvodu. Protože neoprávněnou výpověď je podle rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 26 Cdo 5461/2017 i neplatná výpověď a protože na určení neoprávněnosti výpovědi je dán naléhavý právní zájem vyplývající ze zákona, je dán i (totožný) naléhavý právní zájem na určení její neplatnosti. Navrhla, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu změnil v napadené části tak, že se určuje, že Výpověď je neoprávněná a neplatná, popř. jej zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

6. Žalovaná navrhla, aby dovolání bylo jako nepřípustné odmítnuto.

III.

Přípustnost dovolání

7. Dovolání podané včas, subjektem k tomu oprávněným – účastnicí řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), za splnění podmínky zastoupení advokátem (§ 241 odst. 1 a 4 o. s. ř.), proti rozhodnutí odvolacího soudu, kterým bylo skončeno odvolací řízení, je přípustné, neboť otázka, zda se výpověď z podnájmu, jehož předmětem jsou prostory sloužící k podnikání, řídí úpravou nájmu prostor sloužících k podnikání – § 2302 a násl. o. z., včetně přezkumu její oprávněnosti (§ 2314 o. z.), nebyla dosud v rozhodování dovolacího soudu řešena.

IV.

Důvodnost dovolání

8. Předmětem řízení je posouzení platnosti a oprávněnosti výpovědi z podnájmu ze dne 30. 6. 2015, projednávanou věc je proto třeba podle § 3074 odst. 1 věty první před středníkem o. z. posuzovat podle občanského zákoníku (zákon č. 89/2012 Sb.) – viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 3. 2019, sp. zn. 26 Cdo 2800/2018 (ústavní stížnost podanou proti tomuto usnesení odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 18. 6. 2019, sp. zn. II. ÚS 1748/19).

9. V občanském zákoníku je podnájem upraven v pododdíle o obecných ustanoveních o nájmu (§ 2215, 2216) a dále v pododdíle o zvláštních ustanoveních o nájmu bytu a nájmu domu (§ 2274–2278). Jde o právní úpravu poměrně kusou, zabývající se zejména podmínkami, za nichž může nájemce dát předmět nájmu či jeho část do podnájmu, následky porušení těchto povinností pro nájemce (presumpce hrubého porušení povinností) a je zdůrazněna závislost podnájemního vztahu na vztahu nájemním. Z právní úpravy je zřejmé, že se na tradičním vnímání podnájmu nic nemění. Podstatou podnájmu, který bývá vymezován jako „nájem nájemního práva“, je, že nájemce přenechává za úplatu pronajatou věc k užití třetí osobě a užívací právo jí může zřídit jen na dobu nájmu věci (§ 2215 odst. 3,

2277, 2278 o. z.). Podnájemní vztah se tedy vyznačuje vůči nájemnímu vztahu akcesoritou, tzn. že je na nájemním (hlavním) vztahu závislý, a to co do svého vzniku, obsahu i trvání. Zanikne-li nájemní vztah, zanikne i vztah podnájemní, a to bez zřetele k tomu, z jakého důvodu k zániku nájemního vztahu došlo, a bez zřetele k tomu, co si ohledně skončení podnájmu sjednali nájemce a podnájemce.

10. Pokud není upraveno jinak, řídí se podnájem subsidiárně úpravou užití věci, která je obsahu daného podnájmu nejbližší. Při její aplikaci je však třeba vždy vycházet z povahy podnájemního vztahu jako vztahu závislého na nájemním (hlavním) vztahu (co do svého vzniku, obsahu i trvání). Je-li podnájemní vztah „slabší“ než vztah nájemní, nemůže podnájemce ani požívat stejné ochrany jako nájemce.

11. Je-li tedy předmětem podnájmu prostor sloužící podnikání, pak – kromě § 2215 a 2216 o. z. – se na tento podnájem použijí zvláštní ustanovení o nájmu prostoru sloužícího podnikání (§ 2302 a násl. o. z.), ovšem jen přiměřeně s přihlédnutím k specifikům podnájemního vztahu a jen v rozsahu, v němž nebudou práva a povinnosti účastníků podnájemního vztahu upraveny podnájemní smlouvou.

12. Občanský zákoník neobsahuje zvláštní úpravu přezkumu oprávněnosti výpovědi z podnájmu prostoru sloužícího podnikání. Ustanovení § 2314 o. z. dává tuto možnost jen stranám nájemního vztahu (neujednaly-li si něco jiného), jde přitom o specifickou žalobu, definovanou v hmotněprávním předpise, při níž žalobce nemusí prokazovat naléhavý právní zájem ve smyslu § 80 o. s. ř. Smysl a účel úpravy ani povaha podnájemního vztahu nevyžaduje, aby se tento speciální institut a s tím spojené námitkové řízení vztahovalo i na podnájemní vztah. Není proto ani důvod pro použití souvisejícího § 2313 o. z.

13. Názor odvolacího soudu, že v dané věci je možné analogicky aplikovat § 2313, resp. § 2314 o. z., tak není správný. Jeho závěr, že žaloba na určení neoprávněnosti a neplatnosti Výpovědi není důvodná, však přesto obстоjí.

14. Není-li podaná žaloba na určení neoprávněnosti Výpovědi žalobou ve smyslu § 2314 o. z., je třeba ji – stejně jako žalobu na určení neplatnosti – posoudit v intencích § 80 o. s. ř., tedy zabývat se otázkou existence naléhavého právního zájmu na požadovaném určení.

15. Závěr odvolacího soudu, že v projednávané věci není dán naléhavý právní zájem na určení neplatnosti Výpovědi, neboť otázka (ne)platnosti Výpovědi je otázkou toliko předběžnou ve vztahu k nároku na náhradu škody (případně jiného nároku na plnění), je v souladu s judikaturou dovolacího soudu. Totéž platí i o žalobě na určení neoprávněnosti Výpovědi.

16. Soudní praxe je dlouhodobě ustálena v názoru, že určovací žaloba (§ 80 o. s. ř.) je preventivního charakteru a má místo jednak tam, kde její pomocí lze eliminovat stav ohrožení práva či nejistoty v právním vztahu a k odpovídající nápravě nelze dospět jinak, jednak v případech, v nichž určovací žaloba účinněji

než jiné právní prostředky vystihuje obsah a povahu příslušného právního vztahu a jejím prostřednictvím lze dosáhnout úpravy, tvořící určitý právní rámec, který je zárukou odvrácení budoucích sporů účastníků. Tyto funkce určovací žaloby korespondují právě s podmínkou naléhavého právního zájmu ve smyslu § 80 o. s. ř.; nelze-li v konkrétním případě očekávat, že je určovací žaloba bude plnit, nebude ani naléhavý právní zájem na takovém určení. Přitom příslušné právní závěry se vážou nejen k žalobě na určení jako takové, ale také k tomu, jakého konkrétního určení se žalobce domáhá (srov. rozsudky Nejvyššího soudu z 27. 3. 1997, sp. zn. 3 Cdon 1338/96, uveřejněný pod č. 21/1997 v časopise Soudní judikatura, a ze dne 29. 8. 2001, sp. zn. 21 Cdo 1618/2000, uveřejněný pod číslem 51/2002 Sb. rozh. obč.). Žaloba o určení podle § 80 o. s. ř. nemůže být zpravidla opodstatněna tam, kde lze žalovat na splnění povinnosti, a ani tehdy, má-li požadované určení jen povahu předběžné otázky ve vztahu k posouzení, zda tu je, či není právní vztah nebo právo, a to zejména tehdy, jestliže taková předběžná otázka neřeší nebo nemůže (objektivně vzato) řešit celý obsah nebo dosah sporného právního vztahu nebo práva. Stav ohrožení práva žalobce nebo nejistota v jeho právním postavení se totiž v takovém případě neodstraní toliko tím, že bude vyřešena předběžná otázka, z níž bez dalšího právní vztah (právo) významný pro právní poměry účastníků ještě nevyplývá, ale až určením, zda tu právní vztah nebo právo je, či není (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2003, sp. zn. 21 Cdo 58/2003, uveřejněný pod číslem 2/2004 Sb. rozh. obč., rozsudek téhož soudu ze dne 2. 4. 2001, sp. zn. 22 Cdo 2147/99, uveřejněný pod číslem 68/2001 Sb. rozh. obč.).

17. Protože rozsudek odvolacího soudu je v napadené části v konečném důsledku správný, Nejvyšší soud – aniž ve věci nařídil jednání (§ 243a odst. 1 o. s. ř.) – dovolání jako nedůvodné zamítl [§ 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř.].

18. Vzhledem k tomu, že tímto rozhodnutím dovolacího soudu se řízení o věci nekončí, bude o náhradě nákladů dovolacího řízení rozhodnuto v konečném rozhodnutí (§ 243b, § 151 odst. 1 o. s. ř.).

Č. 95

č. 95

Pojištění odpovědnosti za škodu

§ 10 zákona č. 168/1999 Sb.

Při posouzení otázky, zda pojištěný porušil základní povinnost při provozu vozidla na pozemních komunikacích provozováním vozidla, které svou konstrukcí nebo technickým stavem neodpovídá požadavkům bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, obsluhujících osob, přepravovaných osob a věci [§ 10 odst. 2 písm. a) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů], a zda tedy má pojistitel vůči němu právo na regresní postih, je rozhodné, zda pojištěný věděl, či při zachování běžné péče a opatrnosti mohl vědět, že vozidlo těmto požadavkům neodpovídá.

(Rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 10. 6. 2020, sp. zn. 31 Cdo 475/2020, ECLI:CZ:NS:2020:31.CDO.475.2020.1)

Nejvyšší soud k dovolání žalované zrušil rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 22. 1. 2018, sp. zn. 30 Co 296/2017, ve znění usnesení ze dne 9. 2. 2018, sp. zn. 30 Co 296/2017, a rozsudek Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 10. 8. 2017, sp. zn. 11 C 402/2013, ve výrocích pod body I, III a IV a věc v tomto rozsahu vrátil Okresnímu soudu v Jablonci nad Nisou k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Okresní soud v Jablonci nad Nisou v pořadí druhým rozsudkem ze dne 10. 8. 2017, č. j. 11 C 402/2013-162, uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 372 804,90 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,5 % ročně z částky 364 154,90 Kč za dobu od 7. 9. 2012 do zaplacení, ve výši 7,5 % ročně z částky 8 650 Kč za dobu od 26. 7. 2012 do zaplacení (výrok pod bodem I), žalobu co do částky 8 080,10 Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky za dobu od 7. 9. 2012 zamítl (výrok pod bodem II) a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výroky pod body III a IV).
2. Žalobkyně se žalobou domáhala zaplacení částky 380 885 Kč se zákonným úrokem z prodlení z částky 372 235 Kč za dobu od 7. 9. 2012 do zaplacení a z část-

ky 8 560 Kč za dobu od 26. 7. 2012 do zaplacení. Žalobu odůvodnila tím, že podle pojistné smlouvy ze dne 22. 2. 2010 uzavřené mezi žalobkyní, jako pojistitelem, a A. O. (pozn. nyní K.), jako pojistníkem, bylo sjednáno pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla VW Sharan, přičemž toto vozidlo řízené žalovanou bylo dne 6. 6. 2011 účastno dopravní nehody, kdy došlo ke vzniku škody a žalobkyně následně vyplatila pojistné plnění ve výši odpovídající žalované částce. Dopravní nehoda spočívala v přejetí škodícího vozidla do protisměru, kde došlo ke střetu s vozidlem RZ, které se následně několikrát převrátilo přes střechnu, přičemž vznikla škoda na vozidle a na přepravovaných věcech. Další náklady si vyžádal zásah HZS Libereckého kraje při odstranění následků nehody. Vzhledem k tomu, že vozidlo žalované nebylo v době nehody z technického hlediska ve stavu odpovídajícím požadavkům bezpečnosti silničního provozu, když příčinou nehody bylo prasknutí kulového čepu spojovací tyče řízení a prasknutí šroubu držáku lůžka kulového čepu ramene řízení, žalobkyně podle § 10 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 10 odst. 2 písm. a) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném k datu pojistné události, tj. ve znění do 31. 12. 2011, uplatnila právo na úhradu toho, co plnila z titulu pojistného plnění, tedy na zaplacení žalované částky.

3. Soud prvního stupně ve svém rozsudku ohledně skutkové a právní argumentace ve vztahu k základu žalobou uplatněného nároku odkázal na odůvodnění zrušujícího usnesení odvolacího soudu ze dne 29. 2. 2016, č. j. 30 Co 415/2015-101. Ten se ve svém kasačním rozhodnutí neztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že pro posouzení nároku měla význam skutečnost, že žalovaná nemohla zjistit při běžném užívání provozovaného vozidla jeho technickou závadu, která byla příčinou dopravní nehody. Svůj závěr odvolací soud opřel o rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2015, sp. zn. 23 Cdo 3363/2013, přičemž vedle citace závěrů obsažených v uvedeném rozhodnutí zdůraznil, že v daném případě žalobkyně uplatnila postižní právo, které je ve vztahu k obecným předpisům speciálním nárokem založeným pouze na principu objektivit, který nedává soudu žádný prostor rozšiřovat jej výkladem nad rámec zákona, tedy přihlížet k subjektivnímu hledisku. Soud prvního stupně posoudil námitku promlčení žalovaného nároku co do částky 8 560 Kč jako nedůvodnou. S odkazem na provedené dokazování ve vztahu k výši žalobou uplatněného regresního nároku shledal soud prvního stupně žalobou uplatněný nárok důvodným co do částky 372 804,90 Kč.

4. K odvolání žalované Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozsudkem ze dne 22. 1. 2018, č. j. 30 Co 296/2017-194, ve znění usnesení ze dne 9. 2. 2018, č. j. 30 Co 296/2017-199, rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích pod body I, III a IV potvrdil (výroky pod body I a III) a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení (výrok pod bodem II).

5. Odvolací soud odkázal na § 13 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“), který zakotvuje principy předvídatelnosti soudního rozhod-

vání a legitimního očekávání účastníků řízení, a v souvislosti s tím uzavřel, že nemá důvod odchýlit se od závěrů vyjádřených v rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 3363/2013, v němž se řešil zcela identický případ uplatněného regresního nároku pojistitele podle § 10 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 10 odst. 2 písm. a) zákona č. 168/1999 Sb., kdy technická závada na vozidle byla příčinou nehody jako v tomto případě. Odvolací soud připomněl závěr Nejvyššího soudu, že uvedená skutková podstata je naplněna nejen takovým provozováním, při němž má provozovatel možnost rozpoznat při zachování obvyklé opatrnosti neodpovídající technický stav, ale jakýmkoliv provozováním vozidla, které svou konstrukcí nebo technickým stavem neodpovídá požadavkům bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, když o odpovědnost objektivní, bez možnosti liberace pojištěného.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

6. Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalovaná dovolání, neboť má za to, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného práva, když dovolacím soudem vyřešená právní otázka má být posouzena jinak. Rozhodnou právní otázkou podle žalované je, „zda v případě, že je vůči pojištěnému z odpovědnostního pojištění za škodu způsobenou provozem vozidla pojistitelem uplatňován tzv. postižní nárok podle § 10 odst. 1 písm. b) a odst. 2 písm. a) zákona č. 168/1999 Sb., je odpovědnost pojištěného dána jako objektivní bez možnosti liberace a není namístě zkoumat jakékoliv zavinění poškozeného, když primárním a jediným účelem zákona č. 168/1999 Sb. je ochrana poškozeného při provozu vozidla.“

7. Dovolatelka spatřuje nesprávnost právního posouzení obsaženého v rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 3363/2013 v tom, že postižní nárok pojistitele vůči pojištěnému podle § 10 odst. 1 písm. b) a odst. 2 písm. a) zákona č. 168/1999 Sb. nastává ve všech případech, kdy příčinou pojistné události je konstrukce či technický stav vozidla, který neodpovídá požadavkům bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Podle dovolatelky má být přihlíženo k tomu, zda a jak závažně pojištěný svou povinnost ve vztahu k technickému stavu vozidla zanedbal, jakož i k tomu, zda to bylo v příčinné souvislosti s dopravní nehodou. Dovolatelka poukazuje především na smysl a účel pojištění a na povahu a závažnost porušení povinností, při nichž zákonodárce umožňuje pojistiteli uplatňovat postižní právo proti škůdci, resp. pojištěnému, přičemž závěr Nejvyššího soudu vyslovený v rozsudku sp. zn. 23 Cdo 3363/2013 považuje za nespravedlivý.

8. Dovolatelka navrhl, aby Nejvyšší soud napadený rozsudek odvolacího soudu ve znění doplňujícího usnesení změnil tak, že se rozsudek soudu prvního

stupně mění tak, že se žaloba zamítá, nebo napadený rozsudek zruší a věc vrátí odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

9. Žalobkyně ve vyjádření k dovolání uvedla, že dovolání žalované je zjevně bezdůvodné a mělo by být dovolacím soudem odmítnuto.

III.

Přípustnost dovolání

č. 95

10. Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) se podává (s přihlédnutím k době vydání napadeného rozhodnutí) z bodu 2. článku II části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno ve lhůtě stanovené v § 240 odst. 1 o. s. ř. oprávněnou osobou řádně zastoupenou podle § 241 odst. 1 o. s. ř., posuzoval, zda je dovolání přípustné.

11. Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

12. Podle § 237 o. s. ř., není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

13. Tříčlenný senát soudního oddělení č. 23, který měl podle rozvrhu práce Nejvyššího soudu dovolání projednat a rozhodnout o něm, při posouzení otázky, zda pojištěný porušil základní povinnost při provozu vozidla na pozemních komunikacích provozováním vozidla, které svou konstrukcí nebo technickým stavem neodpovídá požadavkům bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, obsluhujících osob, přepravovaných osob a věcí [§ 10 odst. 2 písm. a) zákona č. 168/1999 Sb.], jsou rozhodné subjektivní okolnosti na straně pojištěného, dospěl k závěru odlišnému, než ze kterého vychází rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 3363/2013. Z toho důvodu senát soudního oddělení č. 23 rozhodl o postoupení věci (podle § 20 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů) velkému senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu (dále jen „velký senát“). Velký senát věc projednal a rozhodl o ní v souladu s § 19 a § 20 odst. 1 uvedeného zákona.

14. Dovolání proti rozsudku odvolacího soudu ve znění doplňujícího usnesení v rozsahu, ve kterém odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve

výroku pod bodem I, bylo podle § 237 o. s. ř. shledáno přípustným, neboť shora vymezená právní otázka má být dovolacím soudem posouzena jinak.

IV.

Důvodnost dovolání

č. 95

15. V rozsahu, ve kterém je dovolání přípustné, je i důvodné.

16. Podle § 10 odst. 1 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb. má pojistitel proti pojištěnému právo na náhradu toho, co za něho plnil, jestliže prokáže, že pojištěný porušil základní povinnost týkající se provozu na pozemních komunikacích a toto porušení bylo v příčinné souvislosti se vznikem škody, za kterou pojištěný odpovídá.

Podle § 10 odst. 2 písm. a) zákona č. 168/1999 Sb. se porušením základních povinností při provozu vozidla na pozemních komunikacích pro účely tohoto zákona rozumí provozování vozidla, které svou konstrukcí nebo technickým stavem neodpovídá požadavkům bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, obsluhujících osob, přepravovaných osob a věcí.

Podle § 420 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, který se podle § 3 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v daném případě aplikuje (dále jen „obč. zák.“), každý odpovídá za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti.

Podle § 427 odst. 1 obč. zák. fyzické a právnické osoby provozující dopravu odpovídají za škodu vyvolanou zvláštní povahou tohoto provozu.

17. Na úvod svého právního posouzení Nejvyšší soud připomíná, že v nálezu ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, Ústavní soud vyložil, že „soud není absolutně vázán doslovným zněním zákonného ustanovení, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit v případě, kdy to vyžaduje ze závažných důvodů účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku. Je nutno se přitom vyvarovat libovůle; rozhodnutí soudu se musí zakládat na racionální argumentaci“.

18. Odvolací soud své rozhodnutí podepřel závěry obsaženými v rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 3363/2013, v němž Nejvyšší soud vyložil, že „v posuzované věci se má pojištění odpovědnosti za škodu vztahovat na škodu způsobenou provozem dopravního prostředku a mající původ v provozu, přičemž nebyl dán liberační důvod podle § 430 obč. zák. Provozovatel by tak byl povinen nahradit poškozenému jakoukoliv škodu bez ohledu na zavinění (a bez možnosti liberace). Díky úpravě zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla tuto škodu hradí pojišťovna, avšak v situacích, které zákonodárce taxativně stanovil v § 10 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, má pojišťovna vůči pojištěnému (který se v této situaci shoduje s provozovatelem vozidla) originární regresní nárok – rozsah skutkových podstat, ve kterých má pojištěný povinnost

hradit pojišťovně to, co za něho plnila poškozenému, je však výrazně menší než rozsah § 427 obč. zák. Porušení povinností vymezených ve skutkových podstatách obsažených v § 10 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla zákonodárce považuje za tak závažná porušení povinností, že pojištěného zbavuje obvyklých výhod pojištění (tedy přenesení nákladů vzniklých v důsledku pojistné události na pojišťovnu).“

19. Uvedené lze bez dalšího vztáhnout též na nyní posuzovaný případ, v němž není sporu o tom, že odpovědnost pojištěného za škodu způsobenou provozem vozidla je objektivní. Sporná je pouze otázka, zda v případě způsobení škody v důsledku provozování vozidla, které svou konstrukcí nebo technickým stavem neodpovídá požadavkům bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, obsluhujících osob, přepravovaných osob a věcí, má pojistitel proti pojištěnému právo na regresní postih vždy, bez ohledu na to, zda provozovatel vozidla o nedostatečném technickém stavu věděl či při vynaložení běžné péče a opatrnosti vědět mohl.

20. Ve výše citovaném rozhodnutí Nejvyšší soud dospěl k závěru, že „skutková podstata stanovená v § 10 odst. 1 písm. b) a odst. 2 písm. a) zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla tak může být naplněna nejen takovým provozováním, při němž má provozovatel (resp. osoba, které vozidlo svěří) možnost rozpoznat při zachování obvyklé opatrnosti neodpovídající technický stav, resp. plněním svých povinností při péči o vozidlo tomuto stavu předejít, ale jakýmkoliv provozováním vozidla, které svou konstrukcí nebo technickým stavem neodpovídá požadavkům bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, obsluhujících osob, přepravovaných osob a věcí“. S tímto závěrem však není možné se z níže vyložených důvodů ztotožnit.

21. Nejvyšší soud již dříve vyjádřil názor, že pojištění odpovědnosti za škodu plní nepochybně společensky žádoucí ochranu zájmů poškozených, kteří nejsou v uspokojení svých nároků na náhradu škody závislí na platební schopnosti škůdce tam, kde je jeho odpovědnost pojištěna (srov. rozsudek ze dne 10. 4. 2008, sp. zn. 30 Cdo 1354/2006). Uvedené je však nezbytně třeba doplnit též o ochranu zájmů pojištěného, který je právě pro případ způsobení škody třetí osobě pojištěn (čímž za úplatu přenesl riziko vzniku případné povinnosti uhradit jím způsobenou škodu na jinou osobu, pojistitele) za účelem ochrany jeho majetkových zájmů a eliminace negativních důsledků spojených se vznikem jeho odpovědnosti za škodu, a který důvodně očekával, že v případě vzniku pojistné události bude namísto něj ve sjednaném rozsahu způsobenou škodu hradit pojistitel.

22. Splněním povinnosti provozovatele vozidla sjednat pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla podle zákona č. 168/1999 Sb. vzniká pojištěnému [tedy tomu, na jehož odpovědnost za škodu se pojištění odpovědnosti vztahuje [srov. § 2 písm. f) zákona č. 168/1999 Sb.]] právo, aby za něj pojistitel uhradil poškozenému škodu specifikovanou v § 6 odst. 2, za kterou pojištěný

poškozenému odpovídá podle občanského zákoníku, maximálně však do výše limitu pojistného plnění uvedeného v pojistné smlouvě, a současně zaručuje poškozenému, že náhrada této škody nebude závislá na ekonomické situaci pojištěného.

23. Uvedené platí vždy s výjimkou zákonem taxativně vymezených případů, kdy je pojistitel oprávněn požadovat po pojištěném náhradu toho, co za pojištěného poškozenému vyplatil. Tyto případy jsou obsaženy v § 10 zákona č. 168/1999 Sb. Z textu uvedeného ustanovení je zřejmé, že postihové právo vzniká pojistiteli v případech závažných a vědomých pochybení pojištěného, kdy např. újmu způsobil úmyslně, řídil vozidlo bez řidičského oprávnění, řídil vozidlo pod vlivem alkoholu, omamné nebo psychotropní látky, či v době, kdy mu byl uložen zákaz činnosti řídit vozidlo, nebo provozoval vozidlo, jehož technická způsobilost k provozu vozidla nebyla schválena. Předpoklad závažného a vědomého pochybení ze strany pojištěného potvrzuje též důvodová zpráva k § 10 zákona č. 168/1999 Sb., podle níž vzniká právo pojistitele na úhradu vyplacených částek v těch případech, kdy jednání pojištěného bylo úmyslné, hrubě nedbalé nebo jeho bezdůvodná nečinnost vedla ke ztížení šetření pojistitele.

24. Postižní důvod uvedený v § 10 odst. 2 písm. a) zákona je třeba vykládat v souvislosti s právní úpravou podmínek provozu vozidel na pozemních komunikacích a technických požadavků na jejich provoz, jak je obsažena v zákoně č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen zákon č. 56/2001 Sb.). Ten totiž v § 36 stanoví, že na pozemních komunikacích lze provozovat pouze takové silniční vozidlo, které je technicky způsobilé k provozu na pozemních komunikacích podle tohoto zákona. Samostatnou podrobnější definici této způsobilosti zákon přímo nepodává, nicméně je zřejmá zejména z § 50 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb., podle nějž je silniční vozidlo technicky způsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pokud technickou prohlídkou silničního vozidla, jeho ústrojí a částí nebyly zjištěny žádné závady nebo jen lehké závady. V případě lehkých závad zákon č. 56/2001 Sb. stanoví povinnost provozovatele je odstranit (§ 50 odst. 1 věta druhá), upravuje postup při zjištění vážné závady (§ 51 odst. 1) a obsahuje i přímý zákaz používání nezpůsobilých vozidel k provozu v § 51 odst. 3 při opakování vážné závady a v § 52 odst. 1 při zjištění nebezpečné závady.

25. S ohledem na účel právní úpravy pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a dotčených ustanovení zákona č. 168/1999 Sb. dospěl Nejvyšší soud k závěru, že při posouzení otázky, zda pojištěný porušil základní povinnost při provozu vozidla na pozemních komunikacích provozováním vozidla, které svou konstrukcí nebo technickým stavem neodpovídá požadavkům bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, obsluhujících osob, přepravovaných osob a věcí, a zda tedy má pojistitel vůči němu právo na regresní postih,

je rozhodné, zda pojištěný věděl, či při zachování běžné péče a opatrnosti mohl vědět, že vozidlo těmto požadavkům neodpovídá [např. pokud by pojištěný ignoroval zřejmé nedostatky technického stavu vozidla, nerespektoval by signalizaci na palubní desce, nereagoval by na nezvyklé chování provozovaného vozidla, nebo by porušil zákonnou (či podzákonnou) povinnost související s péčí o technický stav vozidla, např. podle zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů].

26. Je-li totiž základním předpokladem pro uplatnění regresního nároku ze strany pojistitele porušení zákonné povinnosti pojištěným, které bylo příčinou vzniku způsobené škody, nelze okruh případů, na něž dopadá § 10 zákona č. 168/1999 Sb., výkladem rozšiřovat na situace, které pojištěný nemohl ani při vynaložení běžné péče a opatrnosti ovlivnit. Sama skutečnost, že vozidlo, které způsobilo škodu, bylo svým stavem technicky nezpůsobilé, nemůže bez dalšího představovat porušení základní povinnosti pojištěného podle § 10 zákona č. 168/1999 Sb.

27. Ačkoliv je tedy výklad provedený Nejvyšším soudem v rozhodnutí sp. zn. 23 Cdo 3363/2013 v souladu s jazykovým vyjádřením § 10 odst. 2 písm. a) zákona č. 168/1999 Sb., neodpovídá úmyslu zákonodárce a významově vybočuje z výčtu všech v § 10 zákona č. 168/1999 Sb. uvedených případů, pro něž je společné závažné a vědomé pochybení ze strany pojištěného. Nejvyšší soud proto shora uvedenou otázku vyřešil jinak než v rozsudku ze dne 30. 9. 2015, sp. zn. 23 Cdo 3363/2013.

28. Tento výklad odpovídá i legislativnímu a judikatornímu trendu posilování a rozšiřování úpravy tzv. objektivních typů odpovědnosti zejména v souvislosti s činnostmi technického charakteru, jejichž provozování bývá spojeno s riziky plynoucími z vlastností používaných nástrojů, přístrojů či jiných zařízení, u nichž potenciální poruchy či neovladatelnost hrozí zvýšeným nebezpečím vzniku újem. Provozovatelé jsou povinni k náhradě takto vzniklé újmy bez ohledu na protiprávnost a zavinění, tedy se na ně vztahuje přísná odpovědnost, která ovšem musí být doprovázena odpovídající možností pojištění, aby tento systém sloužící ochraně poškozeného mohl uspokojivě fungovat a nepřenášel nepřiměřenou zátěž na provozovatele jinak společensky užitečných aktivit. Proto i vymezení důvodů postižního nároku pojistitele musí směřovat především k pokrytí případů, kdy provozovatel jedná alespoň nedbale ve vztahu k povinnostem, které na něj daný provoz klade. Zakládat postižní právo na objektivní okolnosti, která sama zakládá odpovědnost, jde již mimo rámec spravedlivého uspořádání vztahů mezi zúčastněnými osobami.

29. Vzhledem k tomu, že odvolací soud se řídil závěry obsaženými v rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 3363/2013, a v důsledku toho neposuzoval,

č. 95

zda jsou splněny subjektivní předpoklady pojištěného pro vznik jeho regresní povinnosti podle § 10 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 10 odst. 2 písm. a) zákona č. 168/1999 Sb., je jeho rozsudek z hlediska uplatněného dovolacího důvodu nesprávný. Protože nejsou splněny předpoklady pro to, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí změnil, Nejvyšší soud, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), rozsudek odvolacího soudu včetně závislého výroku o náhradě nákladů řízení [§ 242 odst. 2 písm. a) o. s. ř.] podle § 243e odst. 1 o. s. ř. zrušil. Vzhledem k tomu, že důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, platí i na rozsudek soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud i tento rozsudek ve výroku pod bodem I a v závislých výrocích pod body III a IV a věc v tomto rozsahu vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 o. s. ř.).

Č. 96

Č. 96

Odpovědnost státu za škodu, Příslušnost soudu místní

§ 95 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., § 6 odst. 2 písm. a) zákona č. 82/1998 Sb., § 6 odst. 5 zákona č. 82/1998 Sb., § 105 odst. 2 o. s. ř., § 85 odst. 5 o. s. ř.

Odpovědnost státu za újmu způsobenou činností policejního orgánu coby orgánu činného v trestním řízení se řídí ustanovením § 95 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, jen tehdy, je-li újma způsobena osobě, která není zamýšleným adresátem výkonu veřejné moci, ani se jinak trestního řízení neúčastní v postavení jeho subjektu; v ostatních případech se odpovědnost státu posuzuje podle zákona č. 82/1998 Sb.

(Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2020, sp. zn. 30 Cdo 4066/2018, ECLI:CZ:NS:2020:30.CDO.4066.2018.1)

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 5. 2018, sp. zn. 51 Co 83/2018.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobce se svou žalobou podanou dne 14. 12. 2017 na žalované domáhá náhrady škody ve výši 441 840 Kč s příslušenstvím, jež mu měla být při zásahu Policie České republiky provedeném dne 28. 2. 2017 na základě příkazu k domovní prohlídce a příkazu k prohlídce jiných prostor a pozemků způsobena tím, že zasahující policisté poškodili dveře v jeho domě.

2. Obvodní soud pro Prahu 7 jako soud prvního stupně usnesením ze dne 10. 1. 2018, č. j. 30 C 384/2017-4, vyslovil svou místní nepřislušnost s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Obvodnímu soudu pro Prahu 2 jako soudu místně příslušnému. Učinil tak z toho důvodu, že podle jeho úsudku je organizační složkou příslušnou jednat v řízení za žalovaný stát Ministerstvo spravedlnosti podle § 6 odst. 2 písm. a) zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), dále jen „OdpŠk“, nebo „zákon č. 82/1998 Sb.“, neboť ke škodě došlo v rámci trestního řízení. Soud prvního stupně uzavřel, že místně příslušným je tak Obvodní soud pro Prahu 2, v jehož obvodu má uvedené ministerstvo své sídlo.

3. K odvolání žalobce Městský soud v Praze jako soud odvolací napadeným usnesením potvrdil usnesení soudu prvního stupně, když se ztotožnil s jeho právním posouzením. Rozvedl dále, že není rozhodné, zda bylo trestní stíhání vedeno proti osobě žalobce, neboť určující je, že ke škodě došlo v rámci trestního řízení, v němž Policie České republiky vykonala domovní prohlídku jako orgán činný v trestním řízení. Ministerstvo spravedlnosti podle odvolacího soudu jedná v souladu s § 6 odst. 2 písm. a) OdpŠk „jménem státu“ ve věcech odpovědnosti státu za škodu způsobenou nesprávným výkonem veřejné moci, k němuž došlo v trestním řízení, a to nejen ve fázi řízení před soudem, ale i v případě škody vzniklé „z činnosti všech orgánů činných v trestním řízení“.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Usnesení odvolacího soudu napadl žalobce dovoláním, v němž jako dovolací důvod uplatnil následující otázku procesního práva, která podle něj doposud nebyla v rozhodovací praxi dovolacího soudu řešena, a v němž požadoval, aby dovolací soud zrušil rozhodnutí soudů nižších stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

5. Podle dovolatele se odvolací soud dopustil nesprávného právního posouzení, pokud dovodil, že organizační složkou příslušnou jednat v tomto soudním řízení za stát je Ministerstvo spravedlnosti. Dovolatel má totiž za to, že jeho nárok nemá být posouzen podle zákona č. 82/1998 Sb., nýbrž že vyplývá z § 95 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, podle něhož se postupuje v případech škody způsobené „legálním postupem policie, a to i v trestním řízení“. Dovolatel dále zdůraznil, že trestní řízení nebylo vedeno proti jeho osobě a policejní zásah v domě dovolatele nebyl vyvolán jeho protiprávním jednáním. K vydání příkazu k provedení domovní prohlídky došlo podle dovolatele „legálním způsobem“ a provedení prohlídky nepovažuje za nesprávný úřední postup Policie České republiky. Dovolatel proto zastává názor, že příslušnou organizační složkou státu je Ministerstvo vnitra, které jedná „jménem státu“ ve věcech odpovědnosti za škodu podle zákona o Policii České republiky.

6. Žalovaná se k podanému dovolání nevyjádřila.

III.

Přípustnost dovolání

7. Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 30. 9. 2017 (viz čl. II zákona č. 296/2017 Sb.), dále též jen „o. s. ř.“.

8. Dovolání bylo podáno včas, obsahuje náležitosti uvedené v § 241a odst. 2 o. s. ř. a podmínka povinného zastoupení uvedená v § 241 odst. 1 o. s. ř. je splněna. Dovolací soud se proto zabýval přípustností dovolání.

9. Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

10. Podle § 237 o. s. ř., není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

11. Dovolání je přípustné pro řešení otázky procesního práva (viz bod 5.), která organizační složka státu vystupuje před soudem v řízení o náhradu škody způsobené poškozenému v rámci trestního řízení Policií České republiky, jež se podle obsahu žaloby neměla dopustit nesprávného úředního postupu, neboť tato otázka nebyla doposud v rozhodování dovolacího soudu vyřešena.

IV.

Důvodnost dovolání

12. Dovolání není důvodné.

13. Podle § 21a odst. 1 o. s. ř. za stát před soudem vystupuje Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových v případech stanovených podle zvláštního právního předpisu, kterým je podle poznámky pod čarou zákon č. 201/2002 Sb., o Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových [písm. a)], nebo v ostatních případech organizační složka státu příslušná podle zvláštního právního předpisu [písm. b)].

14. Podle § 84 o. s. ř. je k řízení příslušný obecný soud účastníka, proti němuž návrh směřuje (žalovaného), není-li stanoveno jinak.

15. Podle § 85 odst. 5 o. s. ř. je obecným soudem státu okresní soud, v jehož obvodu má sídlo organizační složka státu příslušná podle zvláštního právního předpisu, a nelze-li takto místně příslušný soud určit, soud, v jehož obvodu nastala skutečnost, která zakládá uplatněné právo.

16. Podle § 6 OdpŠk ve věcech náhrady škody způsobené rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o regresních úhradách jednají jménem státu ministerstva a jiné ústřední správní úřady (odst. 1). Úřadem podle odstavce 1 je Ministerstvo spravedlnosti, došlo-li ke škodě v občanském soudním řízení nebo v trestním řízení, a dále v případech, kdy bylo soudem ve správním soudnictví vydáno nezákonné rozhodnutí, jímž soud rozhodl o žalobě proti rozhodnutí územního celku v samostatné působnosti, a v případech, kdy byla škoda způso-

bena notářem nebo soudním exekutorem [odst. 2 písm. a)]. Úřad určený podle odstavců 1 až 5 jedná za stát jako organizační složka státu i v řízení před soudem, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak (odst. 5).

č. 96

17. Podle § 2 zákona o Policii České republiky slouží policie veřejnosti. Jejím úkolem je chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek, předcházet trestné činnosti, plnit úkoly podle trestního řádu a další úkoly na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti svěřené jí zákony, přímo použitelnými předpisy Evropské unie nebo mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu.

18. Podle § 95 zákona o Policii České republiky je stát povinen nahradit škodu způsobenou policií v souvislosti s plněním úkolů; to neplatí, pokud se jedná o škodu způsobenou osobě, která svým protiprávním jednáním oprávněný a přiměřený zákrok vyvolala (odst. 1). Náhradu škody poskytuje Ministerstvo vnitra (odst. 6).

19. Podle § 105 odst. 2 o. s. ř., vysloví-li soud, že není příslušný, postoupí věc po právní moci tohoto usnesení příslušnému soudu nebo ji za podmínek § 11 odst. 3 předloží Nejvyššímu soudu.

20. Otázkou, která organizační složka státu vystupuje v řízení před soudem v případě újmy způsobené policejním orgánem coby jedním z orgánů činných v trestním řízení (§ 12 odst. 1, 2 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu), již byla sjednocujícím způsobem vyřešena v rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 14. 6. 2017, sp. zn. 31 Cdo 874/2015, uveřejněném pod číslem 131/2018 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 131/2018“) s právní větou: „V řízení o náhradě újmy vzniklé v souvislosti s úkony Policie České republiky činěnými v trestním řízení jedná za Českou republiku Ministerstvo spravedlnosti, jinak Ministerstvo vnitra.“

21. Dovolací soud v odůvodnění R 131/2018 podrobně vysvětlil, že § 21a odst. 1 písm. b) o. s. ř. ve spojení s § 6 OdpŠk stanoví, která organizační složka vystupuje za stát před soudem v případě odpovědnosti státu podle zákona č. 82/1998 Sb., přičemž v téže věci může za stát jednat současně jen jedna organizační složka. Podle této úpravy Ministerstvo spravedlnosti jedná jménem státu v případech odpovědnosti státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem, k nimž došlo v občanském soudním řízení nebo v řízení trestním a v určitých případech ve správním soudnictví. Trestním řízením je přitom třeba rozumět nejen fázi řízení před soudem, ale i jednotlivé fáze trestního řízení (včetně přípravného řízení). Ministerstvo spravedlnosti tak jedná za stát ve věcech odpovědnosti státu za škodu vzniklou z činnosti všech orgánů činných v trestním řízení, tedy včetně postupů Policie České republiky.

22. Shodně se k otázce vymezení příslušného úřadu vyjadřuje komentářová literatura, podle níž jménem státu v případech odpovědnosti státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem, k nimž došlo v trestním řízení (a to nejen ve fázi řízení před soudem), jedná Minister-

stvo spravedlnosti. Uvedené ministerstvo jedná ve věcech odpovědnosti státu za škodu vzniklou z činnosti všech orgánů činných v trestním řízení, tedy i policejních složek, které jinak podléhají Ministerstvu vnitra (VOJTEK P., BIČÁK, V. Odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci. Komentář. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, komentář k § 6 II. Působnost úřadu). Trestním řízením je třeba rozumět veškerá řízení podle trestního řádu bez ohledu na okolnost, který orgán činný v trestním řízení rozhodnutí vydal, popřípadě se dopustil nesprávného úředního postupu [IŠTVÁNEK, F., SIMON, P., KORBEL, F. Zákon o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. 1. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2017, komentář k § 6 odst. 2 písm. a)].

23. V poměrech projednávané věci má však dovolatel za to, že jeho nárok na náhradu škody vyplývá z § 95 odst. 1 zákona o Policii České republiky, nikoliv ze zákona č. 82/1998 Sb., protože škoda nebyla způsobena nezákonným rozhodnutím ani nesprávným úředním postupem Policie České republiky. Jakkoli soud není vázán tím, jak poškozený svůj nárok v soudním řízení právně kvalifikuje, je zřejmé, že dovolatel ve své žalobě vyličil rozhodující skutečnosti (§ 79 odst. 1 o. s. ř.) tím způsobem, že vznik škody neklade do příčinné souvislosti s konkrétním rozhodnutím (příkazem k domovní prohlídce a k provedení prohlídky jiných prostor), ani s konkrétním pochybením při výkonu prohlídky (vycházeje přitom ze svého názoru, že Policie České republiky jednala „legálním způsobem“).

24. Dovolací soud považuje za důležité, že v § 2 zákona o Policii České republiky je obecným způsobem vymezeno její postavení a činnost tak, že Policie České republiky plní (mimo jiné) úkoly podle trestního řádu; tyto úkoly ovšem plní jako policejní orgán coby jeden z orgánů činných v trestním řízení [§ 12 odst. 1 odst. 2 písm. a) trestního řádu], což znamená, že při plnění těchto úkolů nepostupuje podle zákona o Policii České republiky, ale stejně jako ostatní orgány činné v trestním řízení (soudy a státní zastupitelství) podle trestního řádu. V tomto ohledu je rovněž podstatné, zda útvary Policie České republiky, které v trestním řízení vystupují v postavení policejního orgánu (orgánu činného v trestním řízení), jednají při plnění úkolů podle trestního řádu v rámci své pravomoci vůči osobám zúčastněným na trestním řízení, tedy zda je újma způsobena těmto adresátům výkonu veřejné moci.

25. Osobou, která má po určité části trestního řízení zákonem stanovená práva a povinnosti, je i osoba, u níž se koná domovní prohlídka (popřípadě prohlídka jiných prostor a pozemků). Tato osoba má mimo jiné právo na doručení příkazu k prohlídce (§ 83 odst. 1, § 83a odst. 1 trestního řádu), právo účasti při prohlídce (§ 85 odst. 1 trestního řádu) nebo právo na písemné potvrzení o výsledku úkonu, jakož i o převzetí věcí, které byly přitom vydány nebo odňaty, anebo na opis protokolu (§ 85 odst. 4 trestního řádu); na druhou stranu je tato osoba povinna prohlídku strpět (§ 85a odst. 1 trestního řádu), neboť domovní prohlídka vyko-

naná v souladu s trestním řádem je přípustným omezením základního práva na nedotknutelnost obydlí (čl. 12 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, vyhlášené jako součást ústavního pořádku České republiky pod č. 2/1993 Sb., dále jen „Listina“). Dojde-li při prohlídce ke vzniku škody na majetku takové osoby, pak se může jednat o nesprávný výkon veřejné moci orgánem činným v trestním řízení vůči osobě, která je na trestním řízení v daném rozsahu takto zúčastněna. Za škodu vzniklou při plnění těchto úkolů tak stát neodpovídá podle zákona o Policii České republiky, nýbrž podle obecné úpravy odpovědnosti za újmu způsobenou při výkonu veřejné moci. Touto obecnou zákonnou úpravou, na níž odkazuje čl. 36 odst. 4 Listiny, je přitom zákon č. 82/1998 Sb.

26. Není vyloučeno, že při provádění úkolů podle trestního řádu policejní orgán způsobí újmu třetí osobě, která na trestním řízení zúčastněna není (např. náhodnému kolemjdoucímu, jemuž vznikne újma při pronásledování pachatele). V tomto případě není vztah mezi takovou (náhodně) poškozenou osobou a policejním orgánem upraven předpisy vztahujícími se k trestnímu řízení, protože tato poškozená osoba není zamýšleným adresátem výkonu veřejné moci. Jinak řečeno, odpovědnost za škodu podle § 95 odst. 1 zákona o Policii České republiky by byla dána pouze v případě, způsobil-li by policejní orgán při výkonu svých pravomocí v postavení orgánu činného v trestním řízení újmu třetí osobě, která stojí mimo rámec trestního řízení a která předpokládaným adresátem výkonu veřejné moci není.

27. V projednávané věci policejní orgán jednal jako orgán činný v trestním řízení vůči dovolateli jako trestním řádem upravenému adresátu výkonu veřejné moci (osobě, u níž je vykonána prohlídka). Za způsobenou škodu tak stát odpovídá podle § 3 odst. 1 písm. a) OdpŠk za podmínek v zákoně č. 82/1998 Sb. dále stanovených stejně, jako kdyby byla škoda způsobena kterýmkoliv jiným orgánem činným v trestním řízení (státním zastupitelstvím nebo soudem). Závěry odvolacího soudu, že organizační složkou příslušnou za stát v řízení jednat je Ministerstvo spravedlnosti, tudíž místně příslušným pro projednání a rozhodnutí věci je Obvodní soud pro Prahu 2, jsou tedy správné.

28. Jelikož napadené usnesení odvolacího soudu je správné, Nejvyšší soud zamítl dovolání podle § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř.

29. Napadeným usnesením odvolacího soudu se řízení ve věci samé nekončí, ani nebylo řízení ve věci samé skončeno již předtím. Nejvyšší soud proto o nákladech dovolacího řízení nerozhodoval (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 7. 2002, sp. zn. 20 Cdo 970/2001, uveřejněné pod číslem 48/2003 ve Sb. rozh. obč.). O nákladech řízení včetně tohoto řízení dovolacího rozhodne soud prvního stupně v rozhodnutí, jímž se bude řízení u něho končit (§ 151 odst. 1 o. s. ř.).

Č. 97

č. 97

Odpovědnost státu za škodu, Nemajetková újma (o. z.)

§ 81 odst. 1 a 2 o. z., § 82 odst. 1 o. z., § 1 odst. 1 a 2 zákona č. 82/1998 Sb., § 13 odst. 1 a 2 zákona č. 82/1998 Sb., § 13 odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb., § 31a odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb.

I v poměrech založených zákonem č. 89/2012 Sb., občanským zákoníkem, musí být nárok na náhradu tvrzené nemajetkové újmy, která měla být způsobena výkonem veřejné moci, uplatněn proti státu, nikoliv vůči osobě, která vyvolala nepříznivý zásah do osobnostní sféry poškozeného v rámci činnosti sledující plnění služebních či pracovních úkolů při výkonu pravomocí orgánu státu.

(Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 3. 2020, sp. zn. 25 Cdo 705/2019, ECLI:CZ:NS:2020:25.CDO.705.2019.1)

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 10. 2018, sp. zn. 61 Co 216/2018.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Okresní soud Plzeň-město rozsudkem ze dne 24. 4. 2018, č. j. 38 C 563/2015-155, zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal písemné omluvy, a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Vyšel ze zjištění, že žalovaná (fyzická osoba) jako vrchní komisařka Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, v trestní věci zaslala dne 26. 10. 2015 obviněnému žalobci výzvu, aby ve lhůtě pěti pracovních dnů sdělil policejnímu orgánu jména všech osob, případných svědků, včetně jejich kontaktních adres a telefonického spojení, se specifikací, jakých skutečností se mají jejich výpovědi týkat. Současně jej požádala o doložení tzv. oponentních posudků souvisejících s vyšetřovanou trestní věcí, pokud je zadal k vypracování a má zájem o jejich založení do vyšetřovacího spisu. Ve výzvě uvedla, že pokud jí nebude vyhověno, na pozdější návrhy obviněného nebude policejní orgán brát zřetel. Soud prvního stupně dovodil, že poučení žalované učiněné v rámci trestního řízení bylo sice nesprávné, avšak nejedná se o exces, který by zakládal nárok žalobce z titulu ochrany jeho osobnosti proti žalované. Vzhledem k tomu, že nebylo prokázáno, že by žalovaná vybočila z mezi trest-

ního řízení, není v pravomoci soudu v občanském soudním řízení přezkoumávat správnost vlastního postupu žalované jako orgánu činného v trestním řízení. Žalovaná není pasivně legitimována, a je tak třeba postupovat podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) – dále jen „zákon č. 82/1998 Sb.“.

2. K odvolání žalobce Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 31. 10. 2018, č. j. 61 Co 216/2018-183, potvrdil rozsudek soudu prvního stupně a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Uvedl, že postup orgánů činných v trestním řízení představuje výkon zákonem uložené právní povinnosti vyplývající z trestněprávních předpisů, což je okolnost vylučující neoprávněnost zásahu. V občanskoprávním řízení s ohledem na vymezení pravomoci v § 7 o. s. ř. není civilní soud oprávněn přezkoumávat správnost postupu orgánů činných v trestním řízení. K tomu jsou výlučně povolány jen orgány činné v trestním řízení v rámci jejich kompetence vyplývající z trestněprávních procesních předpisů a postupem podle nich. Nelze proto v dané věci přezkoumávat postup žalované proti žalobci v trestním řízení. Ohledně výzvy ze dne 26. 10. 2015 odvolací soud zdůraznil, že žalovaná jednala v pozici policejní komisařky, tj. zaměstnance policie, a uplatní se tedy zákon č. 82/1998 Sb., který zná dva případy objektivní odpovědnosti státu, a sice za nezákonné rozhodnutí a za nesprávný úřední postup. Tvrdí-li žalobce, že jej žalovaná v uvedené výzvě nesprávně poučila, mohlo by jít případně o nesprávný úřední postup (§ 13 zákona č. 82/1998 Sb.). Pak ovšem není žalovaná ve sporu pasivně legitimována, neboť podle § 6 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 14 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. je takovým subjektem stát, jehož jménem jedná Ministerstvo spravedlnosti.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

3. Rozsudek odvolacího soudu napadl žalobce dovoláním, jehož přípustnost dovozuje z § 237 o. s. ř. tím, že rozhodnutí závisí na vyřešení otázek hmotného i procesního práva, při jejichž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo které v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyly vyřešeny. Formuluje otázku, zda je soud v občanském soudním řízení ve sporu o ochranu osobnosti oprávněn přezkoumávat správnost postupu orgánů činných v trestním řízení. Dovolatel s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1526/2004 a sp. zn. 30 Cdo 2203/2005 vytýká odvolacímu soudu, že si neuvědomil, že předmětem řízení není přezkum procesního postupu žalované v trestním řízení, ale posouzení, zda konkrétní právní jednání žalované, kterým překročila meze trestního řízení, mohlo ohrozit či narušit osobnostní práva dovo-

latele, tedy zda se žalovaná dopustila neoprávněného (protiprávního) zásahu do jeho osobnosti, a následně pak, zda bylo takové jednání způsobilé zasáhnout do osobnostní sféry dovolatele natolik intenzivně, že je namístě mu poskytnout soudní ochranu v civilním řízení. V pravomoci občanskoprávního soudu skutečně sice není přezkoumávat správnost postupu orgánů činných v trestním řízení, odvolací soud však nepochopil, že dovolatel nic takového nepožaduje, nýbrž se domáhá posouzení, zda jednání žalované mohlo zasáhnout do jeho osobnostní sféry způsobem překračujícím mantinely vymezené občanským zákoníkem. Soud v občanskoprávním řízení tedy posuzuje, zda zásah byl způsobilý přivodit, že „osobnost byla dotčena“, tj. zda projev vůle jiného subjektu zasáhl do osobnosti jiného, do jeho cti, důstojnosti a osobnostní sféry. Pokud odvolací soud odkazuje na přezkum postupu žalované v rámci struktury orgánů činných v trestním řízení, je i tento požadavek naprosto mylný, neboť orgány Policie ČR, státního zastupitelství a soudů v trestních řízeních nejsou nadány pravomocí vyhodnotit a rozhodnout o nárocích o ochranu osobnosti, např. o omluvě či jiné satisfakci. V návaznosti na to je pak nesprávný i názor odvolacího soudu, že provedení důkazů obsahem trestního spisu bylo zjevně nadbytečné. Dovolatel dále vznáší otázku, zda se žalovaná dopustila excesu při plnění pracovních povinností v případě výzvy ze dne 26. 10. 2015; podle dovolatele tak nejednala jako zaměstnanec Policie ČR v rámci plnění svých služebních povinností, ale ve svém vlastním a osobně motivovaném zájmu s úmyslem dovolateli uškodit. Tuto skutečnost však v důsledku postupu soudu prvního stupně a následně odvolacího soudu nemohl prokázat. Z rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 2699/2010 a sp. zn. 30 Cdo 1509/2011 vyplývá, že o exces z plnění služebních povinností jde v případech, v nichž škůdce sledoval výlučně uspokojování svých zájmů a potřeb (či zájmy a potřeby třetí osoby), kdy v takovém případě odpovídá škůdce za škodu přímo sám. Soudy obou stupňů se pak shodují v tom, že poučení ve výzvě obsažené není v souladu s trestními předpisy, proto zjevně dospěly k závěru, že se jedná o nesprávný úřední postup. Je tedy zřejmé, že přinejmenším tímto jednáním žalovaná vybočila z mezí trestního řízení a z plnění služebních povinností, a tedy posouzení, zda se jedná o exces, či nikoliv, pak závisí na posouzení okolností a subjektivní stránky takového jednání žalované. Dovolatel navrhuje, aby odvolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

III.

Přípustnost dovolání

4. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) shledal, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou – účastníkem řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), zastoupeným advokátem ve smyslu § 241 o. s. ř., a je přípustné podle § 237 o. s. ř. k řešení otázky nároků na náhradu za zásah do osobnostních práv při

výkonu veřejné moci za účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“), která doposud nebyla dovolacím soudem řešena.

IV.

Důvodnost dovolání

č. 97

5. Nesprávné právní posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.) může spočívat v tom, že odvolací soud věc posoudil podle nesprávného právního předpisu, nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil, případně jej na zjištěný skutkový stav věci nesprávně aplikoval.

6. Podle § 81 odst. 1 o. z. chráněna je osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Každý je povinen ctít svobodné rozhodnutí člověka žít podle svého.

Podle odst. 2 tohoto ustanovení ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy.

Podle § 82 odst. 1 o. z. člověk, jehož osobnost byla dotčena, má právo domáhat se toho, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno nebo aby byl odstraněn jeho následek.

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle odst. 2 tohoto ustanovení stát a územní celky v samostatné působnosti hradí za podmínek stanovených tímto zákonem též vzniklou nemajetkovou újmu.

Podle § 5 tohoto zákona stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.

Podle § 31a odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.

7. Do osobnosti člověka, resp. do jejích jednotlivých složek, jak jsou demonstrativně vypočteny v § 81 odst. 2 o. z., může být neoprávněně zasazeno nejen subjektem jednajícím v oblasti soukromého práva, ale i subjektem, který je povolán k výkonu veřejné moci a jedná ve sféře práva veřejného. Tyto dva případy je však třeba pečlivě rozlišovat právě s ohledem na okruh osob povinných k náhradě nemajetkové újmy, jak správně dovodil odvolací soud. Vykoná-li neoprávněný zásah do osobnosti člověka některý ze subjektů uvedených v § 3 zákona č. 82/1998 Sb. při výkonu veřejné moci, který je mu svěřen, odpovídá za tento zásah a případnou újmu stát, a to v případě, že se tak za podmínek stanovených tímto zákonem stalo nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postu-

pem. Tehdy je zákon č. 82/1998 Sb. v poměru speciality k občanskému zákoníku, neboť upravuje užší množinu neoprávněných zásahů do osobnosti člověka, a občanský zákoník se užije jen podpůrně v otázkách, které nejsou tímto zvláštním předpisem upraveny. V § 31a zákona č. 82/1998 Sb. je přitom založen výslovně nárok na náhradu nemajetkové újmy, jehož povaha je odvozena od téhož východiska jako obecný nárok na ochranu před zásahy do osobnostních práv, tedy jde o odčinění nepříznivého dopadu do osobnostní (nikoliv majetkové) sféry poškozeného zasahujícího především jeho čest, vážnost, důstojnost, projevy osobní povahy, ale i soukromí, osobní svobodu, život a zdraví. Podstatné je, že zákon č. 82/1998 Sb. definuje podmínky vzniku odpovědnosti státu (viz zmocnění v čl. 36 odst. 3 a 4 Listiny základních práv a svobod), neboť u řady zákroků při výkonu veřejné moci z povahy věci dochází k zásahům do osobnosti jednotlivce – typicky například trestní stíhání (a úkony s ním spojené) – stát ale z důvodu veřejného zájmu tyto zásahy aprobuje. V takových případech, pokud zákon nestanoví jinak, nemá dotčený subjekt právo na náhradu. Na druhé straně stojí zásahy, které ačkoliv provedeny při výkonu veřejné moci, naplňují definici nezákonného rozhodnutí či nesprávného úředního postupu, a jediné tehdy vzniká poškozenému právo na odčinění újmy z nich vzniklých. Nároku vyplývajícího z takového zásahu do osobnosti se nelze domáhat podle § 81 a násl. o. z. (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 4. 2009, sp. zn. II. ÚS 1191/08, a ze dne 1. 6. 2010, sp. zn. I ÚS 904/08), nýbrž se uplatní režim zákona č. 82/1998 Sb. a občanský zákoník se užije toliko subsidiárně [srov. též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 3. 2015, sp. zn. 30 Cdo 3370/2014, a zejména rozsudek téhož soudu ze dne 27. 9. 2016, sp. zn. 30 Cdo 4118/2015, publikovaný pod č. 28/2018 Sb. rozh. obč., bod 31, či rozsudek ze dne 9. 5. 2018, sp. zn. 30 Cdo 5848/2016, a konečně rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 11. 5. 2011, sp. zn. 31 Cdo 3916/2008, č. 125/2011 Sb. rozh. obč.].

8. Od toho je potřeba odlišit případy, kdy počínání osoby vystupující v pozici některého ze subjektů uvedených v § 3 zákona č. 82/1998 Sb. je natolik vadné, že je nelze vůbec považovat za jednání v rámci výkonu veřejné moci; takové jednání se nazývá exces. Za případnou újmu pak neodpovídá stát, ale sama osoba, která se excesivního postupu dopustí. Pro posouzení, zda o exces šlo, je rozhodující, zda jednání (či opomenutí) mělo místní, časový a především věcný (vnitřní účelový) vztah k činnosti (úkolům) osoby vykonávající veřejnou moc. V případě excessu se jedná o takovou činnost, kterou škůdce sledoval výlučně uspokojování svých zájmů či potřeb, popřípadě zájmů třetích osob, jež nesouvisejí s jeho úkoly (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 9. 2010, sp. zn. 25 Cdo 896/2009, publikovaný pod C 9025 v Souboru civilních rozhodnutí NS, C. H. Beck, dále též jen „Soubor“). Ani to, že došlo k porušení zákona, a to dokonce v takové intenzitě, že byl případně spáchán trestný čin nebo přestupek, však automaticky neznamená, že se o exces jedná (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 5. 2006, sp. zn. 25 Cdo

670/2005, uveřejněný pod č. 49/2007 Sb. rozh. obč., jestliže se jednájící osoba dopustila trestného činu jednáním, jehož účelem bylo splnění služebních povinností či svěřených úkolů, byť krajně neadekvátním způsobem. Aby šlo o tzv. exces, musí jednání vybočovat z plnění úkolů dané osoby natolik, že jím vůbec není sledován výkon veřejné moci. Dovolací soud tak v minulosti například jako exces hodnotil činnost policistů, která naplňovala znaky trestného činu loupeže (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 6. 2011, sp. zn. 28 Cdo 2699/2010, Soubor C 10128). Naopak dovolací soud neshledal exces z nesprávného úředního postupu soudního exekutora, který v rozporu s § 46 odst. 4 zákona č. 120/2001 Sb., exekuční řád, neprovedl výplatu celé vypořádané pohledávky oprávněnému, ač byl odsouzen trestním soudem za to, že dlouhodobě nerozlišoval mezi vlastními a cizími prostředky, které mu byly svěřeny v rámci jeho exekutorské činnosti (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 5. 2016, sp. zn. 30 Cdo 2082/2015, č. 90/2017 Sb. rozh. obč.). Za exces pak nejsou v rozhodovací praxi dovolacího soudu standardně považována ani různá pochybení policejních orgánů spočívající například v porušení povinnosti policisty chránit bezpečnost osob a majetek (rozsudek ze dne 8. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1314/2013, Soubor C 15140), ve vydání vydané či odňaté věci třetí osobě bez příslušného rozhodnutí (rozsudek ze dne 29. 4. 2014, sp. zn. 30 Cdo 2262/2013, Soubor C 13954) či v nesprávném poučení vyšetřovatele o nutné obhajobě (rozsudek ze dne 22. 3. 2001, sp. zn. 25 Cdo 2272/99, Soubor C 348). Právě s těmito případy by mohla být povaha jednání žalované srovnatelná.

9. Ačkoliv uvedené judikaturní závěry byly učiněny za účinnosti předešlého občanského zákoníku (zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, účinný do 31. 12. 2013), není žádný racionální důvod se od nich v současné době odchylovat. Nová právní úprava sice přináší širší a propracovanější úpravu nároků na náhradu nemajetkové újmy, avšak až na výjimky v zákonném režimu výkonu a ochrany osobnostních práv podstatné koncepční změny nepřináší (v odborné literatuře srov. TŮMA, P. In: LAVICKÝ, P. a kolektiv. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654). 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 393–394.). Stejně tak nelze vysledovat změny, které by nový občanský kodex přinesl ve vztahu k úpravě obsažené v zákoně č. 82/1998 Sb. I v poměrech založených zákonem č. 89/2012 Sb. lze proto dovodit, že nárok na náhradu tvrzené nemajetkové újmy, která měla být způsobena výkonem veřejné moci, musí být uplatněn proti státu, nikoliv vůči osobě, která vyvolala nepříznivý zásah do osobnostní sféry poškozeného v rámci činnosti sledující plnění služebních či pracovních úkolů při výkonu pravomocí orgánu státu.

10. V projednávaném případě založil odvolací soud své závěry o nedůvodnosti žaloby na skutkovém zjištění (dovolací soud není oprávněn správnost skutkového stavu přezkoumávat, neboť způsobilým dovolacím důvodem je pouze nesprávné právní posouzení věci – § 241a odst. 1 o. s. ř.), že žalovaná v postavení vrchní

komisařky služby kriminální policie adresovala tehdy obviněnému žalobci výzvu, ve které ho vyzvala ke sdělení kontaktů na možné svědky a k předložení případných znaleckých posudků, a připojila poučení, že k opožděným sdělením nebude přihlíženo. Bez ohledu na to, zda šlo o postup správný a odpovídající trestnímu řádu, není pochyb o tom, že jím žalovaná nijak nevybočila z rámce probíhajícího trestního řízení; tímto úkonem zcela jistě směřovala k dosažení účelu trestního řízení, kterým je náležitě objasnit, zda došlo ke spáchání trestného činu, a potrestat případného pachatele. Okolnost, že by žalovaná sledovala výhradně osobní prospěch, a že by tak uvedený procesní úkon postrádal věcný vztah k činnosti policejní komisařky, z ničeho nevyplývá, ostatně ani žalobce netvrdí a neprokazuje konkrétní skutečnosti, z nichž by šlo takový závěr učinit. Jeho dovolací argumentace, že žalovaná jednala v úmyslu osobně mu uškodit, je jen obecnou a nepodloženou úvahou, která není způsobilá potlačit jasnou souvislost výzvy s činností žalované při úkonech trestního řízení. V kontextu citované judikatury neobstojí ani názor dovolatele, že exces je založen již jen samotným porušením zákona ze strany žalované. Takový výklad by totiž vedl k neudržitelné praktické obsolescenci zákona č. 82/1998 Sb., jestliže by každé nezákonné rozhodnutí či nesprávný úřední postup musely být považovány za exces a vylučovaly by použití tohoto speciálního zákona.

11. I když je nepřesný závěr odvolacího soudu, že v civilním řízení není soud oprávněn posuzovat správnost úkonu učiněného v trestním řízení (na rozdíl od rozhodnutí orgánu veřejné moci, kde je stanoven specifický způsob pro stanovení jeho nezákonnosti, v případě úředního postupu musí soud rozhodující o náhradě posoudit jeho nesprávnost, popř. nezákonnost sám, a to i pokud se jedná o úkon v trestním řízení – srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 11. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1028/2013, Soubor C 15377), nic to nemění na správnosti závěru o nedostatku pasivní věcné legitimace žalované v tomto sporu.

12. Ze všech těchto důvodů je zřejmé, že napadený rozsudek je z pohledu uplatněných dovolacích důvodů správný. Nejvyšší soud proto dovolání žalobce podle § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl.

Č. 98

č. 98

Zmírnění křivd (restituce), Církev (náboženská společnost)

§ 8 odst. 1 písm. f) zákona č. 428/2012 Sb., § 9 odst. 1 a 2 zákona č. 428/2012 Sb., § 12 odst. 1 zákona č. 428/2012 Sb.

Za okamžik rozhodný pro posouzení obsahu územně plánovací dokumentace (zda vymezuje pozemek určený k zastavění veřejně prospěšnou stavbou dopravní nebo technické infrastruktury) se z hlediska naplnění uvedené podmínky výlukového důvodu upraveného v ustanovení § 8 odst. 1 písm. f) zákona č. 428/2012 Sb., ve znění pozdějších předpisů, považuje okamžik doručení výzvy oprávněné osoby k vydání takového majetku osobě povinné.

(Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 3. 2020, sp. zn. 28 Cdo 164/2020, ECLI:CZ:NS:2020:28.CDO.164.2020.1)

Nejvyšší soud zamítl dovolání účastnice řízení proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 9. 2019, sp. zn. 4 Co 111/2018, 4 Co 200/2018, ve znění opraveného usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 10. 2019, sp. zn. 4 Co 111/2018.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Krajský soud v Českých Budějovicích (dále „soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 26. 2. 2018, č. j. 11 C 39/2016-186, vydal žalobkyni z vlastnictví České republiky – příslušnosti hospodařit s majetkem státu pro Státní pozemkový úřad, pozemky parc. č. 3428/10, parc. č. 3433/1, parc. č. 3433/4, parc. č. 3438/31, vše v katastrálním území T. S., a pozemky nově oddělené geometrickým plánem. L. Ch. č. 3184-14/2017, který je nedílnou součástí rozsudku, a to části dosavadní parcely č. 3434/39 označené jako pozemky parc. č. 3434/39 a parc. č. 3434/74, části dosavadní parcely č. 3434/69, označené jako pozemek parc. č. 3434/69, a části dosavadní parcely č. 3438/46 označené jako pozemek parc. č. 3438/46, vše v katastrálním území T. S. (dále „předmětné pozemky“) – výrok I. Soud prvního stupně dále řízení zastavil v části, v níž se žalobkyně domáhala vydání pozemku parc. č. 3434/37, a částí původních parcel v rozsahu pozemků nově vymezených geometrickým plánem L. Ch. č. 3184-14/2017, a to parcely č. 3434/39, označené jako pozemky parc. č. 3434/73 a parc. č. 3434/75, a parcely č. 3438/46, označené jako pozemek parc. č. 3438/58, vše v katastrálním území T. S. (výrok II.). Účast-

nici řízení uložil povinnost nahradit žalobkyni k rukám jejího zástupce náklady řízení ve výši 18 441,60 Kč (výrok III.) a náklady řízení státu ve výši 7 186,40 Kč (výrok IV.).

2. Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 25. 6. 2018, č. j. 11 C 39/2016-214, doplnil rozsudek ze dne 26. 2. 2018, č. j. 11 C 39/2016-186, o další odstavec ve znění, že tímto rozsudkem je nahrazeno rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Jihočeský kraj, ze dne 3. 12. 2015, č. j. 237149/2013/R906/RR14123, pokud se týká pozemků parc. č. 3428/10, parc. č. 3433/1, parc. č. 3433/4, parc. č. 3438/31, vše v katastrálním území T. S., a pozemků nově oddělených geometrickým plánem L. Ch. č. 3184-14/2017, který je nedílnou součástí rozsudku, a to části dosavadní parcely č. 3434/39 označené jako pozemky parc. č. 3434/39 a parc. č. 3434/74, části dosavadní parcely č. 3434/69, označené jako pozemek parc. č. 3434/69, a části dosavadní parcely č. 3438/46 označené jako pozemek parc. č. 3438/46, vše v katastrálním území T. S. (výrok I.). Dále soud prvního stupně rozhodl o nákladech řízení spojených s vydáním doplňujícího rozsudku tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.).

3. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že žalobkyně je církevní právnickou osobou (právnickou osobou Církve římskokatolické evidovanou podle zákona č. 3/2002 Sb., o církvích a náboženských společnostech, ve znění pozdějších předpisů) ve smyslu § 3 písm. b) zákona č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi (zákon o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi), ve znění nálezu Ústavního soudu ze dne 29. 5. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 10/13, publikovaného pod č. 177/2013 Sb. (dále jen „zákon č. 428/2012 Sb.“), a u osoby povinné [§ 4 písm. a) zákona č. 428/2012 Sb.] podala dne 7. 6. 2013 výzvu k vydání majetku, jež zahrnovala i předmětné pozemky. Pozemky byly žalobkyni odňaty způsobem uvedeným v § 5 písm. a) zákona č. 428/2012 Sb. Povinná osoba odmítla se žalobkyní dohodu o vydání předmětných pozemků uzavřít, neboť z listinných důkazů se podávalo, že pozemky jsou ve schválené územně plánovací dokumentaci určeny k vybudování veřejně prospěšné stavby dopravní infrastruktury D42-silnici II/156 v úseku Č. B. – T. S. Soud prvního stupně dovodil, že u pozemků parc. č. 3428/10, parc. č. 3433/1, parc. č. 3433/4 a parc. č. 3438/31, jež jsou Zásadami rozvoje Jihočeského kraje určeny k zastavení plánovaným koridorem, není z mapových podkladů zřejmé, v jakém rozsahu budou veřejně prospěšnou stavbou zasaženy. Pozemky parc. č. 3434/39, parc. č. 3434/69 a parc. č. 3438/46 pak budou plánovaným koridorem dotčeny pouze částečně a ve zbylé (veřejně prospěšnou stavbou) nezasážené výměře jejich vydání žalobkyni nic nebrání.

4. Z hlediska právního posouzení věci soud prvního stupně na zjištěný skutkový stav aplikoval § 8 odst. 1 písm. f) zákona č. 428/2012 Sb. a výlukový důvod v citovaném ustanovení upravený neshledal naplněný ve vztahu k pozemkům

parc. č. 3428/10, parc. č. 3433/1, parc. č. 3433/4 a parc. č. 3438/31 a k odděleným částem pozemků parc. č. 3434/39, parc. č. 3434/69 a parc. č. 3438/46. Uvedený závěr přijal navzdory tomu, že předmětné pozemky jsou územně plánovací dokumentací určeny k zastavění veřejně prospěšnou stavbou dopravní infrastruktury ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) bod 1. zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon č. 183/2006 Sb.“), a že podle § 170 odst. 1 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb. by bylo možné vlastnické právo k předmětným pozemkům odejmout (vyvlastnit).

5. Vrchní soud v Praze (dále „odvolací soud“) k odvolání účastnice řízení rozsudkem ze dne 26. 9. 2019, č. j. 4 Co 111/2018-236, 4 Co 200/2018 (ve znění opravného usnesení), rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích I. a III., jakož i doplňující rozsudek soudu prvního stupně, potvrdil (výrok I.). Dále odvolací soud ve výroku IV. změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že žalobkyni uložil povinnost nahradit na účet Krajského soudu v Českých Budějovicích náklady řízení státu ve výši 1 298 Kč a ve vztahu k účastnici řízení rozhodl, že stát nemá vůči ní právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Účastnici řízení dále uložil povinnost nahradit žalobkyni k rukám jejího zástupce náklady odvolacího řízení ve výši 12 584 Kč (výrok III.).

6. Odvolací soud vycházeje zcela ze skutkových zjištění soudu prvního stupně dospěl, pokud jde o splnění podmínek pro uplatnění výlukového důvodu upraveného v § 8 odst. 1 písm. f) zákona č. 428/2012 Sb., jimiž se soud prvního stupně explicitně zabýval, k odlišnému právnímu závěru. Právní účinky citovaného ustanovení bránící naturální restituci církevního majetku do poměrů projednávané věci dopadají, což odvolací soud argumentačně podpořil odkazem na příslušná ustanovení zákona č. 183/2006 Sb. a obsáhlým výkladem o smyslu a účelu územně plánovací dokumentace, u níž se v zásadě nepočítá s tím, že v ní bude určeno konkrétní umístění stavby či zařízení v území. Není proto možné vyloučit ani situace, kdy výlukový důvod uvedený v § 8 odst. 1 písm. f) zákona č. 428/2012 Sb. bude dán tehdy, kdy vlastní těleso stavby dopravní či technické infrastruktury na pozemcích určených k tomu územně plánovací dokumentací vybudováno nebude. Odvolací soud rovněž nepřisvědčil závěru soudu prvního stupně, že k vybudování dané veřejně prospěšné stavby dopravní infrastruktury by postačovalo omezit vlastníka stavbou dotčených pozemků zřízením věcného břemene. V této souvislosti připomněl rozhodující hledisko pro určení omezení či odejmutí vlastnického práva, jímž je reálná možnost oprávněné osoby k pozemku či jeho části dotčené stavbou po jejím vydání realizovat vlastnické právo, či nikoliv.

7. Odvolací soud poté, co opakoval důkaz Zásadami územního rozvoje Jihočeského kraje z roku 2011 a změnou těchto Zásad z roku 2015 (provedení těchto důkazů měl za přípustné, neboť je měly k dispozici jak soud prvního stupně, tak i správní orgán), dospěl k závěru, že k posouzení problematiky výlukového důvodu dle § 8 odst. 1 písm. f) zákona č. 428/2012 Sb. je třeba vycházet ze schvá-

lené územně plánovací dokumentace platné k okamžiku učinění výzvy k vydání nemovitosti. Promítnutí tohoto závěru do poměrů projednávané věci jej přivedlo ke konkluzi, že vydání předmětných pozemků žalobkyni nic nebrání, neboť k okamžiku doručení výzvy povinné osobě nebyl v Zásadách územního rozvoje Jihočeského kraje koridor pro vybudování veřejně prospěšné stavby dopravní infrastruktury vymezen, neboť poprvé se v územně plánovací dokumentaci objevuje až s první změnou Zásad územního rozvoje Jihočeského kraje v roce 2015. Z uvedeného důvodu proto také odvolací soud nepřisvědčil argumentaci účastnice řízení, že pro naplnění zákonných podmínek výlukového důvodu uvedeného v § 8 odst. 1 písm. f) zákona č. 428/2012 Sb. je rozhodující stav územně plánovací dokumentace ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu (datum 3. 12. 2015).

č. 98

II.

Dovolání a vyjádření k němu

8. Proti rozsudku odvolacího soudu podala dovolání účastnice řízení. Má za to, že dovolání je přípustné ve smyslu § 237 občanského soudního řádu (dále „o. s. ř.“) pro posouzení otázky „překážky vydání pozemků dle § 8 odst. 1 písm. f) zákona č. 428/2012 Sb.“, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu a Ústavního soudu představované jednak usnesením Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2017, sp. zn. 28 Cdo 349/2017, a rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 14. 11. 2017, sp. zn. 28 Cdo 4692/2017 (tato rozhodnutí jsou, stejně jako dále označená rozhodnutí dovolacího soudu, přístupná na internetových stránkách Nejvyššího soudu <http://www.nsoud.cz>) a dále nálezem Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2014, sp. zn. I. ÚS 581/14, a nálezem Ústavního soudu ze dne 11. 7. 2017, sp. zn. III. ÚS 1961/15 (tyto nálezy jsou, stejně jako dále označená rozhodnutí Ústavního soudu, přístupná na internetových stránkách Ústavního soudu <http://nalus.usoud.cz>). Uplatňuje dovolací důvod upravený v § 241a odst. 1 o. s. ř., tj. nesprávné právní posouzení věci při aplikaci § 8 odst. 1 písm. f) zákona č. 428/2012 Sb. Namítá, že odvolací soud rozhodl v rozporu se závěrem vyjádřeným v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2017, sp. zn. 28 Cdo 349/2017, v němž dovolací soud uzavřel, že přípustnost vyvlastnění pozemků je třeba posuzovat podle stavu v době vydání rozhodnutí pozemkového úřadu, a nikoliv k datu uplatnění výzvy k vydání majetku, jak učinil odvolací soud. Dovolatelka uvádí, že v době rozhodnutí pozemkového úřadu ze dne 3. 12. 2015 (právní moci rozhodnutí nabylo dne 18. 12. 2015), stejně jako ke dni rozhodnutí soudu byly předmětné pozemky vymezeny v první aktualizaci Zásad územního rozvoje Jihočeského kraje ze dne 6. 1. 2015 pro veřejně prospěšnou stavbu dopravní infrastruktury. Dále účastnice řízení namítala, že v případě vydání pozemků by žalobkyně získala pouze tzv. holé vlastnictví a nemohla by řádně a v plném rozsahu realizovat své vlastnické právo. Současné připomněla,

že u veřejně prospěšných staveb dopravní infrastruktury zpravidla nepostačuje omezit vlastníka pozemku zřízením věcného břemene a je nezbytné vlastnické právo přímo odejmout. Nesouhlasila rovněž s tím, že pro naplnění posuzovaného výlukového důvodu by bylo nezbytné, aby z mapového podkladu, jenž je součástí grafické části Zásad územního rozvoje Jihočeského kraje, bylo jednoznačně seznatelné, které nárokové pozemky, popřípadě části těchto pozemků, budou zasaženy plánovanou veřejně prospěšnou stavbou dopravní infrastruktury. Dovolatelka dále poukazem na § 15 zákona č. 428/2012 Sb. připomněla, že ke zmírnění majetkových krivd způsobených církevním právníckým osobám nedochází pouze formou vydání nemovitých věcí, ale i poskytnutím finanční náhrady za věci, které podle zákona č. 428/2012 Sb. nelze vydat. Účastnice řízení navrhla, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu v dovoláním dotčeném rozsahu zrušil a věc odvolacímu soudu vrátil k dalšímu řízení.

9. Žalobkyně ve vyjádření k dovolání přisvědčila správnosti rozsudku odvolacího soudu. Má rovněž za to, že část námitek dovolatelky je skutkového rázu, a tudíž je nelze v dovolacím řízení přezkoumávat. Dále připomíná, že odvolací soud se nemohl v otázce rozhodného okamžiku pro posouzení podmínek výlukového důvodu dle § 8 odst. 1 písm. f) zákona č. 428/2012 Sb. (z hlediska obsahu územně plánovací dokumentace) odchýlit od závěrů přijatých v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2017, sp. zn. 28 Cdo 349/2017. K tomu uvádí, že v odkazované věci veřejně prospěšná stavba dopravní infrastruktury byla vymezena v zásadách územního rozvoje, které nabyly účinnosti již v roce 2011. Za irelevantní pak žalobkyně označila odkaz dovolatelky na § 15 zákona č. 428/2012 Sb. s odůvodněním, že institut paušální finanční náhrady s otázkou podmínek aplikace § 8 odst. 1 písm. f) zákona č. 428/2012 Sb. nijak nesouvisí. Žalobkyně navrhla, aby dovolací soud dovolání odmítl, popřípadě zamítl.

III.

Přípustnost dovolání

10. Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) o dovolání rozhodl podle občanského soudního řádu ve znění účinném od 30. 9. 2017, neboť dovoláním napadený rozsudek odvolacího soudu byl vyhlášen dne 26. 9. 2019 (srovnej část první čl. II bod 2. zákona č. 296/2017 Sb.); dovolání bylo podáno proti pravomocnému rozhodnutí odvolacího soudu, u něhož to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.), v zákonné lhůtě (§ 240 odst. 1 věta první o. s. ř.) oprávněnou osobou (účastníkem řízení), za niž jedná osoba s vysokoškolským právnickým vzděláním [§ 241 odst. 2 písm. b) o. s. ř.] a splňuje náležitosti vyplývající z § 241a odst. 2 o. s. ř., tj. dovolatel vymezil některý ze zákonných předpokladů přípustnosti dovolání (§ 237 o. s. ř.) a uplatnil dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.).

11. Dovolací soud, aniž by nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), přezkoumal rozsudek odvolacího soudu ve smyslu § 242 o. s. ř. v rozsahu dotčeném dovoláním účastnice řízení.

12. Dovolání účastnice řízení není přípustné pro řešení obsahově vymezených otázek subsumovatelných pod aplikační předpoklady § 8 odst. 1 písm. f) zákona č. 428/2012 Sb., a to: a) zda umístění plánované veřejně prospěšné stavby dopravní infrastruktury (dopravního koridoru) musí být zcela určitě seznatelné z mapové (grafické) části územně plánovací dokumentace, b) zda zřízení věcného břemene je dostačujícím opatřením omezení vlastnického práva vlastníka pozemků, popřípadě jejich částí, na nichž je územně plánovací dokumentací vymezena veřejně prospěšná stavba dopravní infrastruktury.

13. Rozhodovací praxe dovolacího soudu (srovnej usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2017, sp. zn. 28 Cdo 349/2017, uveřejněné pod č. 115/2018 Sb. rozh. obč., a dále usnesení ze dne 24. 10. 2017, sp. zn. 28 Cdo 2151/2017, ze dne 14. 11. 2017, sp. zn. 28 Cdo 901/2017, ze dne 29. 11. 2017, sp. zn. 28 Cdo 903/2017, ze dne 1. 3. 2018, sp. zn. 28 Cdo 3448/2017, či ze dne 6. 6. 2018, sp. zn. 28 Cdo 341/2018, proti němuž směřující ústavní stížnost Ústavní soud usnesením ze dne 18. 9. 2018, sp. zn. I. ÚS 2811/18, odmítl jako zjevně bezdůvodnou) je ustálena v závěru, že překážkou pro vydání nemovitosti ve smyslu § 8 odst. 1 písm. f) zákona č. 428/2012 Sb. je veřejný zájem na vybudování veřejně prospěšných staveb dopravní a technické infrastruktury, pro něž by bylo lze nemovitosti vyvlastnit (viz např. § 170 zákona č. 183/2006 Sb.), vyjádřený ve schválené územně plánovací dokumentaci. Rozhodujícím hlediskem pro posouzení, kdy je ve smyslu interpretovaného „výlukového“ ustanovení zákona nutné právo k části pozemku vyvlastnit (formou odnětí vlastnického práva) a kdy postačí zřízení věcného břemene, je okolnost, zda by církevní právnická osoba k této části pozemku, dotčené takovou stavbou, mohla po jejím vydání realizovat své vlastnické právo, či nikoliv. Přípustnost vyvlastnění (odejmutí vlastnického práva) – v případě (plánované) veřejně prospěšné stavby dopravní infrastruktury – přitom plyne již z příslušných ustanovení zvláštních předpisů – viz § 17 odst. 1, odst. 2 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (k tomu přiměřeně srovnej i nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2014, sp. zn. I. ÚS 581/14, publikovaný pod č. 134/2014 ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, či ze dne 21. 1. 2015, sp. zn. II. ÚS 536/14, publikovaný pod č. 11/2015 ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu). Pro posouzení, zda je dána překážka naturální restituce dle § 8 odst. 1 písm. f) zákona č. 428/2012 Sb., je v zásadě nevýznamné, že v době rozhodování o vydání pozemků oprávněné osobě není zřejmé, kdy, popř. zda vůbec (či v jakém rozsahu), bude na dotčených pozemcích (jejich částech) veřejně prospěšná stavba realizována (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 10. 2018, sp. zn. 28 Cdo 3341/2018). Pro aplikaci „výlukového“ ustanovení § 8 odst. 1 písm. f) zákona č. 428/2012 Sb. současně není nezbytnou ani konkre-

tizace veřejně prospěšné stavby v územním rozhodnutí, které již není územně plánovací dokumentací [srovnej § 2 odst. 1 písm. n) stavebního zákona], nýbrž konkrétním rozhodnutím týkajícím se určitého záměru (srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 11. 2018, sp. zn. 28 Cdo 2988/2018).

14. Odvolací soud, jak vyplývá z odůvodnění dovoláním dotčeného rozsudku (viz zejména body 16. až 24. odůvodnění), zcela v přijatých závěrech shora označenou judikaturu dovolacího soudu respektoval, a není tudíž naplněn dovolatelkou uplatněný důvod přípustnosti dovolání založený na argumentaci o odchýlení se odvolacího soudu od ustálené rozhodovací praxe soudu dovolacího. Ostatně, Nejvyššímu soudu neušlo, že v rozsahu právních otázek vymezených výše účastnice řízení ve skutečnosti brojí proti důvodům, pro které žalobě vyhověl soud prvního stupně, a nikoliv proti (odlišnému) důvodu, který vedl odvolací soud k potvrzení prvostupňového rozsudku.

IV.

Důvodnost dovolání

15. Pro řešení – rovněž obsahově – vymezené otázky určení rozhodného okamžiku, k němuž má být posuzován stav (obsah) územně plánovací dokumentace vymezující veřejně prospěšnou stavbu dopravní infrastruktury jako jedna z podmínek uplatnění výlukového důvodu upraveného v § 8 odst. 1 písm. f) zákona č. 428/2012 Sb., je sice dovolání přípustné, nicméně není důvodné. Uvedená otázka nebyla v poměrech zákona č. 428/2012 Sb. dovolacím soudem dosud řešena. Mínění dovolatelky, že při řešení uvedené otázky se odvolací soud odchýlil od závěrů přijatých v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2017, sp. zn. 28 Cdo 349/2017, nelze přisvědčit, neboť v odkazovaném rozhodnutí ji dovolací soud vůbec nemusel s ohledem na posuzované skutkové okolnosti věci řešit (veřejně prospěšná stavba dopravní infrastruktury byla ve schválené územně plánovací dokumentaci vymezena již v roce 2011, tedy ještě před účinností zákona č. 428/2012 Sb.). Závěr dovolacího soudu o přípustnosti dovolání pro zodpovězení uvedené otázky není nikterak dotčen tím, že podle (nesprávného) úsudku dovolatelky ji formulovaná otázka byla již v rozhodovací praxi dovolacího soudu řešena a odvolací soud se měl od judikatorně přijatého řešení odchýlit. Jiný názor dovolacího soudu na identifikaci zákonného předpokladu přípustnosti dovolání obsaženého v § 237 o. s. ř. nečiní dovolání vadným, a tudíž neprojednatelným (k tomu srovnej příměřeně stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 28. 11. 2017, sp. zn. Pl. ÚS-st. 45/16, bod 36, jež bylo uveřejněno pod číslem 460/2017 Sb.).

16. Zmatečnosti [§ 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř.] ani jiné vady řízení, jež mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí a k nimž dovolací soud u přípustného dovolání přihlíží z povinnosti úřední (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou v dovolání namítány a z obsahu spisu se nepodávají. Proto se Nej-

vyšší soud dále zabýval tím, zda je dán vymezený dovolací důvod, tedy provedením správnosti právního posouzení věci odvolacím soudem v hranicích otázek vymezených dovoláním.

17. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn odvolacím soudem, nemohl být dovoláním zpochybněn, a proto z něj Nejvyšší soud při dalších úvahách vychází.

18. Nesprávné právní posouzení věci (naplňující dovolací důvod podle § 241 a odst. 1 o. s. ř.) může spočívat v tom, že odvolací soud věc posoudil podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

19. Věc nelze vydat v případě, že se jedná o část pozemku nebo stavby, která je potřebná pro uskutečnění veřejně prospěšné stavby dopravní nebo technické infrastruktury, vymezenou ve schválené územně plánovací dokumentaci, pro kterou lze práva k pozemkům a stavbám vyvlastnit; to neplatí, postačí-li pro veřejně prospěšnou stavbu zřízení věcného břemene [§ 8 odst. 1 písm. f) zákona č. 428/2012 Sb.].

20. Oprávněná osoba písemně vyzve povinnou osobu k vydání zemědělské nemovitosti do 12 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, jinak její nárok zanikne (§ 9 odst. 1 věta první zákona č. 428/2012 Sb.). Povinná osoba uzavře s oprávněnou osobou písemnou dohodu o vydání zemědělské nemovitosti do 6 měsíců ode dne doručení výzvy, pokud tento zákon nestanoví jinak (§ 11) – viz § 9 odst. 2 věty první zákona č. 428/2012 Sb. Dohoda mezi oprávněnou osobou a povinnou osobou o vydání zemědělské nemovitosti podléhá schválení pozemkovým úřadem ve správním řízení, jehož účastníky jsou oprávněná osoba a povinná osoba (§ 9 odst. 3 zákona č. 428/2012 Sb.). Nedojde-li mezi oprávněnou osobou a povinnou osobou k uzavření dohody o vydání zemědělské nemovitosti, rozhodne na základě návrhu oprávněné osoby o vydání zemědělské nemovitosti pozemkový úřad; návrh lze podat do 6 měsíců po uplynutí lhůty podle odstavce 2. Účastníky řízení jsou oprávněná osoba a povinná osoba (§ 9 odst. 6 zákona č. 428/2012 Sb.). Rozhodnutí podle odstavce 5 nebo 6 vydá pozemkový úřad ve lhůtě 6 měsíců; jde-li o zvláště složitý případ, pozemkový úřad vydá rozhodnutí ve lhůtě 12 měsíců (§ 9 odst. 7 zákona č. 428/2012 Sb.). Rozhodl-li pozemkový úřad podle tohoto zákona, může být tato věc projednána v řízení podle části páté občanského soudního řádu. K řízení je v prvním stupni příslušný krajský soud (§ 9 odst. 10 zákona č. 428/2012 Sb.).

21. Povinná osoba podle § 4 písm. a) a b) [pozn.: Státní pozemkový úřad – viz též § 22 odst. 1 zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, nebo Lesy České republiky, s. p.] vydá oprávněné osobě nemovitou věc ve vlastnictví státu, která náležela do původního majetku registrovaných církví a náboženských společností a stala se předmětem majetkové křivdy, kterou utrpěla oprávněná osoba nebo její

právní předchůdce v rozhodném období v důsledku některé ze skutečností uvedených v § 5 (§ 6 zákona č. 428/2012 Sb.).

č. 98

22. Nedohodne-li se oprávněná osoba s povinnou osobou písemně jinak, věc se vydá oprávněné osobě ve stavu, v němž se nalézala ke dni doručení výzvy k jejímu vydání povinné osobě, s jejími součástmi a s příslušenstvím, které náležely do původního majetku registrovaných církví a náboženských společností, nebo které zastoupily jejich funkci, anebo jsou nezbytné k řádnému užívání nemovitě věci v souladu s jejím účelem. Povinná osoba nemá vůči oprávněné osobě jiná práva související s vydávanou věcí, než která stanoví tento nebo jiný zákon. Oprávněná osoba, které byla věc vydána, nemá vůči povinné osobě jiná práva související s vydávanou věcí, než která stanoví tento zákon (§ 12 odst. 1 zákona č. 428/2012 Sb.).

23. Účelem § 12 odst. 1 zákona č. 428/2012 Sb. je zajistit, aby v procesu naturální restituce původního církevního majetku nedocházelo k novým majetkovým křivdám jak na úkor oprávněných osob, tak i na úkor dalších (třetích) zainteresovaných subjektů. Zákon č. 428/2012 Sb. v citovaném ustanovení vybízí k nalezení praktické konkordance mezi zájmy oprávněných osob a zájmy třetích osob, které jsou vydáním věcí dotčeny, resp. ke spravedlivému řešení střetu mezi principem zmírnění majetkových křivd formou obnovení vlastnictví a principem právní jistoty. Citované ustanovení přitom neobsahuje koncepčně právní normu novou, neboť i ve dříve přijatém restitučním předpisu se ustanovení obdobného obsahu, významu a účelu objevilo [k tomu srovnej § 7 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon č. 87/1991 Sb.“)]. I odborná (komentářová) literatura [JÄGER, P., CHOCHOLÁČ, A. Zákon o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi. Komentář. Wolters Kluwer, a. s., Praha, 2015, dostupný též v systému ASPI] k § 12 odst. 1 zákona č. 428/2012 Sb. uvádí, že „okamžik doručení výzvy k vydání věci povinné osobě je důležitý mezník, který jakoby konzervuje stav věci, která je předmětem výzvy. Stavem se rozumí jak stav faktický, tak i právní. Cílem této úpravy je především zamezit možnému znehodnocení věci a rovněž i vzniku překážky bránící vydání věci. Povinná osoba se tak musí zdržet všech jednání, která by proti stavu v době doručení výzvy mohla nárokovanou věc poškodit“.

24. V rozhodovací praxi dovolací soud reflektoval smysl a účel shora připomenutého ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb. v rozsudku ze dne 29. 8. 2000, sp. zn. 23 Cdo 1677/98, z jehož odůvodnění se podává: „Citovaným ustanovením je deklarována důležitost dne, kdy byla povinné osobě doručena výzva podle § 5 odst. 2 restitučního zákona. Systematickým a logickým výkladem lze dovodit, že smyslem tohoto ustanovení je zajištění určité stability stavu věci, jejíž vydání je požadováno, a zamezení účelovým změnám tohoto stavu. Stav věci je totiž významný zejména u nemovitých věcí, kde vydání brání důvody uvedené v § 8 restitučního zákona, týkající se právě stavu věci – ať již jde o stav

materiální, či právní... Skutečnost, že § 7 odst. 1 restitučního zákona bylo najisto postaveno, že významný z hlediska posouzení nároku na vydání je (mimo jiné) právě stav věci v době doručení písemné výzvy k jejímu vydání povinné osobě, má přispět k právní jistotě jak oprávněných, tak povinných osob.“ Petrifikovat materiální či právní stav nárokové (nemovitě) věci k okamžiku doručení výzvy povinné osobě je principem, jenž by měl soud zohlednit, má-li proto výslovnou oporu v zákoně restituční povahy, vždy tak, aby byl naplněn smysl a účel restitučního zákonodárství, kterým je zmírnění (alespoň) některých majetkových křivd doby minulé. Závěr shora citovaného rozsudku dovolacího soudu v uvedeném ohledu akcentující význam okamžiku doručení výzvy povinné osobě je pak se zřetelem na obdobné znění § 7 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb. a § 12 odst. 1 věta první zákona č. 428/2012 Sb. přenositelný do právních poměrů spravujících se zákonem č. 428/2012 Sb.

25. V projednávané věci vyšel odvolací soud ze zjištění, že žalobkyně doručila písemnou výzvu k vydání věci povinné osobě dne 7. 6. 2013, tedy v zachované lhůtě upravené v § 9 odst. 1 zákona č. 428/2012 Sb. Včasnost a rovněž řádnost výzvy oprávněné osoby není předmětem sporu, stejně jako ani to, že žalobkyně je oprávněnou osobou ve smyslu § 3 písm. b) zákona č. 428/2012 Sb., že svůj nárok uplatnila, mimo jiného, i ve vztahu k předmětným pozemkům, jež náležely v rozhodném období do původního majetku právního předchůdce žalobkyně [§ 1 a § 2 písm. a) zákona č. 428/2012 Sb.], že se jedná o zemědělské nemovitosti [§ 2 písm. b) zákona č. 428/2012 Sb.] a že právnímu předchůdci žalobkyně byly předmětné pozemky odňaty za okolností uvedených v § 5 písm. a) zákona č. 428/2012 Sb. K okolnostem rozhodným pro možné uplatnění výlukového důvodu podle § 8 odst. 1 zákona č. 428/2012 Sb. pak odvolací soud zjistil, že v době doručení písemné výzvy povinné osobě nebyly předmětné pozemky tehdy schválenou územně plánovací dokumentací (Zásadami územního rozvoje Jihočeského kraje, jež nabyly účinnosti dne 7. 11. 2011) určeny k zastavění jakoukoliv veřejně prospěšnou stavbou dopravní či technické infrastruktury. Do územně plánovací dokumentace pro vymezený účel byly zařazeny až 1. aktualizací Zásad územního rozvoje Jihočeského kraje účinné od 6. 1. 2015.

26. Při řešení dovolatelkou vymezené právní otázky určení rozhodného okamžiku, k němuž se z hlediska naplnění výlukového důvodu upraveného v § 8 odst. 1 písm. f) zákona č. 428/2012 Sb. posuzuje stav (obsah) schválené územně plánovací dokumentace vymezující veřejně prospěšnou stavbu dopravní (či technické) infrastruktury, nelze odhlédnout nejen od § 12 odst. 1 zákona č. 428/2012 Sb., jež za takový okamžik explicitně považuje okamžik doručení výzvy povinné osobě, ale ani od § 6 a § 9 odst. 1 a 2 zákona č. 428/2012 Sb. Vznik práva oprávněné osoby na vydání věci, jež jsou původním církevním majetkem, je primárně spojen s okamžikem, kdy tato osoba splní podmínky stanovené zákonem, jež jsou v koncentrované podobě vyjádřeny v § 6 zákona č. 428/2012 Sb.,

tj. má postavení oprávněné osoby, nemovitá věc, která náležela do původního majetku registrovaných církví a náboženských společností, je ve vlastnictví státu a stala se předmětem majetkové křivdy, kterou utrpěla oprávněná osoba nebo její právní předchůdce v rozhodném období v důsledku některé ze skutečností uvedených v § 5. Splnění těchto podmínek se bude zásadně krýt s účinností zákona č. 428/2012 Sb., přičemž ovšem nelze vyloučit, že některá z nich může být dovršena ještě v průběhu plynutí lhůty určené k podání písemné výzvy ve smyslu § 9 odst. 1 zákona č. 428/2012 Sb. (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 8. 2018, sp. zn. 28 Cdo 2703/2018, jenž byl uveřejněn pod číslem 84/2019 Sb. rozh. obč.). Ke vzniku práva oprávněné osoby ve smyslu shora předestřeném ovšem musí přistoupit jeho uplatnění vůči příslušné povinné osobě, aby takové právo bylo aktivováno a stalo se nárokovatelným. Okamžik takové aktivace práva je ztotožnitelný s okamžikem doručení včasné a řádné výzvy k vydání věci, s nímž je pak spojen běh šestiměsíční lhůty, v jejímž průběhu je povinná osoba povinna nárokovanou věc na základě uzavřené dohody vydat. Z textace zákonného znění § 6 zákona č. 428/2012 Sb. (... „vydá“...), respektive ustanovení § 9 odst. 2 zákona č. 428/2012 Sb. (... „uzavře“...), vyplývá, že při splnění zákonných podmínek k vydání věci na straně oprávněné osoby a absenci překážek pro vydání věci upravených v případě, je-li povinnou osobou některý ze subjektů uvedený v ustanovení § 4 písm. a) nebo b) zákona č. 428/2012 Sb., v ustanovení § 8 odst. 1 zákona č. 428/2012 Sb., přitom není na úvaze povinné osoby, zda nárokovanou věc vydá, či nikoliv.

27. Promítnuto do poměrů projednávané věci právě vyložené znamená, že v okamžiku uplatnění práva žalobkyní (doručením výzvy k vydání, mimo jiného, i předmětných pozemků dne 7. 6. 2013) nebyly nárokové nemovité věci postíženy výlukovým důvodem uvedeným v § 8 odst. 1 písm. f) zákona č. 428/2012 Sb., a jakákoliv následná skutečnost, jež by výlukový důvod zakládala, nastalá po uplynutí lhůty šesti měsíců, v níž měla povinná osoba splnit svou povinnost uzavřít s oprávněnou osobou dohodu o vydání věci, stav existující k okamžiku řádného a včasného uplatnění nároku nemůže změnit. Opačný pohled na věc by znamenal, že povinné osobě by nesplnění povinnosti uložené jí § 9 odst. 2 zákona č. 428/2012 Sb., bylo ku prospěchu do té míry, že by vlastní nečinností v tomto a obdobných případech zmařila smysl a účel zákona č. 428/2012 Sb., jimiž je zmírnění některých majetkových křivd, jež byly spáchány na úkor církví a náboženských společností v rozhodném období.

28. V dané souvislosti sluší se znovu připomenout i tu rozhodovací praxi dovo-lacího soudu a Ústavního soudu, dle níž ustanovení restitučních předpisů je nutno prioritně vykládat s ohledem na jejich účel (srovnej nález Ústavního soudu ze dne 23. 10. 2003, sp. zn. I. ÚS 754/01, publikovaný ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, sv. 31, pod č. 123, nebo nález ze dne 17. 4. 2002, sp. zn. IV. ÚS 42/01, publikovaný ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, sv. 26, pod

č. 48, popřípadě rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 9. 2008, sp. zn. 28 Cdo 2209/2008), jímž je alespoň částečné zmírnění následků minulých majetkových krivd, přičemž přednost má vždy snaha o restituci naturální (*in integrum*). Institut překážek bránících vydání nemovitosti je dle citované judikatury institutem stanovujícím výjimku z účelu restitucí a jednotlivé výlukové důvody je třeba vykládat spíše zužujícím než rozšiřujícím způsobem (srovnej např. nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 7. 2004, sp. zn. IV. ÚS 176/03). Uvedenou interpretační a aplikační metodu, jež je typická pro restituční zákonodárství a jež byla zformulována a opakovaně akcentována v poměrech reglementovaných jinými, dříve vydanými restitučními předpisy (dále srovnej např. i nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 6. 1999, sp. zn. I. ÚS 118/98, ze dne 4. 4. 2012, sp. zn. I. ÚS 2758/10, ze dne 26. 6. 2012, sp. zn. I. ÚS 2050/11), do právní materie církevních restitucí výslovně zakotvil sám zákonodárce (viz § 18 odst. 4 zákona č. 428/2012 Sb.), kdy pozdější aplikační praxe již hovoří o zásadě *ex favore restitutionis* (viz nálezy pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 10/13, uveřejněný pod č. 177/2013 Sb., bod 342; dále pak např. nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 8. 2016, sp. zn. I. ÚS 3943/14, ze dne 18. 7. 2017, sp. zn. II. ÚS 4139/16).

29. Závěrem odvolacího soudu, že pro posouzení problematiky výlukového důvodu uvedeného v § 8 odst. 1 písm. f) zákona č. 428/2012 Sb. je třeba vycházet ze schválené územně plánovací dokumentace platné k okamžiku učinění výzvy k vydání nemovité věci, jenž je dovolacím soudem aprobevován, není nikterak popřen aplikační dopad obecného pravidla o rozhodném okamžiku upraveného v § 154 odst. 1 o. s. ř., tj. že pro rozsudek je rozhodující stav v době jeho vyhlášení. Dovolací soud považuje v této souvislosti za potřebné připomenout, že již starší judikatura (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu Slovenské socialistické republiky ze dne 26. 2. 1974, sp. zn. 4 Cz 3/74, jenž byl uveřejněn pod číslem 1-2/1975 Sb. rozh. obč., část civilní) dovodila, že „ustanovení § 154 odst. 1 o. s. ř. o tom, že pro rozsudek je rozhodující stav v době jeho vyhlášení, se nedotýká ustanovení hmotného práva, která váží vznik, změnu nebo zánik práva či povinnosti k určitému času“. Uvedená konkluze je traktována i odbornou (komentářovou) literaturou, podle níž „pro právní posouzení věci je rozhodující stav v době vyhlášení rozsudku ve věcech, v nichž rozsudkem dochází ke vzniku, změně či zániku právního vztahu mezi účastníky; tam, kde rozsudek pouze deklaruje práva a povinnosti účastníků, je rozhodný právní stav v době, kdy práva a povinnosti, o něž v řízení jde, vznikla, změnila se nebo zanikla“ (srov. BUREŠ, J., DRÁPAL, L., KRČMÁŘ, Z. a kol. Občanský soudní řád. Komentář. I. díl., 7. vydání, Praha: C. H. Beck, 2006, s. 710). Je-li proto § 12 odst. 1 zákona č. 428/2012 Sb. za rozhodný stav vydávané věci (materiální i právní) považován stav existující k okamžiku doručení výzvy na vydání věci povinné osobě a s tímto okamžikem lze současně spojit vznik nároku oprávněné osoby ve smyslu § 6 a § 9 odst. 1, jenž zanikne až marným uplynutím lhůty 12 měsíců od účinnosti zákona, pak pozdější

rozhodnutí soudu mající deklaratorní charakter se přiznáním práva a uložením povinnosti upíná k okamžiku (a stavu), kdy podle hmotněprávní normy toto právo, respektive povinnost, vznikly. Tímto okamžikem je pak v poměrech projednávané věci při posuzování výlukového důvodu upraveného v § 8 odst. 1 písm. f) o. s. ř. již připomenuté doručení výzvy žalobkyně účastníci řízení (povinné osobě) dne 7. 6. 2013.

30. Poukázala-li dovolatelka na institut finanční náhrady upravený v § 15 zákona č. 428/2012 Sb., jež oprávněné osobě kompenzuje neuspokojený restituční nárok na vydání věci *in natura*, pak argumentace v uvedeném směru přípustnost dovolání založit nemůže. Paušální finanční náhrada poskytovaná církvím nepopíratelně plní zčásti i funkci restituční (náhrada za majetek, jenž oprávněným osobám nelze vydat). Její výše pro jednotlivé církve a náboženské společnosti však byla petrifikována již v okamžiku účinnosti zákona č. 428/2012 Sb., tedy bez zřetele na úspěch či neúspěch jednotlivých církevních právnických osob v následném procesu naturálních majetkových restitucí, přičemž takto vyplácená paušální náhrada nikterak nevylučuje, ba ani nemodifikuje možnost oprávněných osob domáhat se naturální restituce církevního majetku za zákonem stanovených podmínek (srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2019, sp. zn. 28 Cdo 3102/2018).

31. Z uvedeného je zřejmé, že rozsudek odvolacího soudu z hlediska uplatněného dovolacího důvodu nesprávného právního posouzení věci ob stojí. Nejvyšší soud proto dovolání účastnice řízení podle § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl.

Č. 99

č. 99

Insolvenční řízení, Úpadek

§ 3 IZ, § 128 odst. 3 IZ, § 131 odst. 2 IZ, čl. II zákona č. 64/2017 Sb.

Při projednání insolvenčního návrhu podaného věřitelem může soud ve smyslu § 131 odst. 2 insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. července 2017 prodloužit dlužníku lhůtu 14 dnů počítanou od okamžiku zveřejnění vyhlášky, kterou se oznamuje zahájení insolvenčního řízení, v insolvenčním rejstříku, stanovenou k předložení výkazu stavu likvidity a výhledu vývoje likvidity pro účely § 3 odst. 3 insolvenčního zákona, jen na základě rozhodnutí vydaného před uplynutím této lhůty a za současného naplnění předpokladu, že dlužník předtím o prodloužení této lhůty požádal a žádost řádně odůvodnil důvody hodnými zvláštního zřetele.

K výkazu stavu likvidity a výhledu vývoje likvidity předloženému dlužníkem při projednání insolvenčního návrhu podaného věřitelem pro účely § 3 odst. 3 insolvenčního zákona lze přihlédnout, předložil-li jej dlužník ve lhůtě určené ve včasné výzvě insolvenčního soudu vydané dle § 128 odst. 3 insolvenčního zákona. Výzva insolvenčního soudu dle § 128 odst. 3 insolvenčního zákona je včasná jen tehdy, jestliže ji insolvenční soud vydal ve lhůtě určené ustanovením § 131 odst. 2 insolvenčního zákona (ve znění účinném od 1. července 2017).

V insolvenčních řízeních, v nichž k 1. červenci 2017 již uplynula lhůta určená ustanovením § 131 odst. 2 věty první insolvenčního zákona (ve znění účinném od uvedeného data), se k výkazu stavu likvidity a výhledu vývoje likvidity pro účely § 3 odst. 3 insolvenčního zákona ve znění účinném od uvedeného data nepřihlíží. V takovém případě již insolvenční soud nemůže účinně vydat výzvu k předložení výkazu stavu likvidity a výhledu vývoje likvidity pro účely § 3 odst. 3 insolvenčního zákona dle § 128 odst. 3 insolvenčního zákona (ve znění účinném od uvedeného data).

Domněnka platební schopnosti dlužníka dle § 3 odst. 3 insolvenčního zákona nemá vliv na zjištění úpadku dlužníka ve formě předlužení.

Domněnka platební schopnosti dlužníka dle § 3 odst. 3 insolvenčního zákona vyvrací (nahrazuje) domněnku platební neschopnosti dlužníka dle § 3 odst. 2

písm. b) insolvenčního zákona, nikoli však některou z domněnek platební neschopnosti dlužníka uvedených v § 3 odst. 2 písm. a), c) a d) insolvenčního zákona. Dokud trvá některá z domněnek platební neschopnosti dlužníka uvedených v § 3 odst. 2 písm. a), c) a d) insolvenčního zákona, nemá insolvenční soud důvod zkoumat okolnosti týkající se domněnky platební schopnosti dlužníka uvedené v § 3 odst. 3 insolvenčního zákona.

(Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2020, sen. zn. 29 NSČR 13/2019, ECLI:CZ:NS:2020:29.NSCR.13.2019.1)

Nejvyšší soud odmítl dovolání dlužníka proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 10. 2018 v rozsahu, v němž směřovalo proti té části výroku usnesení odvolacího soudu, kterou odvolací soud potvrdil usnesení soudu prvního stupně v jiných výrocích než ve výroku o zjištění úpadku dlužníka; ve zbývajícím rozsahu dovolání zamítl.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Usnesením ze dne 6. 6. 2018 Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „insolvenční soud“) rozhodl na základě insolvenčního návrhu věřitele Československé obchodní banky, a. s., tak, že:

- [1] Zjistil úpadek dlužníka (A. P. s. r. o.) [bod I. výroku].
- [2] Prohlásil konkurs na majetek dlužníka (bod II. výroku).
- [3] Ustanovil insolvenčního správce dlužníka (bod III. výroku).
- [4] Určil, kdy nastávají účinky rozhodnutí o úpadku (bod IV. výroku).
- [5] Vyzval věřitele, kteří tak dosud neučinili, aby do dvou měsíců od zveřejnění rozhodnutí o úpadku v insolvenčním rejstříku přihlásili své pohledávky (bod V. výroku).
- [6] Vyzval dlužníkovy dlužníky, aby plnění nadále poskytovali insolvenčnímu správci (bod VI. výroku).
- [7] Vyzval věřitele dlužníka, aby insolvenčnímu správci neprodleně sdělili, jaká zajišťovací práva k majetku dlužníka uplatňují (bod VII. výroku).
- [8] Nařídil přezkumné jednání (bod VIII. výroku).
- [9] Uložil insolvenčnímu správci, aby mu předložil ve výroku konkretizované dokumenty (bod IX. výroku).
- [10] Uložil dlužníku poskytovat insolvenčnímu správci ve výroku konkretizovanou součinnost (bod X. výroku).

2. Insolvenční soud – vycházejí z § 3, § 105, § 136 odst. 1, § 143 odst. 3 a § 148 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona) – dospěl po provedeném dokazování k následujícím závěrům:

3. Insolvenční navrhovatel doložil svou splatnou pohledávku za dlužníkem ve výši 2 542 823,68 Kč.
4. Včetně insolvenčního navrhovatele má dlužník 19 věřitelů s dlouhodobě splatnými pohledávkami v celkové výši 179 775 037,94 Kč, jež (jak sám uznává) v současné době není schopen plnit. Dlužník je tedy v úpadku ve formě platební neschopnosti dle § 3 odst. 1 insolvenčního zákona.
5. Dlužník je rovněž v úpadku ve formě předlužení dle § 3 odst. 4 insolvenčního zákona, když má více věřitelů a souhrn jeho závazků (dluhů) [179 775 037,94 Kč] převyšuje hodnotu jeho majetku (která činí maximálně 25 milionů Kč).
6. S přihlédnutím k tomu, že dlužník je rovněž předlužen, k dikci § 143 odst. 3 insolvenčního zákona a k závěrům formulovaným v „rozhodnutí“ (správně usnesení) Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2011, sen. zn. 29 NSČR 21/2010 [usnesení je (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže) dostupné na webových stránkách Nejvyššího soudu], nemá na zjištění úpadku dlužníka vliv obrana dlužníka, že jeho platební neschopnost způsobily rozhodnutí správce daně o daňovém nedoplatku ve výši 89 281 414 Kč a následně zajišťovací příkazy vydané Finančním úřadem pro Královéhradecký kraj (dále jen „finanční úřad“). Za nedůvodný má insolvenční soud rovněž požadavek, aby vyčkal rozhodnutí o dlužníkově žalobě na náhradu škody.
7. K odvolání dlužníka Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 24. 10. 2018 potvrdil usnesení insolvenčního soudu.
8. Odvolací soud – vycházející z § 3 odst. 1 a 2, § 97 odst. 3, § 105, § 136 odst. 1, § 141 odst. 2, § 143 odst. 3 a § 148 odst. 1 insolvenčního zákona – dospěl k následujícím závěrům:
9. Insolvenční soud dostatečně zjistil skutkový stav věci, na jehož základě přijal právní závěry, s nimiž se odvolací soud ztotožňuje a na něž pro stručnost odkazuje. Po doplnění dokazování nemá ani odvolací soud pochybností o tom, že se dlužník nachází v úpadku ve smyslu § 3 insolvenčního zákona, když vedle insolvenčního navrhovatele má i další věřitele s pohledávkami, jež jsou po splatnosti po dobu delší tří měsíců, nadto některé z těchto pohledávek nelze uspokojit výkonem rozhodnutí či exekucí, přičemž dlužník nesplnil ani povinnost předložit řádné seznamy dle § 104 insolvenčního zákona, uloženou mu insolvenčním soudem [§ 3 odst. 2 písm. b) až d) insolvenčního zákona]. V (aktualizovaném) seznamu závazků dlužníka chybí některé ze závazků označených věřitelů, již přihlášených do insolventního řízení.
10. Ani doplněním dokazování odvolacím soudem pak nebyl vyvrácen závěr o platební neschopnosti a předlužení dlužníka. Aktuální hodnota majetku dlužníka činí cca 25 milionů Kč, přičemž jeho závazky (dluhy) by i po odečtení pohledávky finančního úřadu činily cca 64 milionů Kč.

II. Dovolání a vyjádření k němu

č. 99

11. Proti usnesení odvolacího soudu podal dlužník dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále též jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právních otázek, které v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyly vyřešeny. Konkrétně jde o:

[1] Otázku způsobení úpadku dlužníka třetí osobou (státem, při využití tzv. zajišťovacích příkazů).

[2] Otázku posouzení likvidity dlužníka ve smyslu § 3 odst. 3 insolvenčního zákona, ve znění účinném od 1. července 2017 (mezera krytí).

12. Dovolatel namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

13. K otázce č. 1 argumentuje dovolatel ve prospěch názoru, že závěry formulované v usnesení Nejvyššího soudu sen. zn. 29 NSČR 21/2010 nedopadají na případ, kdy platební neschopnost dlužníka byla způsobena v důsledku zajišťovacích příkazů vydaných finančním úřadem (státem).

14. K otázce č. 2 dovolatel odvolacímu soudu vytýká, že nezaujal žádný právní závěr ve vztahu k § 3 odst. 3 insolvenčního zákona (v novelizovaném znění) a že ve smyslu § 86 insolvenčního zákona sám nedoplnil dokazování za účelem ověření platební schopnosti a likvidity dlužníka.

III. Přípustnost dovolání

15. Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) se podává z bodu 2. článku II části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

16. Dovolatel napadá usnesení odvolacího soudu jako celek, tedy i v té jeho části, kterou potvrdil usnesení insolvenčního soudu i v jiných (dalších) výrocích než v bodě I. výroku o zjištění úpadku dlužníka. Ve vztahu k těmto jiným (dalším) výrokům však dovolatel způsobem odpovídajícím požadavku § 241a odst. 2 o. s. ř. nevymezil důvod přípustnosti dovolání (výše označené právní otázky se těchto výroků zjevně netýkají) a ohledně těchto výroků dovolatel v dovolání žádným způsobem ani neargumentoval. V tomto rozsahu proto Nejvyšší soud bez dalšího odmítl dovolání podle § 243c odst. 1 věty první o. s. ř. K vymezení přípustnosti dovolání srov. především usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. září 2013, sp. zn.

29 Cdo 2394/2013, uveřejněné pod číslem 4/2014 Sb. rozh. obč., jakož i stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 28. 11. 2017, sp. zn. Pl. ÚS-st. 45/16, uveřejněné pod číslem 460/2017 Sb. Body II. až X. výroku usnesení insolvenčního soudu mají povahu výroků závislých na výroku o zjištění úpadku dlužníka (bod I. výroku usnesení insolvenčního soudu). V režimu § 242 odst. 2 písm. a) o. s. ř. by tedy ty výroky, proti kterým bylo odvolání přípustné (body II. a III. výroku usnesení insolvenčního soudu) byly automaticky odklizeny (zrušeny), kdyby Nejvyšší soud shledal dovolání přípustným a důvodným v rozsahu, v němž odvolací soud napadeným usnesením potvrdil usnesení insolvenčního soudu ve výroku o zjištění úpadku dlužníka. To však nic nemění na skutečnosti, že směřuje-li dovolání i proti těmto výrokům (proti té části výroku usnesení odvolacího soudu, kterou odvolací soud potvrdil usnesení insolvenčního soudu v bodech II. a III. výroku), nemůže být přípustné, jestliže neobsahuje žádné důvody, pro které by tyto výroky nemohly samostatně obstát. Srov. k tomu usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 3. 2011, sen. zn. 29 NSČR 12/2011, uveřejněné pod číslem 110/2011 Sb. rozh. obč., jakož i (k přípustnosti dovolání) usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2013, sen. zn. 29 NSČR 45/2010, uveřejněné pod číslem 86/2013 Sb. rozh. obč.

17. V rozsahu, v němž dovolání směřuje proti té části napadeného usnesení, kterou odvolací soud potvrdil usnesení insolvenčního soudu ve výroku o zjištění úpadku dlužníka, může být dovolání přípustné jen podle § 237 o. s. ř. (když pro daný případ neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání podle § 237 o. s. ř., vypočtených v § 238 o. s. ř.).

18. Důvod připustit dovolání pro řešení otázky č. 1 (způsobení úpadku dlužníka třetí osobou) Nejvyšší soud neshledal.

19. Závěr, že jako důvod zamítnutí insolvenčního návrhu může být argument, že platební neschopnost dlužníka způsobilo protiprávní jednání třetí osoby, použit, jen osvědčí-li dlužník (ve smyslu § 143 odst. 3 insolvenčního zákona), že (takto vzniklou) platební neschopnost bude schopen odvrátit do tří měsíců od splatnosti svých peněžitých závazků (dluhů), formuloval Nejvyšší soud již v usnesení sen. zn. 29 NSČR 21/2010. Nejvyšší soud nesdílí dovolatelův názor, že toto usnesení nelze na danou věc použít, jelikož neřešilo situaci, kdy třetí osobou byl stát. Závěry předmětného usnesení byly formulovány jako obecně použitelné (stát jako „třetí osoba“ z nich vyloučen není). Budiž dodáno, že k těmto závěrům se Nejvyšší soud dále přihlásil např. též v usnesení ze dne 21. 2. 2012, sen. zn. 29 NSČR 40/2011 [ústavní stížnost proti tomuto rozhodnutí odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 4. 4. 2013, sp. zn. II. ÚS 3192/2012, které je (stejně jako další rozhodnutí Ústavního soudu zmíněná níže) dostupné i na webových stránkách Ústavního soudu], v usnesení ze dne 21. 2. 2012, sen. zn. 29 NSČR 41/2011 (ústavní stížnost proti tomuto rozhodnutí odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 23. 4. 2013, sp. zn. IV. ÚS 3193/2012), v usnesení ze dne 29. 10. 2014, sen. zn. 29 NSČR 104/2014 (ústavní stížnost proti tomuto rozhodnutí odmítl Ústavní soud usnesením ze dne

23. 2. 2015, sp. zn. IV. ÚS 143/2015), v usnesení ze dne 29. 1. 2015, sen. zn. 29 NSČR 73/2013, v usnesení ze dne 27. 10. 2016, sen. zn. 29 NSČR 177/2016, a v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2018, sen. zn. 29 NSČR 107/2016.

20. Dovolání je však přípustné pro zodpovězení otázky č. 2 (mezera krytí), dovolacím soudem dosud neřešené.

č. 99

IV.

Důvodnost dovolání

21. Nejvyšší soud se nejprve – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem (co do absence závěrů na téma mezery krytí).

22. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

23. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

24. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující zákonná ustanovení:

Čl. II

Přechodná ustanovení

[zákona č. 64/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony]

1. Zákon č. 182/2006 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se použije i pro insolvenční řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; právní účinky úkonů, které v insolvenčním řízení nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, zůstávají zachovány.

...

§ 3 (insolvenčního zákona)

Úpadek

(1) Dlužník je v úpadku, jestliže má

a) více věřitelů a

b) peněžitě závazky po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti a

c) tyto závazky není schopen plnit (dále jen „platební neschopnost“).

(2) Má se za to, že dlužník není schopen plnit své peněžitě závazky, jestliže

a) zastavil platby podstatné části svých peněžitých závazků, nebo

- b) je neplní po dobu delší 3 měsíců po lhůtě splatnosti, nebo
- c) není možné dosáhnout uspokojení některé ze splatných peněžitých pohledávek vůči dlužníku výkonem rozhodnutí nebo exekucí, nebo
- d) nesplnil povinnost předložit seznamy uvedené v § 104 odst. 1, kterou mu uložil insolvenční soud.

(3) Má se za to, že dlužník, který je podnikatelem a vede účetnictví, je schopen plnit své peněžité závazky, jestliže rozdíl mezi výší jeho splatných peněžitých závazků a výší jeho disponibilních prostředků (dále jen „mezera krytí“) stanovený ve výkazu stavu likvidity podle prováděcího právního předpisu představuje méně než desetinu výše jeho splatných peněžitých závazků, anebo pokud výhled vývoje likvidity sestavený podle prováděcího právního předpisu osvědčuje, že mezera krytí klesne v období, na které se výhled vývoje likvidity sestavuje, pod jednu desetinu výše jeho splatných peněžitých závazků. Výkaz stavu likvidity anebo výhled vývoje likvidity musí být sestavené v souladu s požadavky, které stanoví prováděcí právní předpis, auditorem, znalcem nebo osobou, která se zabývá ekonomickým poradenstvím v oblasti insolvencí a restrukturalizací a splňuje požadavky stanovené prováděcím právním předpisem.

(4) Dlužník, který je právnickou osobou nebo fyzickou osobou – podnikatelem, je v úpadku i tehdy, je-li předlužen. O předlužení jde tehdy, má-li dlužník více věřitelů a souhrn jeho závazků převyšuje hodnotu jeho majetku. Při stanovení hodnoty dlužníkovy majetku se přihlíží také k další správě jeho majetku, případně k dalšímu provozování jeho podniku, lze-li se zřetelem ke všem okolnostem důvodně předpokládat, že dlužník bude moci ve správě majetku nebo v provozu podniku pokračovat.

...

(6) Obsah, rozsah a způsob sestavování výkazu stavu likvidity a výhledu vývoje likvidity a uspořádání, označování a obsahové vymezení jednotlivých položek majetku, závazků, nákladů, výnosů, příjmů a výdajů ve výkazu stavu likvidity a výhledu vývoje likvidity, délku období, na které se sestavuje výhled vývoje likvidity, a požadavky na osoby, které jsou oprávněny k sestavení výkazu stavu likvidity anebo výhledu vývoje likvidity, stanoví prováděcí právní předpis.

§ 86 (insolvenčního zákona)

V insolvenčním řízení je insolvenční soud povinen provést i jiné důkazy potřebné k osvědčení dlužníkovy úpadku nebo jeho hrozícího úpadku, než byly účastníky navrhovány.

Projednání insolvenčního návrhu a rozhodnutí o něm

§ 128 (insolvenčního zákona)

...

(3) Insolvenční soud může rozhodnout, aby mu seznamy uvedené v § 104 odst. 1 a případně též výkaz stavu likvidity a výhled vývoje likvidity předložil i dlužník,

který není insolvenčním návrhovatelem; má-li insolvenční návrhovaatel vůči dlužníku vykonatelnou pohledávku, uloží insolvenční soud tuto povinnost dlužníku vždy. Seznam majetku, výkaz stavu likvidity a výhled vývoje likvidity zveřejní v takovém případě v insolvenčním rejstříku až po rozhodnutí o úpadku.

č. 99

§ 131 (insolvenčního zákona)

...

(2) Při projednání insolvenčního návrhu podaného věřitelem se k výkazu stavu likvidity a výhledu vývoje likvidity pro účely § 3 odst. 3 přihlíží pouze, předloží-li dlužník oba dokumenty insolvenčnímu soudu nejpozději do 14 dní od zveřejnění vyhlášky o zahájení insolvenčního řízení v insolvenčním rejstříku. Tuto lhůtu může insolvenční soud na žádost dlužníka z důvodů zvláštního zřetele hodných přiměřeně prodloužit.

Ve výše uvedené podobě (pro řešení položené otázky rozhodně) platí citovaná zákonná ustanovení s účinností od 1. 7. 2017 (po novele insolvenčního zákona provedené zákonem č. 64/2017 Sb.).

25. K námitce dovolatele, že se odvolací soud nevyjádřil k § 3 odst. 3 insolvenčního zákona (v rozhodném znění), budiž úvodem řečeno, že důvod k takovému postupu odvolací soud (a před ním insolvenční soud) neměl na základě procesních úkonů, jež ve věci činil dlužník; ten totiž v insolvenčním řízení žádný „výkaz stavu likvidity“, respektive „výhled vývoje likvidity“ podle předmětného ustanovení nepředložil.

26. Zbývá určit, zda odvolací soud měl (ve smyslu § 86 insolvenčního zákona) důvod (povinnost) zkoumat otázky týkající se likvidity dlužníka z úřední povinnosti (jak dovozuje dovolatel).

27. Jakkoli insolvenční soud vydal rozhodnutí o úpadku dlužníka již za účinnosti předmětné novely (6. 6. 2018), z díkce § 131 odst. 2 věty první insolvenčního zákona (ve znění téže novely) plyne, že při projednání insolvenčního návrhu podaného věřitelem může insolvenční soud přihlédnout k výkazu stavu likvidity a výhledu vývoje likvidity pro účely posouzení dlužníkova úpadku dle § 3 odst. 3 insolvenčního zákona pouze tehdy, předloží-li dlužník oba dokumenty insolvenčnímu soudu nejpozději do 14 dní od zveřejnění vyhlášky, kterou se oznamuje zahájení insolvenčního řízení, v insolvenčním rejstříku. Věta druhá téhož ustanovení pak dovoluje insolvenčnímu soudu tuto lhůtu přiměřeně prodloužit „na žádost dlužníka z důvodů zvláštního zřetele hodných“.

28. Lhůta určená § 131 odst. 2 věty první insolvenčního zákona je zákonnou procesní lhůtou, kterou lze rozhodnutím insolvenčního soudu „prodloužit“. V rozsudku ze dne 15. 7. 2004, sp. zn. 30 Cdo 493/2004, uveřejněném pod číslem 84/2005 Sb. rozh. obč., Nejvyšší soud na téma soudcovské procesní lhůty, jež může být „prodloužena“, ozřejmil, že k prodloužení lhůty dojde jen na základě rozhodnutí soudu vydaného před uplynutím takové lhůty. Řečené platí (musí pla-

tit) tím více tam, kde zákon (v daném případě insolvenční zákon) dovoluje soudu prodloužit (za stanovených předpokladů) procesní lhůtu zákonou. Z dikce § 131 odst. 2 věty druhé insolvenčního zákona nadto plyne, že rozhodnutí o prodloužení lhůty může insolvenční soud vydat jen na základě včasné (před uplynutím zákonné procesní lhůty podané) žádosti dlužníka odůvodněné „důvody hodnými zvláštního zřetele“. Srov. k tomu v literatuře obdobně např. též dílo SPRINZ, P., JIRMÁSEK, T., ŘEHÁČEK, O., VRBA, M., ZOUBEK, H. a kol. Insolvenční zákon. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019 (dále jen „Komentář“), s. 337 (s tou výhradou, že v označeném díle je předmětná lhůta nesprávně pojata jako lhůta hmotněprávní).

29. Vyhlášku, kterou se oznamuje zahájení insolvenčního řízení (na základě věřitelského insolvenčního návrhu), zveřejnil insolvenční soud v této věci v insolvenčním rejstříku již 27. 6. 2016, v 11.22 hodin. Je tudíž zjevné, že v době, kdy § 131 odst. 2 insolvenčního zákona mohlo být poprvé aplikováno (1. 7. 2017), dovolatel tuto obranu k dispozici ani neměl (úvahy odvolacího soudu na téma § 3 odst. 3 insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. července 2017 by byly zbytečné). Ostatně (i kdyby prodloužení dávno uplynulé zákonné procesní lhůty bylo možné) dlužník v době od 1. 7. 2017 insolvenční soud o „prodloužení“ zákonné procesní lhůty k předložení výkazu stavu likvidity a výhledu vývoje likvidity ani nepožádal.

30. Obecně lze shrnout, že při projednání insolvenčního návrhu podaného věřitelem může soud ve smyslu § 131 odst. 2 insolvenčního zákona prodloužit dlužníku lhůtu 14 dnů počítanou od okamžiku zveřejnění vyhlášky, kterou se oznamuje zahájení insolvenčního řízení, v insolvenčním rejstříku, stanovenou k předložení výkazu stavu likvidity a výhledu vývoje likvidity pro účely § 3 odst. 3 insolvenčního zákona, jen na základě rozhodnutí vydaného před uplynutím této lhůty a za současného naplnění předpokladu, že dlužník předtím o prodloužení této lhůty požádal a žádost řádně odůvodnil důvody hodnými zvláštního zřetele. V insolvenčních řízeních, v nichž k 1. 7. 2017 lhůta určená § 131 odst. 2 věty první insolvenčního zákona již uplynula, se k výkazu stavu likvidity a výhledu vývoje likvidity pro účely § 3 odst. 3 insolvenčního zákona ve znění účinném od uvedeného data nepřihlíží.

31. Zbývá určit, jak do takto ustavené koncepce „(ne)přihlížení“ k výkazu stavu likvidity a výhledu při projednávání insolvenčního návrhu podaného věřitelem zapadá úprava obsažená v § 128 odst. 3 insolvenčního zákona (v rozhodném znění), jež insolvenčnímu soudu dovoluje uložit předložení výkazu stavu likvidity a výhledu vývoje likvidity i dlužníku, „který není insolvenčním navrhovatelem“ (tedy právě při projednávání insolvenčního návrhu podaného věřitelem) [srov. větu první část věty před středníkem] a v případě, že insolvenční navrhovatel (věřitel) má vůči dlužníku „vykonatelnou pohledávku“, insolvenčnímu soudu dokonce přikazuje tuto povinnost (povinnost předložit výkaz stavu likvidity a výhled vývoje likvidity) dlužníku uložit [srov. větu první část věty za středníkem].

32. Na tomto místě Nejvyšší soud podotýká, že jako východiska, na nichž spočívá i jeho rozhodovací činnost, přejímá závěry formulované k výkladu právních norem Ústavním soudem již ve stanovisku jeho pléna ze dne 21. 5. 1996, sp. zn. Pl. ÚS-st.-1/96, uveřejněném ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazku 9, ročníku 1997, části I., pod pořadovým číslem 9. Tam Ústavní soud vysvětlil, že vázanost soudu zákonem neznamenaá bezpodmínečně nutnost doslovného výkladu aplikovaného ustanovení, nýbrž zároveň vázanost smyslem a účelem zákona. V případě konfliktu mezi doslovným zněním zákona a jeho smyslem a účelem je důležité stanovit podmínky priority výkladu *e ratione legis* před výkladem jazykovým, podmínky, jež by měly představovat bariéru možné libovůle při aplikaci práva. Tamtéž Ústavní soud dodal, že smysl a účel zákona lze dovodit především z autentických dokumentů vypovídajících o vůli a záměrech zákonodárce, mezi něž patří důvodová zpráva k návrhu zákona (uvědomuje si skutečnost, že ze souhlasu zákonodárce s osnovou návrhu lze pouze presumovat i jeho souhlas s jejími důvody) a dále z argumentace přednesené v rozpravě při přijímání návrhu zákona. Smysl a účel zákona lze dále dovodit z pramenů práva. Při aplikaci právního ustanovení je nutno prvotně vycházet z jeho doslovného znění. Pouze za podmínky jeho nejasnosti a nesrozumitelnosti (umožňující např. více interpretací), jakož i rozporu doslovného znění daného ustanovení s jeho smyslem a účelem, o jejichž jednoznačnosti a výlučnosti není jakákoliv pochybnost, lze upřednostnit výklad *e ratione legis* před výkladem jazykovým.

33. Vládní návrh novely insolvenčního zákona, přijaté posléze s účinností od 1. 7. 2017 jako zákon č. 64/2017 Sb., který projednávala Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky ve svém 7. volebním období (2013–2017) jako tisk č. 785/0, úpravu týkající se mezery krytí neobsahoval, takže důvodová zpráva k vládnímu návrhu se k těmto otázkám nevyjadřuje (příslušná ustanovení byla do novely vtělena na základě pozměňovacího návrhu předloženého ústavněprávním výborem Poslanecké sněmovny (tisk č. 785/6) a z legislativního procesu nejsou k dispozici ani jiné údaje o záměru zákonodárce týkajícím se poměru § 128 odst. 3 insolvenčního zákona (v rozhodném znění) k § 131 odst. 2 insolvenčního zákona (v rozhodném znění). Ke „střetu“ úprav obsažených v označených ustanoveních se v literatuře vyslovuje Komentář (s. 338), jenž ohledně obligatorní výzvy insolvenčního soudu uzavírá, že lhůta 14 dnů by měla být splněna „přes zřejmý obsahový rozpor“ označených ustanovení, a u fakultativní výzvy uvádí, že § 131 odst. 2 insolvenčního zákona činí fakticky obsoletním, takže k fakultativní výzvě má být přistupováno jako k výjimce z pravidla uvedeného v § 131 odst. 2 insolvenčního zákona, s tím, že „otázka vztahu fakultativní výzvy k zákonné čtrnáctidenní lhůtě zůstává otevřena“. S přihlédnutím k potřebě zachování smyslu a účelu obou zkoumaných ustanovení je dle Nejvyššího soudu nicméně zjevné, že má-li být vyloučena libovůle insolvenčního soudu při zkoumání úpadku dlužníka na základě insolvenčního návrhu podaného věřitelem (projevující se tím, že kdykoli

po uplynutí lhůty určené dlužníku k předložení výkazu stavu likvidity a výhledu vývoje likvidity § 131 odst. 2 věty první insolvenčního zákona by insolvenční soud mohl bez omezení nastavených úpravou obsaženou v § 131 odst. 2 věty druhé insolvenčního zákona založit dlužníku novou lhůtu k předložení těchto dokumentů výzvou dle § 128 odst. 3 insolvenčního zákona), musí být i oprávnění insolvenčního soudu dle § 128 odst. 3 insolvenčního zákona vykládáno v mezích úpravy obsažené v § 131 odst. 2 insolvenčního zákona. Tam, kde insolvenční zákon insolvenčnímu soudu jen „umožňuje“ (neukládá) vyzvat dlužníka k předložení výkazu stavu likvidity a výhledu vývoje likvidity (§ 128 odst. 3 věta první část věty před středníkem insolvenčního zákona), nelze tuto „možnost“ interpretovat jako „povinnost“ insolvenčního soudu plynoucí z § 86 insolvenčního zákona. Tam, kde insolvenční zákon insolvenčnímu soudu naopak ukládá povinnost vyzvat dlužníka k předložení výkazu stavu likvidity a výhledu vývoje likvidity (§ 128 odst. 3 věta první část věty za středníkem insolvenčního zákona), není zapotřebí dovolávat se (těž) jiného (obecného) ustanovení insolvenčního zákona (jeho § 86). Z dikce § 131 odst. 2 insolvenčního zákona pak plyne, že také výzvu dle § 128 odst. 3 insolvenčního zákona je insolvenční soud oprávněn vydat (lhostejno, zda jako „možnou“ nebo jako „povinnou“), jen dokud neuplyne lhůta určená § 131 odst. 2 insolvenčního zákona. K výkazu stavu likvidity a výhledu vývoje likvidity předloženému dlužníkem při projednání insolvenčního návrhu podaného věřitelem pro účely § 3 odst. 3 insolvenčního zákona na základě výzvy insolvenčního soudu vydané podle § 128 odst. 3 insolvenčního zákona až po uplynutí lhůty určené § 131 odst. 2 insolvenčního zákona se v insolvenčním řízení nepřihlíží.

34. O prodloužení zákonné procesní lhůty určené § 131 odst. 2 věty první insolvenčního zákona rozhoduje insolvenční soud. Podmínky stanovené pro takové prodloužení v § 131 odst. 2 větě druhé insolvenčního zákona (včasná žádost dlužníka řádně odůvodněná důvody hodnými zvláštního zřetele) jsou pro účely postupu dle § 128 odst. 3 insolvenčního zákona nahrazeny úvahou insolvenčního soudu o vhodnosti takového postupu nebo zjištěním insolvenčního soudu, že insolvenční navrhovatel má vůči dlužníku vykonatelnou pohledávku (pro účely postupu dle § 128 odst. 3 insolvenčního zákona nemá žádost dlužníka význam). Odtud plyne, že k výkazu stavu likvidity a výhledu vývoje likvidity předloženému dlužníkem při projednání insolvenčního návrhu podaného věřitelem pro účely § 3 odst. 3 insolvenčního zákona na základě výzvy insolvenčního soudu vydané podle § 128 odst. 3 insolvenčního zákona před uplynutím lhůty určené § 131 odst. 2 insolvenčního zákona insolvenční soud přihlédne, i když byl předložen po uplynutí lhůty určené § 131 odst. 2 insolvenčního zákona, avšak stále ve lhůtě stanovené výzvou insolvenčního soudu.

35. Jinak řečeno (shrnutě), k výkazu stavu likvidity a výhledu vývoje likvidity předloženému dlužníkem při projednání insolvenčního návrhu podaného věřite-

lem pro účely § 3 odst. 3 insolvenčního zákona lze přihlédnout, předložil-li jej dlužník ve lhůtě určené ve včasné výzvě insolvenčního soudu vydané dle § 128 odst. 3 insolvenčního zákona. Výzva insolvenčního soudu dle § 128 odst. 3 insolvenčního zákona je včasná jen tehdy, jestliže ji insolvenční soud vydal ve lhůtě určené § 131 odst. 2 insolvenčního zákona.

č. 99

36. Vzhledem k závěrům formulovaným v odstavcích [31] až [35] je tedy zřejmé, že dovolatel nemohl očekávat, že se odvolací soud bude zabývat „mezerou krytí“, ani s přihlédnutím k § 128 odst. 3 insolvenčního zákona, jelikož v době, kdy insolvenční soud poprvé mohl uvažovat o vydání výzvy dle uvedeného ustanovení (1. července 2017), již zákonná procesní lhůta, ve které výzva mohla být vydána (lhůta dle § 131 odst. 2 věty první insolvenčního zákona), uplynula. Ještě jinak řečeno, v insolvenčních řízeních, v nichž k 1. 7. 2017 lhůta určená § 131 odst. 2 věty první insolvenčního zákona již uplynula, insolvenční soud nemůže účinně vydat výzvu k předložení výkazu stavu likvidity a výhledu vývoje likvidity pro účely § 3 odst. 3 insolvenčního zákona dle § 128 odst. 3 insolvenčního zákona.

37. A konečně, samostatným důvodem, pro který nemělo smyslu zabývat se (ve vazbě na § 3 odst. 3 insolvenčního zákona, v rozhodném znění) mezerou krytí, je jednak to, že oba soudy dospěly nejen k závěru, že dlužník je v úpadku ve formě platební neschopnosti, nýbrž i k závěru, že dlužník je v úpadku ve formě předlužení, jednak to, že závěr o úpadku dlužníka ve formě platební neschopnosti se opírá též o existenci vyvratitelné domněnky platební neschopnosti dlužníka dle § 3 odst. 2 písm. d) insolvenčního zákona.

38. K tomu budiž především poznamenáno, že domněnka platební schopnosti dlužníka dle § 3 odst. 3 insolvenčního zákona nemá vliv na zjištění úpadku dlužníka ve formě předlužení (jak definováno v § 3 odst. 4 insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. 7. 2017). V případě domněnek konstruovaných pro účely zjištění dlužníkovy úpadku ve formě platební neschopnosti je ale věc složitější.

39. Z insolvenčního zákona (ve znění účinném od 1. 7. 2017) se podává, že zákonodárce v souvislosti se zavedením úpravy týkající se mezery krytí [promítnuté pouze v textu § 3 odst. 3 a 6, § 128 odst. 3, § 131 odst. 2 a § 431 písm. f) insolvenčního zákona] výslovně neupravil vzájemný vztah vyvratitelných domněnek platební neschopnosti dlužníka dle § 3 odst. 2 insolvenčního zákona na straně jedné a vyvratitelné domněnky platební schopnosti dlužníka dle § 3 odst. 3 insolvenčního zákona na straně druhé.

40. Především je zjevné, že insolvenční soud nemůže pro účely posouzení, zda dlužník je v úpadku ve formě platební neschopnosti vyjít ze souběžné existence obou skupin těchto domněnek; na úrovni domněnek nemůže současně platit (mít stejný právní význam) domněnka, že dlužník „není schopen plnit své peněžité závazky“ (§ 3 odst. 2 insolvenčního zákona), i domněnka, že týž dlužník (který je podnikatelem a vede účetnictví), „je schopen plnit své peněžité závazky“ (§ 3 odst. 3 insolvenčního zákona).

41. Logikou věci je dáno, že tam, kde vyvratitelná domněnka, že dlužník „není schopen plnit své peněžité závazky“, vychází ze skutečnosti, že dlužník neplní své peněžité závazky (dluhy) po dobu delší tři měsíců po lhůtě splatnosti [§ 3 odst. 2 písm. b) insolvenčního zákona], vyvrátí tuto domněnku (u dlužníka, který je podnikatelem a vede účetnictví) takové zhodnocení rozdílu mezi výší splatných peněžitých závazků dlužníka a výší disponibilních prostředků dlužníka (definice mezery krytí dle § 3 odst. 3 insolvenčního zákona), které povede k závěru, že onen rozdíl představuje méně než desetinu výše splatných peněžitých závazků dlužníka (výkaz stavu likvidity). Stejně tak vyvrátí domněnku dle § 3 odst. 2 písm. b) insolvenčního zákona zjištění, že výhled vývoje likvidity sestavený podle prováděcího právního předpisu osvědčuje, že mezera krytí klesne v období, na které se výhled vývoje likvidity sestavuje, pod jednu desetinu výše jeho splatných peněžitých závazků. Nemělo by však být přehlédnuto, že ačkoli domněnka platební schopnosti dle § 3 odst. 3 insolvenčního zákona sistuje („přebíjí“) domněnku platební neschopnosti dle § 3 odst. 2 písm. b) insolvenčního zákona, platí tak jen do té doby, než bude domněnka platební schopnosti vyvrácena (jde stále jen o vyvratitelnou domněnku); k takovému vyvrácení však nepostačuje jen poukaz na skutečnosti zakládající (vyvratitelnou) domněnku platební neschopnosti dlužníka dle § 3 odst. 2 písm. b) insolvenčního zákona.

42. V usnesení ze dne 30. 4. 2015, sen. zn. 29 NSČR 24/2013, uveřejněném v časopise Soudní judikatura, číslo 3, ročník 2016, pod číslem 33, Nejvyšší soud vysvětlil, že za zastavení plateb ve smyslu § 3 odst. 2 písm. a) insolvenčního zákona je nutno považovat vědomé jednání dlužníka (jeho rozhodnutí, že nebude dále plnit své peněžité závazky, zpravidla doprovázené prohlášením o tom, že své závazky hradit nebude). Odtud plyne, že domněnka platební schopnosti dle § 3 odst. 3 insolvenčního zákona není způsobilá vyvrátit domněnku platební neschopnosti dle § 3 odst. 2 písm. a) insolvenčního zákona; ba naopak, vědomé rozhodnutí dlužníka, že nebude dále plnit své peněžité závazky, činí nadbytečným zkoumání (dle § 3 odst. 3 insolvenčního zákona), zda by dlužník takového plnění „byl schopen“. Srov. v literatuře obdobně opět Komentář (s. 15).

43. Okolnost, že není možné dosáhnout uspokojení některé ze splatných peněžitých pohledávek vůči dlužníku výkonem rozhodnutí nebo exekucí [zakládající vyvratitelnou domněnku platební neschopnosti dlužníka dle § 3 odst. 2 písm. c) insolvenčního zákona], je sama skutečností, jejímž prostřednictvím může insolvenční navrhovatel vyvrátit domněnku platební schopnosti dlužníka dle § 3 odst. 3 insolvenčního zákona, takže i zde platí, že domněnka platební schopnosti dle § 3 odst. 3 insolvenčního zákona není způsobilá vyvrátit domněnku platební neschopnosti dle § 3 odst. 2 písm. a) insolvenčního zákona.

44. K domněnce platební neschopnosti dle § 3 odst. 2 písm. d) insolvenčního zákona, dovozované ze skutečnosti, že dlužník nesplnil povinnost předložit seznamy uvedené v § 104 odst. 1 insolvenčního zákona, kterou mu uložil insolvenční soud, pak

Nejvyšší soud poukazuje na obsah důvodové zprávy k vládnímu návrhu insolvenčního zákona (vládní návrh insolvenčního zákona projednávala Poslanecká sněmovna na Parlamentu České republiky ve svém 4. volebním období 2002–2006 jako tisk č. 1120). Zvláštní část důvodové zprávy (k § 3 osnovy) ozřejmuje, že „nepodrobení se příkazu insolvenčního soudu signalizuje neochotu dlužníka podrobit se pravidlům insolvenčního řízení a že tato nečinnost dlužníka ztěžuje (se zřetelem k povaze seznamů) insolvenčnímu soudu prověření majetkové situace dlužníka, a tím zasahuje do práv a právem chráněných zájmů dlužnickových věřitelů“. S přihlédnutím k výše uvedenému proto i zde platí, že domněnka platební schopnosti dle § 3 odst. 3 insolvenčního zákona není způsobila vyvrátit domněnku platební neschopnosti dle § 3 odst. 2 písm. d) insolvenčního zákona. Shodně opět Komentář (s. 15).

45. Lze tudíž shrnout, že domněnka platební schopnosti dlužníka dle § 3 odst. 3 insolvenčního zákona vyvrací (nahrazuje) domněnku platební neschopnosti dlužníka dle § 3 odst. 2 písm. b) insolvenčního zákona, nikoli však některou z domněnek platební neschopnosti dlužníka uvedených v § 3 odst. 2 písm. a), c) a d) insolvenčního zákona. Odtud plyne, že dokud trvá některá z domněnek platební neschopnosti dlužníka uvedených v § 3 odst. 2 písm. a), c) a d) insolvenčního zákona, nemá insolvenční soud důvod zkoumat okolnosti týkající se domněnky platební schopnosti dlužníka uvedené v § 3 odst. 3 insolvenčního zákona.

46. Odvolací soud tedy neměl důvod zabývat se z úřední povinnosti okolnostmi, jež mohly vést k založení domněnky platební schopnosti dle § 3 odst. 3 insolvenčního zákona, jelikož taková domněnka nemohla ovlivnit závěr, že dlužník je v úpadku ve formě předlužení, ani vyvrátit domněnku platební neschopnosti dlužníka dle § 3 odst. 2 písm. d) insolvenčního zákona.

47. K dovolatelem namítaným vadám řízení budiž závěrem dodáno, že tato dovolací argumentace vychází především z nesprávného (jak rozebráno výše) názoru, že odvolací soud se měl (mohl) z úřední povinnosti zabývat otázkami souvisejícími s mezerou krytí a zčásti se vztahuje k řešení otázky č. 1 (pro kterou Nejvyšší soud neshledal dovolání přípustným). K nesouhlasu s hodnocením důkazů odvolacím soudem lze doplnit, že toto hodnocení nelze úspěšně napadnout (se zřetelem k zásadě volného hodnocení důkazů zakotvené v § 132 o. s. ř.) žádným dovolacím důvodem. K tomu srov. např. důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 2. 2011, sen. zn. 29 NSČR 29/2009, uveřejněného pod číslem 108/2011 Sb. rozh. obč. (včetně tam zmíněného odkazu na náleze Ústavního soudu ze dne 6. 1. 1997, sp. zn. IV. ÚS 191/96, uveřejněný pod číslem 1/1997 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu). Existence vad řízení, k nimž Nejvyšší soud přihlíží u přípustného dovolání z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), se nepodává ani ze spisu.

48. Závěr formulovaný v předchozím odstavci s sebou nese konečné posouzení podaného dovolání jako neopodstatněného. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání zamítl v rozsahu týkajícím se výroku o zjištění úpadku dlužníka [§ 243d písm. a) o. s. ř.].

Č. 100**č. 100****Incidenční spory, Odporovatelnost, Osoba blízká**

§ 22 o. z., § 13 zákona č. 90/2012 Sb., § 79 zákona č. 90/2012 Sb., § 241 odst. 2 IZ

Učinil-li dlužník coby obchodní korporace ovládaná jediným společníkem zvýhodňující právní jednání ve prospěch jiné obchodní korporace ovládané stejným jediným společníkem, jenž byl současně jediným jednatelem obou obchodních korporací, pak šlo ve smyslu ustanovení § 22 odst. 2 o. z. a § 241 odst. 2 insolvenčního zákona o právní jednání ve prospěch osoby dlužníku blízké.

Pravidlo obsažené v ustanovení § 13 z. o. k. se nepoužije na smlouvy uzavřené mezi dvěma jednočlennými společnostmi zastoupenými stejným jediným společníkem.

(Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2020, sen. zn. 29 ICdo 43/2018, ECLI:CZ:NS:2020:29.ICDO.43.2018.1)

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalovaného proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 2. 11. 2017, sp. zn. 37 ICm XY, 12 VSOL XY (KSBR 37 INS XY).

I.**Dosavadní průběh řízení**

1. Rozsudkem ze dne 12. 6. 2017 Krajský soud v Brně (dále jen „insolvenční soud“):

[1] Určil, že právní úkon, kterým dlužník (B.) započel (31. 3. 2014) závazek žalovaného (B.) k úhradě částky 457 389 Kč oproti svému „závazku“ (rozuměj pohledávce) za žalovaným ve stejné výši, je neúčinným právním úkonem (bod I. výroku).

[2] Uložil žalovanému vydat částku 457 389 Kč do majetkové podstaty dlužníka (bod II. výroku).

[3] Uložil žalovanému zaplatit státu soudní poplatek ve výši 2 000 Kč (bod III. výroku).

[4] Určil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (bod IV. výroku).

2. Insolvenční soud vyšel z toho, že:

[1] Od 22. 11. 2012 byl jediným jednatelem a společníkem dlužníka P. Z. (dále jen „P. Z.“), který je od 20. 6. 2013 též jediným jednatelem a společníkem žalovaného.

[2] Dne 28. 2. 2014 přijal dlužník fakturu splatnou 14. 3. 2014, vystavenou žalovaným na částku 457 389 Kč za provedené práce na označené novostavbě.

[3] Dlužník (jako prodávající) uzavřel se žalovaným (jako kupujícím) dne 10. 3. 2014 kupní smlouvu, kterou převedl specifikovaný (movitý) majetek do vlastnictví žalovaného za dohodnutou kupní cenu ve výši 961 950 Kč (včetně 21% daně z přidané hodnoty). Kupní smlouvu podepsal za obě smluvní strany P. Z.

[4] Dne 3. 4. 2014 vystavil dlužník žalovanému fakturu na částku 961 950 Kč (jako kupní cenu za movité věci) splatnou 17. 4. 2014.

[5] Dne 31. 3. 2014 uzavřel dlužník se žalovaným dohodu, kterou započel část své pohledávky z titulu kupní ceny (v rozsahu 457 389 Kč) proti pohledávce žalovaného z titulu provedených prací (457 389 Kč).

[6] Usnesením ze dne 1. 10. 2014, zveřejněným v insolvenčním rejstříku téhož dne, zjistil insolvenční soud úpadek dlužníka.

[7] Žalobce podal odpůřci žalobu dne 30. 9. 2015.

3. Na výše uvedeném základě insolvenční soud – vycházející z § 235, § 237 odst. 1, § 239 odst. 1 a 3 a § 241 odst. 1, 2 a 4 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), a z § 22 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“) – dospěl k následujícím závěrům:

4. Odpůřci žaloba je včasná.

5. Vzájemný zápočet (ze dne 31. 3. 2014) naplňuje znaky skutkové podstaty zvýhodňujícího právního úkonu, na jehož základě se žalovanému dostalo vyšší míry uspokojení jeho pohledávky, než jaké by mu náleželo v konkursu.

6. Jelikož dlužník i žalovaný byli fakticky ovládnuti totožnou fyzickou osobou, je jejich vztah vztahem osob blízkých ve smyslu § 22 odst. 2 o. z. (aniž by insolvenční soud řešil, zda jsou splněny podmínky koncernu podle § 79 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích) [dále jen „z. o. k.“].

7. Vztah jednatele jako osoby fyzické a právnické osoby jím ovládané je vztahem dvou osob blízkých; srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 1. 8. 2002, sp. zn. 21 Cdo 2192/2001 [jde o rozsudek uveřejněný pod číslem 53/2004 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 53/2004“), který je (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže) dostupný i na webových stránkách Nejvyššího soudu]. Odtud lze dospět i k závěru, že jakmile vedle sebe vystupují dvě právnické osoby s totožnou osobou jednatele a jediného společníka, i jejich vztah je nutno analo-

gicky posuzovat jako vztah osob blízkých. Tím je tedy vyloučena aplikace § 241 odst. 5 písm. b) insolvenčního zákona.

8. Právní úkon byl učiněn cca 3 měsíce před podáním insolvenčního návrhu, takže byla splněna i podmínka uvedená v § 241 odst. 4 insolvenčního zákona.

9. Žalovaný se bránil pouze tím, že šlo o zápočet běžný v obchodním styku; tato obrana však neobstojí, když nelze aplikovat § 241 odst. 5 písm. b) insolvenčního zákona.

10. K odvolání žalovaného Vrchní soud v Olomouci rozsudkem ze dne 2. 11. 2017:

[1] Potvrdil rozsudek insolvenčního soudu (první výrok).

[2] Uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů odvolacího řízení do 3 dnů od právní moci rozhodnutí částku 1 024 Kč (druhý výrok).

11. Odvolací soud – vycházejí především z § 241 insolvenčního zákona a z § 1982 o. z. a § 1991 o. z. – dospěl po přezkoumání napadeného rozhodnutí k následujícím závěrům:

12. Insolvenční soud učinil ve věci správná zjištění z listinných důkazů. Nad rámec zjištění insolvenčního soudu má odvolací soud za rozhodné též to, že insolvenční řízení bylo zahájeno 10. 7. 2014.

13. Ačkoli to insolvenční soud neuvedl výslovně, nutně musel považovat vzájemný zápočet za platný; jinak by nemohl rozhodnout o jeho neúčinnosti.

14. Vzájemný zápočet je právním jednáním odpovídajícím úpravě zakotvené v § 1982 a § 1991 o. z. Započtení pohledávek je způsobem zániku závazku. Jeho podstata spočívá v tom, že mají-li strany vůči sobě vzájemné pohledávky s plněním stejného druhu, může každá z nich učinit vůči druhé straně projev vůle směřující k započtení. Započítávané pohledávky pak zaniknou v rozsahu, v jakém se vzájemně kryjí. Ke skutečnosti, že v době zápočtu nebyla pohledávka dlužníka za žalovaným splatná, je vhodné poznamenat, že před rekodifikací občanského práva bylo v § 360 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále jen „obch. zák.“), posíleno postavení věřitele v obchodněprávních vztazích tak, že bylo možné jednostranným úkonem započíst i nesplatnou pohledávku, byla-li její splatnost věřitelem odložena na žádost dlužníka. Koncepti zvýhodnění věřitele, který vyšel dlužníku vstříc, předpokládá zákonodárce i v novém občanském zákoníku a rozšířil ji i na vztahy občanskoprávní. I tato podmínka se týká započtení jednostranným prohlášením, účastníkům vztahu však nic nebrání v jiném ujednání vzájemnou dohodou. Odvolací soud tedy považuje vzájemný zápočet za platný.

15. Skutkové podstaty neúčinných právních úkonů vymezené v § 240 až § 242 insolvenčního zákona navazují na obecnou definici neúčinnosti právního úkonu uvedenou v § 235 insolvenčního zákona. Podle tohoto ustanovení jsou neúčinnými ty právní úkony, kterými dlužník zkracuje možnost uspokojení věřitelů nebo zvýhodňuje některé věřitele na úkor jiných. Závěr o neúčinnosti právního úkonu podle § 241 insolvenčního zákona proto musí být veden tak, zda je naplněna

č. 100

skutková podstata neúčinného úkonu vymezená v § 235 odst. 1 insolvenčního zákona, zda jsou současně splněny všechny její pozitivní stránky formulované v § 241 odst. 1 až 3 insolvenčního zákona, zda úkon byl učiněn ve lhůtě určené v § 241 odst. 4 insolvenčního zákona a zda není zahrnut v § 241 odst. 5 insolvenčního zákona. Je nutno vzít v úvahu i právní úpravu ve vztahu k osobám blízkým a osobám tvořícím s dlužníkem koncern.

16. Právní úprava obsažená v § 235 až § 243 insolvenčního zákona je právní úpravou komplexní, která v insolvenčním řízení nahrazuje institut odporovatelnosti upravený v občanském zákoníku.

17. Rozsudek insolvenčního soudu spočívá na závěru, že vzájemný zápočet učinily osoby v postavení osob blízkých, k čemuž insolvenční soud správně poukázal na závěry Nejvyššího soudu formulované v R 53/2004, které se (podle názoru odvolacího soudu) prosadí i v poměrech úpravy dané § 241 insolvenčního zákona.

18. Je zcela zjevné, že dlužník jako právnická osoba je (zásadně bez dalšího) osobou blízkou P. Z. jako svému jednateli a společníku. Žalovaný jako právnická osoba je také osobou blízkou P. Z. jako svému jednateli a společníku. Z toho, že P. Z. je jediným jednatelem a jediným společníkem obou společností, plyne, že dlužník a žalovaný jsou osobami blízkými.

19. Jinak řečeno, společnost s ručením omezeným je ve smyslu § 241 insolvenčního zákona osobou dlužníku (společnosti s ručením omezeným) blízkou, je-li jejím jediným společníkem a jediným jednatelem osoba, která je současně jediným společníkem a jediným jednatelem dlužníka.

20. Odvolací soud se proto ztotožňuje s názorem, že je vyloučena aplikace § 241 odst. 5 písm. b) insolvenčního zákona.

21. Pro případ zvýhodňujícího právního úkonu učiněného osobami blízkými konstruuje § 241 odst. 2 insolvenčního zákona vyvratitelnou právní domněnku, že právní úkon byl učiněn v době, kdy dlužník byl v úpadku, přičemž prokazování snahy dlužníka zabezpečit chod firmy (sjednávání zakázek, získání úvěru) není způsobilé prokázat, že dlužník nebyl v úpadku v době vzájemného zápočtu.

22. Vyššího uspokojení, než jaké by mu náleželo v konkursu, se žalovanému dostalo vzhledem k tomu, že v důsledku vzájemného zápočtu byla jeho pohledávka uspokojena v celé výši (457 389 Kč), kdežto v konkursu by obdržel pouze procentuální podíl z této částky (cca 23 000 Kč). Napadený rozsudek je tudíž věcně správný.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

23. Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalovaný dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále

těž jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázek hmotného práva, které v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyly vyřešeny, konkrétně otázek:

[1] Lze označit za osoby blízké ve smyslu § 22 o. z. pro účely posouzení zvýhodňujícího právního úkonu ve smyslu § 241 insolvenčního zákona i jednočlenné právnické osoby dle § 11 a násl. z. o. k., jejichž jediným společníkem a jednatelem je stejná osoba?

[2] Platí ohledně náležitostí smlouvy uzavřené mezi jednočlennými právnickými osobami, jejichž jediným společníkem a jednatelem je stejná osoba, ustanovení § 13 z. o. k.?

č. 100

24. Dovolatel namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

25. V mezích uplatněného dovolacího důvodu dovolatel k první z položených otázek odkazuje na rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 2013, sp. zn. 29 Cdo 1212/2012, ze dne 20. 5. 2014, sp. zn. 29 Cdo 80/2013, a ze dne 28. 7. 2014, sp. zn. 29 Cdo 3301/2012 (posledně označený rozsudek je uveřejněn v časopise Soudní judikatura, číslo 1, ročník 2015, pod číslem 7), uváděje, že na základě těchto rozhodnutí lze učinit pouze závěr, že osobami sobě blízkými jsou právnická osoba a její jednatel, případně její společník, nikoli již to, že právnická osoba (společnost s ručením omezeným) je osobou blízkou jiné právnické osobě (společnosti s ručením omezeným), mají-li obě právnické osoby stejného jediného jednatele a společníka. Taková konstrukce neplyne ani z § 22 odst. 2 o. z. Dovolatel „připomíná“, že právě Nejvyšší soud konstantně zastává právní názor, že výjimky nelze vykládat rozšiřujícím způsobem a lze je aplikovat pouze v případech, pro něž byla výjimka konstruována, a to zejména s ohledem na respektování principu ochrany práv nabytých v dobré víře. Odvolacímu soudu pak vytýká, že takový princip zdrženlivosti nerespektoval. Podle dovolatele nelze opomenout ani zákonnou podmínku pocíťované újmy ve smyslu § 22 odst. 1 o. z., přičemž tím, kdo by újmu, kterou společnost utrpí, důvodně pocíťoval jako újmu vlastní, je mnohem spíše společník či člen statutárního orgánu právnické osoby než jiná právnická osoba.

26. Ke druhé z položených otázek dovolatel namítá, že v jiném incidenčním sporu, vzešlém z téže insolvenční věci, týkajícím se neúčinnosti typově shodného právního úkonu dlužníka, odvolací soud v rozsudku ze dne 16. 1. 2018 odpůřil žalobu zamítl, máje právní úkon za neplatný pro nedodržení pravidla vyjádřeného v § 13 z. o. k. Odvolacímu soudu pak dovolatel vytýká nesprávné právní posouzení věci, dospěl-li k závěru, že předmětný právní úkon je platný.

27. Žalobce ve vyjádření navrhuje dovolání zamítnout, máje napadené rozhodnutí za věcně správné. S přihlédnutím k závěrům obsaženým v R 53/2004, jež má pro danou věc za použitelné analogicky, žalovaný setrvává na názoru, že dlužník

a žalovaný jsou v postavení osob sobě blízkých. Dále poukazuje na to, že námitku neplatnosti započtení vznáší žalovaný nově až v dovolání, když dosud měl tento právní úkon za platný a účinný. Žalobce připouští, že měl být aplikován § 13 z. o. k., leč tak, že jde o jednání neplatné pro nedostatek zákonné formy, jež ve spojení s § 580 a § 586 o. z. způsobuje jeho relativní neplatnost, přičemž při absenci námítky neplatnosti jde o jednání platné.

III.

Přípustnost dovolání

28. Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) se podává z bodu 2. článku II části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

29. Dovolání v dané věci je přípustné podle § 237 o. s. ř., když pro ně neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř., a v posouzení dovoláním předešlých právních otázek jde o věc dovolacím soudem neřešenou.

IV.

Důvodnost dovolání

30. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

31. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

32. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

33. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení insolvenčního zákona, zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, a zákona o obchodních korporacích:

§ 241 (insolvenčního zákona)

Neúčinnost zvýhodňujících právních úkonů

(1) Zvýhodňujícím právním úkonem se rozumí právní úkon, v jehož důsledku se některému věřiteli dostane na úkor ostatních věřitelů vyššího uspokojení, než jaké by mu jinak náleželo v konkursu.

(2) Zvýhodňujícím právním úkonem se rozumí pouze právní úkon, který dlužník učinil v době, kdy byl v úpadku, nebo právní úkon, který vedl k dlužníkovu úpadku. Má se za to, že zvýhodňující právní úkon učiněný ve prospěch osoby dlužníku blízké nebo osoby, která tvoří s dlužníkem koncern, je úkonem, který dlužník učinil v době, kdy byl v úpadku.

...

(4) Zvýhodňujícímu právnímu úkonu lze odporovat, byl-li učiněn v posledních 3 letech před zahájením insolvenčního řízení ve prospěch osoby dlužníku blízké nebo osoby, která tvoří s dlužníkem koncern, anebo v době 1 roku před zahájením insolvenčního řízení ve prospěch jiné osoby.

(5) Zvýhodňujícím právním úkonem není

a) zřízení zajištění závazku dlužníka, obdržel-li za ně dlužník současně přiměřenou protihodnotu,

b) právní úkon učiněný za podmínek obvyklých v obchodním styku, na základě kterého dlužník obdržel přiměřené protiplnění nebo jiný přiměřený majetkový prospěch, a to za předpokladu, že nešlo o úkon učiněný ve prospěch osoby dlužníkovi blízké nebo osoby, která tvoří s dlužníkem koncern, a že osoba, v jejíž prospěch byl úkon učiněn, nemohla ani při náležité pečlivosti poznat, že dlužník je v úpadku, nebo že by tento úkon mohl vést k úpadku dlužníka,

c) právní úkon, který dlužník učinil za trvání moratoria nebo po zahájení insolvenčního řízení za podmínek stanovených tímto zákonem.

§ 22 (o. z.)

(1) Osoba blízká je příbuzný v řadě přímé, sourozenec a manžel nebo partner podle jiného zákona upravujícího registrované partnerství (dále jen „partner“); jiné osoby v poměru rodinném nebo obdobném se pokládají za osoby sobě navzájem blízké, pokud by újmu, kterou utrpěla jedna z nich, druhá důvodně pociťovala jako újmu vlastní. Má se za to, že osobami blízkými jsou i osoby sešvagřené nebo osoby, které spolu trvale žijí.

(2) Stanoví-li zákon k ochraně třetích osob zvláštní podmínky nebo omezení pro převody majetku, pro jeho zatížení nebo přenechání k užití jinému mezi osobami blízkými, platí tyto podmínky a omezení i pro obdobná právní jednání mezi právnickou osobou a členem jejího statutárního orgánu nebo tím, kdo právnickou osobu podstatně ovlivňuje jako její člen nebo na základě dohody či jiné skutečnosti.

§ 13 (z. o. k.)

Smlouva uzavřená mezi jednočlennou společností zastoupenou jediným společníkem a tímto společníkem vyžaduje písemnou formu s úředně ověřenými podpisy. To neplatí, je-li taková smlouva uzavřena v rámci běžného obchodního styku a za podmínek v něm obvyklých.

§ 73 z. o. k.

Většinový společník

(1) Společník, který má většinu hlasů plynoucích z účasti v obchodní korporaci, je většinový společník a obchodní korporace, ve které tuto většinu má, je obchodní korporace s většinovým společníkem.

č. 100

...

Ovládající a ovládané osoby

§ 74 z. o. k.

(1) Ovládající osobou je osoba, která může v obchodní korporaci přímo či nepřímo uplatňovat rozhodující vliv. Ovládanou osobou je obchodní korporace ovládaná ovládající osobou.

...

(3) Řídící osoba podle § 79 a většinový společník jsou vždy ovládajícími osobami, ledaže ve vztahu k většinovému společníkovi § 75 stanoví jinak. Řízená osoba podle § 79 je vždy ovládanou osobou.

Konzern

§ 79 z. o. k.

(1) Jedna nebo více osob podrobených jednotnému řízení (dále jen „řízená osoba“) jinou osobou nebo osobami (dále jen „řídící osoba“) tvoří s řídící osobou koncern.

(2) Jednotným řízením je vliv řídící osoby na činnost řízené osoby sledující za účelem dlouhodobého prosazování koncernových zájmů v rámci jednotné politiky koncernu koordinaci a koncepční řízení alespoň jedné z významných složek nebo činností v rámci podnikání koncernu.

...

34. V citované podobě, pro věc rozhodné, platila ustanovení insolvenčního zákona a zákona o obchodních korporacích již v době, kdy mělo dojít ke vzájemnému zápočtu, a do vydání napadeného rozhodnutí nedoznala změn.

35. Ve výše ustaveném právním rámci činí Nejvyšší soud k dovolatelem položeným otázkám následující závěry:

36. Ad 1/ K osobě blízké.

Nejvyšší soud již ve své judikatuře uzavřel, že slovní spojení „osoba blízká“ (dlužníku) a osoba „tvořící s dlužníkem koncern“ je nutno vykládat způsobem vymezeným legální definicí těchto pojmů v příslušných právních předpisech, tedy pro dobu před 1. lednem 2014 způsobem vymezeným § 116 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „obč. zák.“), a § 66a odst. 7 obch. zák. a pro dobu od 1. 1. 2014 způsobem vymezeným § 22 o. z. a § 79 z. o. k. (srov. např. důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2016, sen. zn. 29 NSČR 55/2014, uveřejněného pod číslem 106/2017 Sb. rozh. obč.).

37. Ze závěrů formulovaných v R 53/2004 pak rozhodovací praxe Nejvyššího soudu vychází též při výkladu pojmu „osoba blízká“ (dlužníku) v ustanoveních insolvenčního zákona týkajících se odpůřčích nároků. Srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 4. 2015, sen. zn. 29 ICdo 80/2014, uveřejněný v časopise Soudní judikatura číslo 4, ročníku 2016, pod číslem 47, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 4. 2015, sen. zn. 29 ICdo 81/2014, v nichž Nejvyšší soud poznamenal, že jakkoli šlo (v R 53/2004) o výklad pojmu osoba blízká podaný k § 42a obč. zák., respektive k § 196a obch. zák., Nejvyšší soud nevidí žádný důvod pro odchylné pojetí téhož pojmu při výkladu § 242 insolvenčního zákona. Při přebírání závěrů formulovaných v R 53/2004 pro účely vymezení osoby blízké právnické osobě však je nutno mít na zřeteli právní rámec, z něž tyto závěry vzešly, a zohlednit změny promítnuté od té doby v příslušných (na tu kterou věc uplatnitelných) právních předpisech. Tak především je nezbytné zohlednit, že § 42a obč. zák., jež R 53/2004 vykládalo, pracovalo pouze s pojmem „osoba blízká“ (nikoli již s pojmem „koncern“), a že potřeba definovat judikaturou pojem „osoba blízká právnické osobě“ vzešla (jak se výslovně uvádí v R 53/2004) z nedostatku výslovné právní úpravy na dané téma v zákoně č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (srov. i dikci § 116 obč. zák., jež svými formulacemi primárně cílí na osobu blízkou fyzické osobě). Pro právní jednání, jež se posuzují podle zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, již § 22 o. z. (jež definuje osobu blízkou) ve svém druhém odstavci výslovně vybízí k aplikaci omezení, jež se týkají majetkových transakcí mezi osobami blízkými, i na „obdobná právní jednání mezi právnickou osobou a členem jejího statutárního orgánu nebo tím, kdo právnickou osobu podstatně ovlivňuje jako její člen nebo na základě dohody či jiné skutečnosti“. Úvaha o použitelnosti závěrů obsažených v R 53/2004 je v tomto rámci namístě jen tam, kde příslušnou mezeru v právu mezitím nevyplnilo označené ustanovení; nadto by měla být podložena i argumentací, z níž bude patrné, proč nepostačuje úprava plynoucí přímo z § 22 odst. 2 o. z. Nelze rovněž pominout, že R 53/2004 formulovalo předpoklady, na jejichž základě se právnická osoba považuje za osobu blízkou fyzické osobě (vzájemný vztah dvou právnických osob coby osob navzájem si blízkých neřešilo).

38. V rovině úpravy, jež se podává z dikce § 241 insolvenčního zákona, je nutno mít dále na paměti, že potřeba uchýlit se případně k judikatorním výstupům ohledně vymezení osoby blízké právnické osobě bude dána (může být dána) jen za předpokladu, že soud dospěje k závěru, že přes legální definici slovních spojení „osoba blízká“ (dlužníku) a osoba „tvořící s dlužníkem koncern“ vykazují příslušné právní předpisy nedostatky (pro danou situaci postrádají výslovnou právní úpravu), jež je nezbytné překlenout rozšiřujícím výkladem. Je rovněž zjevné, že nemá smysl (není správné) pátrat po významu pojmu „osoba blízká právnické osobě“, zakládá-li vyvratitelnou domněnku právního úkonu (právního jednání), který dlužník učinil v době, kdy byl v úpadku (srov. § 241 odst. 2 věty druhé insolvenčního zákona a ob-

dobně např. též § 240 odst. 2 věty druhé insolvenčního zákona), již legální definice slovního spojení osoba „tvořící s dlužníkem koncern“. Jinak řečeno, slovní spojení osoba „tvořící s dlužníkem koncern“ nelze v případech, v nichž zákon pro určitou situaci předpokládá použití obou pojmů, směřovat s významem slovního spojení „osoba blízká“ (dlužníku). A ještě jinak řečeno, v těch ustanoveních insolvenčního zákona, jež vedle sebe používají slovní spojení „osoba blízká“ (dlužníku) a osoba „tvořící s dlužníkem koncern“ (pro odpůří nároky se tak děje v § 240 až § 242 insolvenčního zákona), nelze označit za osobu blízkou dlužníku osobu, která s dlužníkem tvoří koncern. Bez zřetele k tomu, že vymezení osoby „tvořící s dlužníkem koncern“ slouží u podnikatelských uskupení k institucionálnímu vymezení „osoby blízké právnické osobě“, jsou-li oba pojmy uváděny vedle sebe (pro danou situaci souběžně), má každý z nich autonomní význam a nemají se překrývat. Záměrem úpravy promítnuté i v textu § 241 odst. 2 věty druhé insolvenčního zákona totiž zjevně bylo [a to i s přihlédnutím k tomu, že v době, kdy insolvenční zákon vstoupil v účinnost (1. ledna 2008), cílilo tehdejší ustanovení § 116 obč. zák. primárně pouze na osobu blízkou fyzické osobě] využít pojmu „osoba blízká“ (dlužníku) zásadně pro případy, kdy je dlužník fyzickou nebo právnickou osobou, která není podnikatelem, a pojmu osoba „tvořící s dlužníkem koncern“ zásadně pro případy, kdy je dlužník fyzickou nebo právnickou osobou, která je podnikatelem; jinak by odlišné pojmosloví nedávalo rozumného smyslu.

39. Byl-li P. Z. v době uzavření dohody o započtení jediným (100%) společníkem dlužníka i žalovaného (ti oba jsou coby společnosti s ručením omezeným obchodními korporacemi), pak šlo ve smyslu § 73 z. o. k. o většinového společníka obou obchodních korporací, který je (proto) osobou ovládající obě obchodní korporace (§ 74 odst. 3 z. o. k.). Tyto obchodní korporace jsou v poměru k P. Z. osobami jím ovládanými a jím řízenými. V době uzavření dohody o započtení byl P. Z. též jediným jednatelem obou obchodních korporací. V poměrech zákona o obchodních korporacích však tyto skutečnosti samy o sobě nevedou k závěru, že obě obchodní korporace jsou osobami tvořícími s P. Z., coby „řídící osobou“, a tedy i mezi sebou navzájem, koncern. K tomu by muselo být rovněž prokázáno, že takto ovládané obchodní korporace jsou ovládající osobou (P. Z.) též podrobeny jednotnému řízení (§ 79 odst. 1 z. o. k.), tedy že P. Z. (coby „řídící osoba“) vyvíjí na činnost obou obchodních korporací (coby „řízených osob“) vliv sledující za účelem dlouhodobého prosazování koncernových zájmů v rámci jednotné politiky koncernu koordinaci a koncepční řízení alespoň jedné z významných složek nebo činností v rámci podnikání koncernu (§ 79 odst. 2 z. o. k.). Takové skutečnosti však v řízení nevyšly najevo a odvolací soud proto nepochybil, soustředil-li se na posouzení, zda žalovaný (coby právnická osoba – podnikatel) je „osobou blízkou“ dlužníku (právnické osobě – podnikateli).

40. Z hlediska použitelnosti pravidel o osobách blízkých na právní jednání právnické osoby postihuje úprava obsažená v § 22 odst. 2 o. z. většinu situací po-

jmenovaných v R 53/2004 (a pro řešení těchto situací je proto oporou již text § 22 odst. 2 o. z., a nikoli až závěry judikatury). K tomu budiž poznamenáno (v reakci na dovolatelovu námitku), že použitelnost pravidla formulovaného v posledně označeném ustanovení není podmíněna (oproti textu § 22 odst. 1 části věty za středníkem i oproti závěrům R 53/2004) zkoumáním, zda újmu, kterou by utrpěla právnická osoba, by člen jejího statutárního orgánu nebo ten, kdo právnickou osobu podstatně ovlivňuje jako její člen nebo na základě dohody či jiné skutečnosti, důvodně pocíťoval jako újmu vlastní. Text § 22 odst. 2 o. z. pak postihuje širší okruh případů než R 53/2004 i v tom, že nevystihuje pouze vztah právnické osoby k fyzické osobě. Členem statutárního orgánu právnické osoby, stejně jako tím, kdo právnickou osobu „podstatně ovlivňuje“ jako její člen (typicky společník) nebo na základě dohody či jiné skutečnosti, totiž může být i jiná právnická osoba.

41. Jakkoli se tedy neprokázalo, že žalovaný s dlužníkem tvoří koncern (§ 79 z. o. k.), a jakkoli neplatí, že by žalovaný byl osobou dlužníku blízkou proto, že je členem statutárního orgánu dlužníka, nebo tím, kdo právnickou osobu „podstatně ovlivňuje“ jako její člen (typicky společník) nebo na základě dohody či jiné skutečnosti (§ 22 odst. 2 o. z.), za stavu, kdy obě obchodní korporace v rozhodné době zcela ovládala jediná fyzická osoba, konkrétně P. Z. coby jejich jediný společník a jediný jednatel, by se úsudek, že nejde o právnické osoby navzájem si blízké, vzpíral logice. Jde o situaci plně srovnatelnou s těmi, pro něž zákonodárce v § 22 odst. 2 o. z. založil použitelnost pravidla o osobách blízkých i pro obdobná právní jednání právnických osob. O tom, že užití označeného ustanovení přichází v úvahu zejména v souvislosti s institutem neúčinnosti právních jednání dlužníka, není pochyb ani v literatuře; srov. např. dílo ŠVESTKA, J., DVOŘÁK, J., FIALA, J. a kol. Občanský zákoník. Komentář. Svazek I. Praha, Wolters Kluwer, a. s., 2014, s. 125.

42. Jinak řečeno, učinil-li dlužník coby obchodní korporace ovládaná jediným společníkem zvýhodňující právní jednání (právní úkon) ve prospěch jiné obchodní korporace ovládané stejným jediným společníkem, jenž byl současně jediným jednatelem obou obchodních korporací, pak šlo ve smyslu § 22 odst. 2 o. z. a § 241 odst. 2 insolvenčního zákona o právní jednání (právní úkon) ve prospěch osoby dlužníku blízké. Závěr odvolacího soudu, že je naplněna vyvratitelná domněnka uvedená v § 241 odst. 2 větě druhé insolvenčního zákona, je tudíž správný.

43. Ad 2/ K § 13 z. o. k.

Judikatura obecných soudů je ustálena v závěru, že k důvodům absolutní neplatnosti právního úkonu (právního jednání) soud přihlíží z úřední povinnosti, jsou-li z takového právního úkonu bez dalšího patrný (jako např. jde-li o právní úkon neurčitý nebo nesrozumitelný). Jinak je zkoumá (může zkoumat) jen na základě konkrétních tvrzení (např. je-li tvrzeno, že podpis na smlouvě byl zfalšován, nebo že ji uzavřela osoba jednající v duševní poruše apod.). Srov. k tomu např. též

č. 100

rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 10. 2008, sp. zn. 21 Cdo 4841/2007, uveřejněný pod číslem 71/2009 Sb. rozh. obč. V reakci na vyjádření žalobce Nejvyšší soud na tomto základě uvádí, že jakkoli dovolatel uplatnil obranu založenou na neplatnosti dohody o započtení dle § 13 z. o. k. až v dovolacím řízení, s přihlédnutím k tomu, že udávaný důvod (absolutní) neplatnosti by měl plynout přímo z textu této dohody, nejde o uplatnění skutečnosti, kterou by z dovolacího přezkumu vylučovalo § 241a odst. 6 o. s. ř.

44. Nejvyšší soud nicméně neshledává opodstatněným dovolatelův úsudek, že úprava obsažená v § 13 z. o. k. by se měla uplatnit (podle své dikce) nejen na smlouvy uzavřené mezi jednočlennou společností zastoupenou jediným společníkem a tímto společníkem, nýbrž i na smlouvy uzavřené mezi dvěma jednočlennými společnostmi zastoupenými týměž jediným společníkem. Předmětná úprava provádí článek 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/102/ES, ze dne 16. 9. 2009, v oblasti práva společností o společnostech s ručením omezeným s jediným společníkem (dále jen „směrnice“), který zní takto:

Článek 5

1. Smlouvy uzavřené mezi jediným společníkem a společností, za niž jedná, musí být uvedeny v zápisu nebo pořízeny písemně.
2. Členské státy nejsou povinny uplatňovat odstavec 1 na běžné operace uzavřené za obvyklých podmínek.

45. Podle bodu 5 Preambule směrnice: „... Členské státy mohou volně stanovit pravidla, aby čelily možným nebezpečím vyplývajícím z toho, že společnost jedné osoby má jen jediného společníka, zvláště s cílem zajistit splacení upsaného základního kapitálu.“

46. Předmětná směrnice nahradila do té doby platnou Dvanáctou směrnicí Rady ze dne 21. 12. 1989 v oblasti práva společností o společnostech s ručením omezeným s jediným společníkem (89/667/EHS).

47. Povinnou písemnou formu smluv, uzavřených mezi společnostmi s ručením omezeným a jediným společníkem této společnosti, pokud tento společník jedná rovněž jménem společnosti, upravovalo již ustanovení § 132 odst. 3 obch. zák., a to s účinností od 1. 6. 1996.

48. Novelou provedenou s účinností od 1. 1. 2001 zákonem č. 370/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 15/1998 Sb., o Komisi pro cenné papíry a o změně a doplnění dalších zákonů, ve znění zákona č. 30/2000 Sb., zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění pozdějších předpisů, byl poža-

davek na formu smluv uzavřených mezi společností a jediným společníkem této společnosti, v případě, že tento společník jedná rovněž jménem společnosti, dále zpřísněn. Ustanovení § 132 odst. 3 obch. zák. vyžadovalo od uvedeného data pro tyto smlouvy formu notářského zápisu nebo písemnou formu a listina musela být podepsána před orgánem pověřeným legalizací.

49. Jak se přitom podává ze zvláštní části důvodové zprávy k vládnímu návrhu pozdějšího zákona č. 370/2000 Sb. (tento vládní návrh projednávala Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky ve svém 3. volebním období 1998–2002 jako tisk č. 476) [K bodu 135 (§ 132)]:

„V zájmu právní jistoty a zamezení dodatečných změn ve smlouvě se navrhuje, aby i nad rámec požadavků Jedenácté směrnice měly smlouvy uzavírané jediným společníkem se společností, pokud tento společník jedná současným jménem společnosti, formu notářského zápisu.“

50. Nad rámec směrnice (vyžadující pro tato právní jednání toliko písemnou formu) jde i zákon o obchodních korporacích, jenž (vedle písemné formy) vyžaduje také úřední ověření (legalizaci) podpisu.

51. I s přihlédnutím k věcnému obsahu označených směrnic je zjevné, že úprava obsažená v § 13 z. o. k. se netýká (ani ve vazbě na právo Evropské unie) vzájemných (vnějších) vztahů jednočlenných obchodních korporací ovládaných stejnou řídicí osobou. Taková pravidla lze naopak nalézt v § 71 až § 91 z. o. k. (zabývajících se podnikatelskými uskupeními). Důvod rozšířit výkladem použitelnost úpravy obsažené v § 13 z. o. k. nad rámec díkce tohoto ustanovení (mimo rámec vztahu mezi jednočlennou společností zastoupenou jediným společníkem na straně jedné a tímto společníkem na straně druhé) tedy Nejvyšší soud neshledal (maje pro tyto poměry za dostatečná omezení nastavená § 71 až § 91 z. o. k.). Jinak řečeno, pravidlo obsažené v § 13 z. o. k. se nepoužije na smlouvy uzavřené mezi dvěma jednočlennými společnostmi zastoupenými stejným jediným společníkem.

52. Dovolání tak ani potud není důvodné. Uplatněným dovolacím důvodem je Nejvyšší soud vázán, včetně jeho obsahového vymezení (srov. § 242 odst. 3 věta první o. s. ř.) a z jiných než dovolatelem uplatněných důvodů napadené rozhodnutí přezkoumat nemůže (srov. shodně např. nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2009, sp. zn. IV. ÚS 560/08, uveřejněný pod číslem 236/2009 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu). Jelikož dovolatel ve vztahu k právním otázkám, jež Nejvyššímu soudu předložil k řešení, s dovolací argumentací neuspěl a jiné otázky ve vztahu k institutu započtení coby neúčinnému právnímu jednání (právnímu úkonu) dovolacímu přezkumu neotevřel, Nejvyšší soud, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání zamítl [§ 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř.].

53. Výrok o nákladech dovolacího řízení se opírá o § 243c odst. 3, § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř., když dovolání žalovaného bylo zamítnuto, čímž žalobci

č. 100

vzniklo právu na náhradu účelně vynaložených nákladů dovolacího řízení. Ty v dané věci sestávají z paušální náhrady ve výši 300 Kč, na kterou nezastoupenému žalobci, jenž své hotové výdaje nedoložil, vznikl nárok podáním vyjádření k dovolání (datovaného 26. 3. 2018); srov. § 1 odst. 3 písm. a) a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu.

Č. 101

č. 101

Insolvenční řízení, Konkurs, Zpeněžování, Daň z přidané hodnoty
§ 168 IZ, § 298 IZ, § 305 IZ, § 108 odst. 4 zákona č. 235/2004 Sb.

U dlužníka, který je plátcem daně z přidané hodnoty, je při zpeněžení předmětu zajištění, který tvoří „obchodní majetek“ dlužníka, obsažena v „prodejní ceně“ i daň z přidané hodnoty. Nejde o částku určenou k uspokojení pohledávky zajištěného věřitele jako součást tzv. čistého výtěžku zpeněžení předmětu zajištění. Částka odpovídající dani z přidané hodnoty není ani nákladem spojeným se zpeněžením předmětu zajištění, a nepodléhá proto zákonnému limitu dle § 298 odst. 4 insolvenčního zákona.

Dokud není částka odpovídající v dosaženém výtěžku zpeněžení dani z přidané hodnoty odvedena (postupem dle § 108 odst. 4 zákona o dani z přidané hodnoty), jde v neuhrazeném rozsahu o daňovou pohledávku státu za majetkovou podstatou ve smyslu § 168 odst. 2 písm. e) insolvenčního zákona. Vyjde-li v insolvenčním řízení, v němž je způsobem řešení dlužníkovu úpadku konkurs, následně najevo, že dosažený výtěžek zpeněžení majetkové podstaty nestačí k uspokojení všech pohledávek uvedených v § 305 odst. 1 insolvenčního zákona, není vyloučeno postupovat ohledně částky odpovídající dani z přidané hodnoty způsobem uvedeným v § 305 odst. 2 věty první insolvenčního zákona. Na tom, že ve smyslu ustanovení § 305 odst. 2 věty druhé insolvenčního zákona nejde o výtěžek zpeněžení předmětu zajištění určený k uspokojení zajištěného věřitele, se ani při takovém postupu ničeho nemění.

(Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2020, sen. zn. 29 NSČR 43/2018, ECLI:CZ:NS:2020:29.NSCR.43.2018.1)

Nejvyšší soud zamítl dovolání zajištěného věřitele Equa bank a. s. proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 11. 2017.

I. Dosavadní průběh řízení

1. Usnesením ze dne 14. 12. 2016, které nabylo právní moci dne 5. 1. 2017, Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále jen „insolvenční soud“):

č. 101

[1] Souhlasil s tím, aby Ing. L. L., insolvenční správce dlužníka S.-H. výroba letadel spol. s r. o., vydal zajištěnému věřiteli č. 1 E. bank a. s. (dále jen „zajištěný věřitel“) výtěžek zpeněžení ve výroku označených nemovitostí (dále jen „nemovitosti“) ve výši 24 662 273,83 Kč (bod I. výroku).

[2] Uložil insolvenčnímu správci:

- a) provést vydání výtěžku zpeněžení podle upraveného seznamu přihlášek nejpozději do 5 dnů od právní moci rozhodnutí;
- b) zapsat do upraveného seznamu přihlášek k pohledávce zajištěného věřitele, jaká částka na ni byla vyplacena, nebo jaká její zbývající část se vypořádá v rozvrhu;
- c) podat insolvenčnímu soudu písemnou zprávu o vydání výtěžku do 30 dnů od právní moci rozhodnutí (bod II. výroku).

[3] Souhlasil s tím, aby si insolvenční správce vyplatil odměnu určenou z výtěžku zpeněžení ve výši 1 117 298,47 Kč (včetně daně z přidané hodnoty) [bod III. výroku].

2. Usnesením ze dne 15. 5. 2017 insolvenční soud:

[1] Souhlasil s tím, aby insolvenční správce dlužníka vydal zajištěnému věřiteli výtěžek zpeněžení nemovitostí ve výši 3 390 088,44 Kč (bod I. výroku).

[2] Uložil insolvenčnímu správci:

- a) provést vydání výtěžku zpeněžení podle upraveného seznamu přihlášek nejpozději do 5 dnů od právní moci rozhodnutí;
- b) zapsat do upraveného seznamu přihlášek k pohledávce zajištěného věřitele, jaká částka na ni byla vyplacena nebo jaká její zbývající část se vypořádá v rozvrhu;
- c) podat insolvenčnímu soudu písemnou zprávu o vydání výtěžku do 30 dnů od právní moci rozhodnutí (bod II. výroku).

[3] Souhlasil s tím, aby si insolvenční správce vyplatil odměnu určenou z výtěžku zpeněžení ve výši 127 695,56 Kč (včetně daně z přidané hodnoty) [bod III. výroku].

3. V usnesení ze dne 15. 5. 2017 vyšel insolvenční soud z toho, že:

[1] Usnesením ze dne 12. 3. 2015 zjistil úpadek dlužníka a prohlásil konkurs na jeho majetek.

[2] Zajištěný věřitel přihlásil do insolvenčního řízení pohledávku v celkové výši 79 260 316,56 Kč, z čehož dílčí nárok ve výši 39 630 158,28 Kč byl zajištěn nemovitostmi. Pohledávka zajištěného věřitele byla zjištěna při přezkumném jednání.

[3] Nemovitosti byly zpeněženy za částku 30 663 063 Kč, z čehož 3 517 784 Kč představovala daň z přidané hodnoty.

[4] Návrh insolvenčního správce dlužníka na udělení souhlasu s vydáním výtěžku zpeněžení zajištěnému věřiteli a s vyplacením odměny určené z vý-

těžku zpeněžení, podaný 17. 10. 2016, o němž insolvenční soud rozhodl (pravomocně) usnesením ze dne 14. 12. 2016, neobsahoval (coby součást výtěžku zpeněžení) částku 3 517 784 Kč, představující daň z přidané hodnoty.

[5] Dne 28. 2. 2017 podal insolvenční správce návrh, aby insolvenční soud udělil souhlas s dodatečným vydáním té části výtěžku, která představovala daň z přidané hodnoty (3 517 784 Kč), zajištěnému věřiteli a s vyplacením odměny určené z této části výtěžku zpeněžení.

č. 101

4. Na tomto základě insolvenční soud – vycházejí z § 167 odst. 1, § 298 odst. 1, 2 a 4 a z § 305 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), jakož i z § 1 odst. 2 vyhlášky č. 313/2007 Sb., o odměně insolvenčního správce, o náhradách jeho hotových výdajů, o odměně členů a náhradníků věřitelského výboru a o náhradách jejich nutných výdajů – dospěl k následujícím závěrům:

5. Výtěžek zpeněžení (zajištění) je tvořen celkovou kupní cenou, nikoliv toliko její částí „poníženou o příslušnou daň z přidané hodnoty“, neboť část kupní ceny připadající na daň z přidané hodnoty není svou povahou jiná než ta část, jež tvoří základ pro výpočet daně z přidané hodnoty.

6. V souladu s článkem V. odst. 3 a 6 „kupní smlouvy“ [rozuměj kupní smlouvu ze dne 11. 4. 2016 (B-78), kterou insolvenční správce prodal nemovitosti Zemědělskému družstvu Z. (dále jen „kupní smlouva“)] činila kupní cena nemovitosti, kterou prodávající uhradil do majetkové podstaty dlužníka, celkem 30 663 063 Kč (včetně částky 3 517 784 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty).

7. Uhrazená daň z přidané hodnoty ve výši 3 517 784 Kč tedy jako součást výtěžku zpeněžení zajištění měla být vydána zajištěnému věřiteli. Po odečtení odměny insolvenčního správce tak čistý výtěžek zpeněžení (zajištění) z částky odpovídající dani z přidané hodnoty, který insolvenční soud vydal zajištěnému věřiteli, činí 3 390 088,44 Kč.

8. K odvolání insolvenčního správce dlužníka Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 29. 11. 2017 změnil usnesení insolvenčního soudu tak, že souhlas s vydáním výtěžku zpeněžení ve výši 3 390 088,44 Kč zajištěnému věřiteli neudělil.

9. Odvolací soud – vycházejí z § 229 odst. 3 písm. c) a § 298 insolvenčního zákona, z § 159a a § 167 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále též jen „o. s. ř.“), a z § 4 odst. 2 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty – dospěl po přezkoumání napadeného rozhodnutí k následujícím závěrům:

10. Zajištěný věřitel byl seznámen s tím, že nemovitosti byly zpeněženy za částku 27 145 279 Kč a že zároveň s tím uhradil kupující i částku odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 3 517 784 Kč.

11. Na základě zveřejněného návrhu na vydání výtěžku zpeněžení ze dne 17. 10. 2016 si tedy zajištěný věřitel byl vědom toho, že částka určená k uspo-

kojení jeho zajištěné pohledávky (po odečtení odměny insolvenčního správce a nákladů na správu nemovitostí a jejich zpeněžení) činí 24 662 273,83 Kč; proti tomuto návrhu nepodal námitky.

12. Poté, co usnesení insolvenčního soudu ze dne 14. 12. 2016 nabylo právní moci, není možné zpětně měnit výši výtěžku zpeněžení a zajištěný věřitel nemohl znovu podat návrh na jeho vydání, když právní mocí se usnesení stalo (ve smyslu § 159a a § 167 odst. 2 o. s. ř.) pro účastníky řízení (a tedy i pro zajištěného věřitele) závazným.

13. Pro úplnost odvolací soud dodává, že zajištěnému věřiteli nelze vydat výtěžek zpeněžení (zajištění) včetně daně z přidané hodnoty. Insolvenční správce dlužníka se stal v souladu s § 229 odst. 3 písm. c) insolvenčního zákona osobou s dispozičním oprávněním k majetkové podstatě dlužníka. Prodej movitých a nemovitých věcí ve vlastnictví dlužníka v průběhu insolvenčního řízení podléhá dani z přidané hodnoty, jde-li ve smyslu § 4 odst. 2 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty o součást obchodního majetku dlužníka, který je plátcem daně z přidané hodnoty. Částka odpovídající dani z přidané hodnoty, která byla uhrazena spolu s kupní cenou zpeněžených nemovitostí, je proto majetkem dlužníka a povinnost odvést ji na daňový účet dlužníka u místně příslušného správce daně má po prohlášení konkursu insolvenční správce jako osoba s dispozičním oprávněním k majetkové podstatě.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

14. Proti usnesení odvolacího soudu podal zajištěný věřitel dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu § 237 o. s. ř. argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právních otázek, které v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyly vyřešeny, konkrétně otázek:

[1] Je situace, kdy rozhodnutí insolvenčního soudu o vydání souhlasu s výplatou výtěžku zpeněžení zajištěnému věřiteli podle návrhu insolvenčního správce v určité výši nabude právní moci, překážkou věci rozhodnuté, která brání návrhu insolvenčního správce k vydání dodatečné části výtěžku zpeněžení?

[2] Je zajištěný věřitel povinen na úkor svého uspokojení nést (v plné výši) úhradu daně z přidané hodnoty dlužníkem při zpeněžení majetku patřícího do majetkové podstaty dlužníka, který slouží k zajištění pohledávek věřitele, když výtěžek zpeněžení získaný prodejem předmětu zajištění obsahuje i částku určenou k úhradě daně z přidané hodnoty dlužníkem?

15. Dovolatel namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

16. V mezích uplatněného dovolacího důvodu argumentuje dovolatel k položeným otázkám následovně:

17. Ad 1/ (K závaznosti usnesení ze dne 14. 12. 2016).

Potud dovolatel vytýká odvolacímu soudu, že své právní závěry řádně neodůvodnil, když závěr, že rozhodnutí insolvenčního soudu o souhlasu s vydáním výtěžku zpeněžení zajištěnému věřiteli brání návrhu na výplatu dodatečné části výtěžku a následnému rozhodnutí insolvenčního soudu o vydání takového výtěžku, přijal bez bližšího odůvodnění. Dovolatel míní, že nešlo o případ, kdy by insolvenční soud usnesením ze dne 15. 5. 2017 zpětně měnil pravomocné usnesení ze dne 14. 12. 2016. Dovozuje, že jde spíše o situaci obdobnou postupu podle § 307 odst. 4 insolvenčního zákona. U usnesení o vyslovení souhlasu s vydáním výtěžku zpeněžení (zajištění) není pojmově vyloučen dodatečný návrh insolvenčního správce, který jeho výši doplní nebo upraví (např. v důsledku dodatečného zjištění, že původní návrh není úplný). Takový postup je nezbytný i proto, že podle § 96 odst. 1 insolvenčního zákona není obnova insolvenčního řízení přípustná. Na podporu řečeného odkazuje dovolatel na závěry obsažené v usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 29. 3. 2017. Dovolatel následně uzavírá, že insolvenční správce (tedy) může svůj návrh na vydání výtěžku zpeněžení zajištěnému věřiteli podle § 298 odst. 3 insolvenčního zákona upravit nebo dodatečně doplnit. Takový postup pak vyžaduje nové rozhodnutí insolvenčního soudu o vydání výtěžku zpeněžení zajištěnému věřiteli, a to i vzhledem k tomu, že takové rozhodnutí se svým charakterem podobá rozvrhovému usnesení.

18. Ad 2/ (K dani z přidané hodnoty).

Potud dovolatel odvolacímu soudu vytýká, že předmětnou otázku neřešil (zabýval se jí „pouze pro úplnost“), ač byla pro jeho rozhodnutí zásadní a ač se praxe insolvenčních soudů při jejím řešení rozchází, k čemuž poukazuje též na závěry obsažené v usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 24. 10. 2017.

19. Závěry odvolacího soudu na dané téma pak dovolatel nemá za správné, poukazuje na podporu závěru, který k této otázce zformuloval insolvenční soud v usnesení ze dne 15. 5. 2017, na názor obsažený v díle RICHTER, T. Insolvenční právo. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s., 2017 (dále jen „Richter“), s. 448 a násl., jakož i na usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 5. 2010, usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 4. 8. 2010 a na usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 11. 10. 2012.

20. Dovolatel míní, že ta část výtěžku zpeněžení zajištění, jež odpovídá dani z přidané hodnoty, není ničím jiným než ekvivalentem daňové pohledávky státu za majetkovou podstatou. Není tedy důvod takovou pohledávku jakkoliv preferovat oproti ostatním pohledávkám v podobných případech. K tomu poukazuje též na dikci § 305 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona s tím, že jediný správný je výklad, podle kterého:

[1] Za výtěžek zpeněžení (zajištění) je nutné považovat celkovou částku příjmů do majetkové podstaty dlužníka, jež je získána v souvislosti s prodejem věci, práva, pohledávky nebo jiné majetkové hodnoty, když část takové

částky určená na úhradu daně z přidané hodnoty představuje pouze ekvivalent pohledávky státu za majetkovou podstatou.

[2] Část výtěžku zpeněžení určená na úhradu daně z přidané hodnoty je nákladem spojeným se zpeněžením předmětu zajištění podle § 298 odst. 4 insolvenčního zákona.

[3] Pohledávku státu na zaplacení daně z přidané hodnoty nelze vůči ostatním nákladům spojeným se zpeněžením podle § 298 odst. 4 insolvenčního zákona (a tedy vůči ostatním pohledávkám za majetkovou podstatou) preferovat, a tedy překračovat maximální rozsah 5 % výtěžku, jímž jsou tyto náklady omezeny, když ani srovnatelný „zapodstatový“ nárok státu na zaplacení daně z nemovitosti nelze v souladu s konstantní judikaturou uplatnit (jako výdaj spojený se správou předmětu zajištění) nad maximální rozsah 4 % z výtěžku (zpeněžení zajištění).

21. Zajištěný věřitel (uzavírá dovolatel) není povinen nést na úkor svého uspokojení v plné výši úhradu daně z přidané hodnoty při zpeněžení majetku patřícího do majetkové podstaty dlužníka, který slouží k zajištění jeho pohledávek. Vzhledem k tomu, že jde o náklad spojený se zpeněžením, je povinen nést takovou úhradu daně pouze do výše 5 % výtěžku zpeněžení (včetně daně z přidané hodnoty). Zároveň je nárok státu na úhradu daně z přidané hodnoty „standardní“ pohledávkou za majetkovou podstatou, které nepřisluší preferenční postavení, dokud není plně uhrazena pohledávka zajištěného věřitele.

III.

Přípustnost dovolání

22. Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) se podává z bodu 2. článku II části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

23. Dovolání v dané věci je přípustné podle § 237 o. s. ř., když pro daný případ neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání podle § 237 o. s. ř. vypočtených v § 238 o. s. ř., v posouzení otázky č. 1 je napadené rozhodnutí rozporné s níže označenou judikaturou Nejvyššího soudu a v posouzení otázky č. 2 jde o věc dovolacím soudem neřešenou.

IV.

Důvodnost dovolání

24. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se

nepodávají, Nejvyšší soud se proto – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

25. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

26. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází. K dovolatelem položeným právním otázkám činí Nejvyšší soud následující závěry:

27. Ad 1/ (K závaznosti usnesení ze dne 14. 12. 2016).

Pro další úvahy Nejvyššího soudu k otázce ad 1/ jsou rozhodná následující ustanovení občanského soudního řádu (jež v citované podobě nezměnila podobu od 19. 1. 2015, kdy bylo zahájeno insolvenčního řízení na majetek dlužníka).

§ 159a (o. s. ř.)

(1) Nestanoví-li zákon jinak, je výrok pravomocného rozsudku závazný jen pro účastníky řízení.

(2) Výrok pravomocného rozsudku, kterým bylo rozhodnuto ve věcech uvedených v § 83 odst. 2, je závazný nejen pro účastníky řízení, ale i pro další osoby oprávněné proti žalovanému pro tytéž nároky z téhož jednání nebo stavu. Zvláštní právní předpisy stanoví, v kterých dalších případech a v jakém rozsahu je výrok pravomocného rozsudku závazný pro jiné osoby než účastníky řízení.

(3) V rozsahu, v jakém je výrok pravomocného rozsudku závazný pro účastníky řízení a popřípadě jiné osoby, je závazný též pro všechny orgány.

(4) Jakmile bylo o věci pravomocně rozhodnuto, nemůže být v rozsahu závaznosti výroku rozsudku pro účastníky a popřípadě jiné osoby věc projednávána znovu.

§ 167 (o. s. ř.)

...

(2) Není-li dále stanoveno jinak, užije se na usnesení přiměřeně ustanovení o rozsudku.

28. V právním rámci ustaveném citovanými ustanoveními občanského soudního řádu Nejvyšší soud především připomíná, že usnesení insolvenčního soudu o vydání výtěžku zpeněžení zajištěnému věřiteli je rozhodnutím ve věci samé, když jeho prostřednictvím definitivně opouští majetkovou podstatu dlužníka část výtěžku zpeněžení majetkové podstaty (je takto „rozvržena“ zajištěnému věřiteli); srov. např. důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2015, sen. zn. 29 NSČR 31/2013, uveřejněného pod číslem 95/2015 Sb. rozh. obč. [které je (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže) dostupné i na webových

stránkách Nejvyššího soudu]. Účinky právní moci takového usnesení (v daném případě účinky právní moci usnesení insolvenčního soudu ze dne 14. 12. 2016) se projevují (v intencích § 159a o. s. ř. a § 167 odst. 2 o. s. ř.) tím, že je již nelze napadnout odvoláním jako řádným opravným prostředkem (formální právní moc) a dále závazností jeho výroku a jeho nezměnitelností (materiální právní moc); srov. shodně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 2. 2011, sen. zn. 29 NSČR 29/2009, uveřejněné pod číslem 108/2011 Sb. rozh. obč.

29. Obecně dále platí, že je-li rozhodnutím o věci samé (jeho výrokiem) ve sporu o splnění povinnosti, která vyplývá ze zákona, z právního vztahu nebo z porušení práva, zcela vypořádán právní vztah založený ve sporu o plnění na řešení předběžné otázky, řešení přijaté v takovém sporu vyčerpalo beze zbytku obsah předběžné otázky, ze které již (proto) nemohou vzejít další spory o splnění povinnosti mezi týmiž účastníky [a překážka věci rozsouzené (*res iudicata*) brání i následnému sporu o určení, zda tu právní vztah (právní poměr) nebo právo, je či není, je-li na tom naléhavý právní zájem, jestliže výrokem soudního rozhodnutí má být znovu posouzena stejná předběžná otázka]; srov. důvody usnesení velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2014, sp. zn. 31 Cdo 2740/2012, uveřejněného pod číslem 82/2014 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 82/2014“).

30. Usnesení insolvenčního soudu ze dne 14. 12. 2016 odůvodňuje vydání výtěžku zpeněžení ve výši 24 662 273,83 Kč zajištěnému věřiteli jen tím, že:

– Insolvenční správce zpeněžil předmět zajištění za částku 27 145 279 Kč.

– Po odečtení nákladů spojených se správou nemovitostí ve výši 376 220,93 Kč a nákladů spojených se zpeněžením ve výši 989 485,77 Kč a dále po odečtení odměny insolvenčního správce určené z výtěžku zpeněžení ve výši 923 387,17 Kč (respektive 1 117 298,47 Kč včetně 21% daně z přidané hodnoty) činí čistý výtěžek zpeněžení částku 24 662 273,83 Kč, která bude vyplacena zajištěnému věřiteli, čímž bude výtěžek zpeněžení nemovitostí zcela vyčerpán.

31. V konfrontaci s usnesením insolvenčního soudu ze dne 15. 5. 2017 je zjevné, že v usnesení ze dne 14. 12. 2016 insolvenční soud nezahrnul do částky dosažené zpeněžením tu část kupní ceny, která představovala částku odpovídající dani z přidané hodnoty (3 517 784 Kč). Srov. k tomu část reprodukce usnesení insolvenčního soudu ze dne 15. 5. 2017 v odstavci [3] bodu 3/ výše. O částce 3 517 784 Kč neuvádí ničeho ani výrok, ani odůvodnění usnesení insolvenčního soudu ze dne 14. 12. 2016. Poměřováno závěry plynoucími z R 82/2014 se odtud podává, že překážka věci pravomocně rozsouzené (*res iudicata*) nebránila vydání usnesení insolvenčního soudu ze dne 15. 5. 2017, a právní posouzení věci odvolacím soudem tak v dotčeném ohledu není správné.

32. Ad 2/ (K dani z přidané hodnoty).

Pro další argumentaci Nejvyššího soudu k otázce ad 2/ jsou rozhodná následující ustanovení insolvenčního zákona a zákona o dani z přidané hodnoty:

§ 167 (insolvenčního zákona)

(1) Zajištění věřitelé se v rozsahu zajištění uspokojují ze zpeněžení věci, práva pohledávky nebo jiné majetkové hodnoty, jimiž byla jejich pohledávka zajištěna, nestanoví-li zákon jinak. Pro pořadí jejich uspokojení je rozhodující doba vzniku zástavního práva nebo doba vzniku zajištění, nedohodnou-li se zajištění věřitelé písemně jinak.

...

§ 168 (insolvenčního zákona)

Pohledávky za majetkovou podstatou

...

(2) Pohledávkami za majetkovou podstatou, pokud vznikly po rozhodnutí o úpadku, jsou

...

e) daně, poplatky a jiná obdobná peněžitá plnění, pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, pojistné na veřejné zdravotní pojištění a pojistné na důchodové spoření, pohledávky vzniklé opravou výše daně u pohledávek za dlužníkem v insolvenčním řízení podle zákona upravujícího daň z přidané hodnoty,

...

(3) Není-li dále stanoveno jinak, pohledávky za majetkovou podstatou se uspokojují v plné výši kdykoli po rozhodnutí o úpadku.

Zpeněžení majetkové podstaty

§ 283 (insolvenčního zákona)

(1) Zpeněžením majetkové podstaty se rozumí převedení veškerého majetku, který do ní náleží, na peníze za účelem uspokojení věřitelů. Za zpeněžení se k tomuto účelu považuje i využití bankovních kont dlužníka a jeho peněžní hotovosti. Zpeněžením majetkové podstaty se rozumí i úplatné postoupení dlužnickových pohledávek; ujednáními, která tomu brání, není insolvenční správce omezen.

...

§ 293 (insolvenčního zákona)

(1) Jde-li o zpeněžení věci, práva, pohledávky nebo jiné majetkové hodnoty, která slouží k zajištění pohledávky, je insolvenční správce vázán pokyny zajištěného věřitele směřujícími ke zpeněžení; je-li zajištěných věřitelů více, uděluje tyto pokyny zajištěný věřitel, jehož pohledávka se uspokojuje ze zajištění jako první v pořadí. Jestliže zajištěný věřitel neudělí příslušné pokyny ani ve lhůtě určené insolvenčním soudem, má právo je udělit zajištěný věřitel, jehož pohledávka se uspokojuje ze zajištění jako další v pořadí. Insolvenční správce může tyto pokyny odmítnout, má-li za to, že předmět zajištění lze zpeněžit výhodněji;

v takovém případě požádá insolvenční soud o jejich přezkoumání v rámci dohlédací činnosti.

...

Nakládání s výtěžkem zpeněžení

§ 296 (insolvenčního zákona)

(1) Pohledávky za majetkovou podstatou a pohledávky jím na roveň postavené, jakož i náklady, které souvisí se správou majetkové podstaty, se hradí z výtěžku zpeněžení.

...

§ 298 (insolvenčního zákona)

(1) Zajištění věřitelé mají právo, aby jejich pohledávka byla uspokojena z výtěžku zpeněžení věci, práva, pohledávky nebo jiné majetkové hodnoty, jimiž byla zajištěna.

(2) Výtěžek zpeněžení po odečtení nákladů spojených se správou a zpeněžením podle odstavce 4, nestanoví-li insolvenční soud jinak, a po odečtení částky připadající na odměnu insolvenčního správce vydá insolvenční správce se souhlasem insolvenčního soudu zajištěnému věřiteli.

(3) Proti návrhu insolvenčního správce na vydání výtěžku zpeněžení podle odstavce 2 mohou ostatní věřitelé a dlužník podat námitky do 7 dnů ode dne zveřejnění návrhu v insolvenčním rejstříku; k později podaným námitkám se nepřihlíží. K projednání včas podaných námitek nařídí insolvenční soud do 30 dnů jednání, při kterém rozhodne o tom, zda návrhu insolvenčního správce vyhoví.

(4) Náklady spojené se zpeněžením lze odečíst nejvýše v rozsahu 5 % výtěžku zpeněžení; náklady spojené se správou nejvýše v rozsahu 4 % výtěžku zpeněžení. Se souhlasem zajištěného věřitele lze odečíst náklady i ve větším rozsahu.

...

§ 305 (insolvenčního zákona)

(1) Před rozvrhem se uspokojí dosud nezaplacené pohledávky, které se uspokojují kdykoli v průběhu konkursního řízení; a to pohledávky za majetkovou podstatou, pohledávky jím postavené na roveň a zajištěné pohledávky v rozsahu stanoveném v § 167 a 298.

(2) Nestačí-li dosažený výtěžek ze zpeněžení majetkové podstaty k uspokojení všech pohledávek uvedených v odstavci 1, uspokojí se nejdříve odměna a honorové výdaje insolvenčního správce, poté pohledávky věřitelů vzniklé za trvání moratoria ze smluv podle § 122 odst. 2, poté pohledávky věřitelů z úvěrového financování, poté poměrně náklady spojené s udržováním a správou majetkové podstaty a pracovněprávní pohledávky dlužníkůvých zaměstnanců vzniklé po rozhodnutí o úpadku a poté pohledávky věřitelů na výživném ze zákona a poté

pohledávky věřitelů na náhradu škody způsobené na zdraví; ostatní pohledávky se uspokojí poměrně. Výtěžku zpeněžení podle § 298 odst. 2 lze však použít k uspokojení jiných pohledávek až po uspokojení pohledávky zajištěného věřitele.

...

č. 101

§ 2 (zákona o dani z přidané hodnoty)

Předmět daně

(1) Předmětem daně je

a) dodání zboží za úplatu osobou povinnou k dani v rámci uskutečňování ekonomické činnosti s místem plnění v tuzemsku,

...

§ 4 (zákona o dani z přidané hodnoty)

Vymezení základních pojmů

...

(2) Zbožím se pro účely tohoto zákona rozumí

a) hmotná věc, s výjimkou peněz a cenných papírů,

...

(4) Pro účely tohoto zákona se dále rozumí

...

c) obchodním majetkem souhrn majetkových hodnot, který slouží nebo je určen osobě povinné k dani k uskutečňování ekonomických činností,

...

§ 108 (zákona o dani z přidané hodnoty)

Osoby povinné přiznat nebo zaplatit daň

...

(4) Osoba určená k uskutečnění prodeje obchodního majetku plátce, která přijala úplatu za uskutečněný prodej obchodního majetku, je povinna zaplatit daň na osobní daňový účet plátce ve lhůtě pro podání daňového přiznání za zdaňovací období, ve kterém se tento prodej uskutečnil. Současně je povinna oznámit správci daně uskutečnění a výši zdanitelného plnění. Za zaplacení daně odpovídají plátce a tato osoba společně a nerozdílně.

33. Ustanovení insolvenčního zákona platila v citované podobě v době zahájení insolvenčního řízení na majetek dlužníka (19. 1. 2015). S účinností od 1. 7. 2017 bylo § 167 odst. 1 insolvenčního zákona doplněno o větu: „To platí obdobně pro věřitele podmíněných pohledávek nebo pohledávek budoucích, k jejichž zajištění byla zastavena věc, právo, pohledávka nebo jiná majetková hodnota nebo zřízeno jiné zajištění uvedené v § 2 písm. g);“ toto doplnění však nemá vliv na další závě-

ry Nejvyššího soudu. Ostatní ustanovení insolvenčního zákona do vydání napadeného rozhodnutí nedoznala změn. Ustanovení zákona o dani z přidané hodnoty v citované podobě nedoznala změn od uzavření kupní smlouvy (11. 4. 2016) do vydání napadeného rozhodnutí.

č. 101

34. U otázky ad 2/ Nejvyšší soud především zkoumal, zda v situaci, kdy odvolací soud předestřel svůj názor na její řešení „Pro úplnost“, jsou vůbec splněny předpoklady pro její věcný dovolací přezkum [bez zřetele k tomu, že dovolatel Nejvyšší soud o zodpovězení této otázky i tak žádá (vytýkaje současně odvolacímu soudu, že tímto způsobem předmětnou otázku neřešil)]. Jinak řečeno, dovolatel odvolacímu soudu (pojímano obsahově) těž vytkl, že jeho závěry na dané téma měly povahu pouhého *obiter dicta*. Výraz „*obiter dictum*“ vystihuje něco, co bylo řečeno mimochodem. Tímto výrazem jsou označována slova odůvodnění rozhodnutí, která jsou pro rozhodnutí věci zcela zbytečná. Jde o poznámku, kterou činí soudce, nebo stanovisko, které vyjadřuje v rozhodnutí o věci, „mimochodem“, tj. v souvislosti nebo vedle, nikoli přímo k otázce, o kterou ve věci jde, anebo které se týká bodu, který nemusí být nutně v rozhodnutí o věci obsažen, nebo které je uvedeno jen pro ilustraci nebo jako analogie nebo jako argument; taková slova nemají závaznost precedentu. Srov. dílo: BLACK, H. C. Blackův právnický slovník. 2. svazek. 6. vydání. Praha. Victoria Publishing, a. s., 1993, s. 984. Kdyby závěry odvolacího soudu k dani z přidané hodnoty měly povahu poznámky nebo stanoviska, které je pro rozhodnutí zcela zbytečné, pak by ani nebyl důvod zabývat se takovou poznámkou nebo stanoviskem v dovolacím řízení.

35. Poměřováno slovníkovou definicí *obiter dicta*, nemá Nejvyšší soud pochybnosti o tom, že stanovisko odvolacího soudu k dani z přidané hodnoty se nikterak nemíjí s otázkou, o jejíž řešení ve věci šlo (výlučně na řešení této otázky spočívalo usnesení insolvenčního soudu ze dne 15. 5. 2017), nebylo uvedeno jen „pro ilustraci“ ani jako pouhý „argument“ na podporu správnosti závěrů k otázce ad 1/. Sporným však může být (i s přihlédnutím k tomu, že odvolací soud tuto část právního posouzení věci v skutku uvedl slovy „Pro úplnost“), zda nejde o bod, který nemusí být nutně obsažen v rozhodnutí o věci.

36. Obecně vzato platí, že jakmile soud nalezne (shledá) dostatečné důvody pro své rozhodnutí v rovině skutkové i právní, má rozhodnout o předmětu sporu, aniž by hledal (nadbytečně) podklady pro zodpovězení dalších právních otázek, které by vedly ke stejnému výsledku (a které by souběžně řešil v důvodech rozhodnutí). Nežřídká se nicméně v praxi stává, že v době, kdy soud věc uzavírá v rovině skutkové, má k dispozici dostatek podkladů k tomu, aby své rozhodnutí založil na posouzení více právních otázek, z nichž každé samo o sobě vede samostatně k výsledku tímto rozhodnutím dosaženému, a také tak činí (tyto otázky posuzuje), např. proto, že v rovině právní vedle řešení, k němuž dospěl sám, argumentačně odmítne řešení jiné, předestírané mu některým z účastníků řízení. V těchto případech není onomu dalšímu názoru (stanovisku) soudní praxí přičítána pova-

ha pouhého *obiter dicta*, o čemž svědčí např. též ustálená judikatura Nejvyššího soudu k přípustnosti dovolání proti rozhodnutí odvolacího soudu, jež spočívá na posouzení více právních otázek, z nichž každé samo o sobě vede samostatně k výsledku dosaženému rozhodnutím odvolacího soudu. Srov. k tomu usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2005, sp. zn. 29 Odo 663/2003, uveřejněné pod číslem 48/2006 Sb. rozh. obč., a v poměrech občanského soudního řádu ve znění účinném od 1. 1. 2013 např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2016, sp. zn. 29 Cdo 654/2016 (a judikaturu tam označenou). V některých případech obsahuje přezkoumávané soudní rozhodnutí „z opatrnosti“ též odpovědi na otázku, jejíž řešení má pro věc právní význam (může se projevit) jen v případě, že neobstojí závěry, jež měl soud pro své rozhodnutí za určující (právní posouzení věci, na němž primárně spočívá přezkoumávané rozhodnutí, činí právně bezvýznamným a pro věc nepodstatným právní posouzení tamtéž sekundárně řešené právní otázky). Právě takto řešené „sekundární“ právní otázky zpravidla mají charakter *obiter dicta*, neboť nemusí být nutně obsaženy v rozhodnutí o věci.

37. Promítnuto do poměrů dané věci je zjevné, že právní posouzení otázky týkající se povahy daně z přidané hodnoty pro účely vypořádání výtěžku zpeněžení předmětu zajištění samo o sobě (samostatně) vede k výsledku dosaženému rozhodnutím odvolacího soudu, bez zřetele k tomu, jak mohl dopadnout (jak dopadl) dovolací přezkum otázky ad 1/; o pouhé *obiter dictum* tak nejde a předmětná otázka může být zodpovězena dovolacím soudem.

38. Judikatura Nejvyššího soudu k výkladu § 298 insolvenčního zákona je ustálena v následujících závěrech:

39. Zajištění věřitelé mají právo, aby jejich pohledávka byla uspokojena z výtěžku zpeněžených věcí, práv, pohledávek nebo jiných majetkových hodnot, jimiž byla zajištěna, a to aniž by docházelo ke krácení jejich uspokojení. Pro zajištěného věřitele je tedy určen (celý) čistý výtěžek zpeněžení jejich zajištění (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2015, sen. zn. 29 NSČR 4/2013, uveřejněné v časopise Soudní judikatura, číslo 4, ročník 2016, pod číslem 49).

40. Postupuje-li insolvenční správce při správě majetku, který zajišťuje pohledávku zajištěného věřitele za dlužníkem, podle pokynu zajištěného věřitele, nese náklady vzniklé v souvislosti s plněním tohoto pokynu zajištěný věřitel, aniž by se uplatnilo omezení výše nákladů dle § 298 odst. 3 věty první insolvenčního zákona (ve znění účinném do 31. 12. 2013) [usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 7. 2015, sen. zn. 29 NSČR 37/2013, uveřejněné pod číslem 34/2016 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 34/2016“); k témuž závěru se Nejvyšší soud přihlásil při výkladu § 298 insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2014 v usnesení ze dne 30. 8. 2018, sen. zn. 29 NSČR 137/2016].

41. Úprava obsažená v § 298 odst. 4 insolvenčního zákona vybízí osobu s dispozičními oprávněními k předmětu zajištění k aktivnímu konání v tom smyslu, aby náklady na správu předmětu zajištění nespotřebovaly (nad zákonem stanovený li-

č. 101

mit) očekávaný výnos zpeněžení předmětu zajištění. Tlak vyvíjený na insolvenčního správce coby osobu s dispozičním oprávněním úpravou zákonných limitů pro náklady spojené se správou a zpeněžením předmětu zajištění jej nutí (má donutit) k tomu, aby tam, kde jsou se správou předmětu zajištění spojeny pravidelné platby, překročil buď k urychlenému zpeněžení předmětu zajištění (s tím rizikem, že výtežnost zpeněžení bude nižší než při zpeněžení v delším časovém úseku), nebo zajistil jiným způsobem, že náklady spojené se správou předmětu zajištění nepřesáhnou (není-li zde souhlasu zajištěného věřitele) limit stanovený v § 298 odst. 4 insolvenčního zákona (usnesení Nejvyššího soudu sen. zn. 29 NSČR 137/2016, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2019, sen. zn. 29 NSČR 167/2017).

42. Tyto judikatorní závěry formulované k nákladům na správu předmětu zajištění jsou *mutatis mutandis* uplatnitelné i v poměrech nákladů spojených se zpeněžením předmětu zajištění. S přihlédnutím k tomu, jak je v § 283 odst. 1 insolvenčního zákona definováno zpeněžení majetkové podstaty (veškerého majetku, který do ní náleží), platí, že zpeněžením předmětu zajištění se rozumí převedení předmětu zajištění na peníze, a to primárně za účelem uspokojení zajištěného věřitele. Náklady spojenými se zpeněžením tedy ve smyslu § 298 odst. 4 insolvenčního zákona jsou náklady účelně vynaložené [a to (ve smyslu § 286 insolvenčního zákona) i ve vazbě na zvolený způsob zpeněžení] na převedení předmětu zajištění na peníze. Se zpeněžením předmětu zajištění prodejem majetku mimo dražbu [§ 286 odst. 1 písm. c) insolvenčního zákona] jsou typově spojeny např. náklady na vypracování znaleckých posudků oceňujících předmět zpeněžení, náklady na sepsání kupních smluv, náklady na ověření podpisů na kupních smlouvách, nebo (je-li zpeněžováno zajištění tvořené nemovitostí evidovanou v katastru nemovitostí) náklady představované správním poplatkem za přijetí návrhu na zahájení řízení o povolení vkladu do katastru nemovitostí. Zákonný limit (5 %) nastavený nákladům spojenými se zpeněžením tedy ve smyslu § 298 odst. 4 insolvenčního zákona i v tomto případě nutí (má donutit) insolvenčního správce coby osobu s dispozičním oprávněním k tomu, aby tam, kde může ovlivnit výši nákladů spojených se zpeněžením předmětu zajištění např. tím, komu je zadá, tak činil hospodárně.

43. Ve shodě s judikatorními výstupy k nákladům na správu předmětu zajištění i u nákladů spojených se zpeněžením bude dán důvod překročit zákonný limit:

[1] Odsouhlasí-li zajištěný věřitel náklady ve větším rozsahu (§ 298 odst. 4 poslední věta insolvenčního zákona).

[2] Postupuje-li insolvenční správce při zpeněžení předmětu zajištění podle pokynů zajištěného věřitele, které vedou k vyšším nákladům spojeným se zpeněžením (§ 293 odst. 1 insolvenčního zákona).

[3] Rozhodnutím insolvenčního soudu vydaným v rámci dohlédací činnosti přijatým při přezkoumání pokynu zajištěného věřitele směřujícího ke zpeněžení (§ 293 odst. 1 insolvenčního zákona).

44. S účinností od 1. 1. 2014 [po novele insolvenčního zákona provedené zákonem č. 294/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, ve znění pozdějších předpisů] lze překročit zákonné limity dle § 298 odst. 4 insolvenčního zákona i tím, že v rámci rozhodování o vydání výtěžku zpeněžení zajištěnému věřiteli určí jinak insolvenční soud (§ 298 odst. 2 insolvenčního zákona).

45. Jakkoli se z obsahu insolvenčního spisu podává, že překročení zákonného limitu u nákladů spojených se zpeněžením předmětu zajištění by bylo možné ospravedlnit poukazem na to, že šlo o náklad vzešlý z pokynu zajištěného věřitele (podle návrhu na vydání výtěžku zpeněžení ze dne 17. 10. 2016 i podle návrhu na dodatečné vydání části výtěžku zpeněžení ze dne 27. 2. 2017 zpeněžil insolvenční správce předmět zajištění prodejem mimo dražbu podle pokynu zajištěného věřitele ze dne 22. 9. 2015), u obchodního majetku dlužníka, který je plátcem daně z přidané hodnoty, by generoval povinnost k zaplacení daně z přidané hodnoty jakýkoli způsob zpeněžení předmětu zajištění a jakýkoli pokyn zajištěného věřitele, což by úpravu zákonného limitu uvedeného v § 298 odst. 4 insolvenčního zákona činilo v těchto případech obsoletní. Z týchž příčin není žádoucí hledat odpověď na položenou otázku v tom, zda v intencích § 298 odst. 2 insolvenčního zákona určí jinak insolvenční soud. Možnost insolvenčního soudu prolomit svým rozhodnutím zákonem nastavený limit je chápána jako výjimka z pravidla, takže ji nelze aplikovat pokaždé, když půjde o zpeněžení předmětu zajištění, jenž tvoří obchodní majetek dlužníka. Na druhé straně nelze přehlížet, že při nutnosti odvést 21% daň z přidané hodnoty z každé částky získané zpeněžením předmětu zajištění, který tvoří obchodní majetek dlužníka, bude „nutný“ (insolvenčním správcem nijak ovlivnitelný) náklad spojený se zpeněžením vždy přesahovat zákonem stanovený limit. Takový výklad se rovněž míjí s účelem a smyslem předmětné úpravy, jak byl ve vazbě na již ustavenou judikaturu Nejvyššího soudu vyložen výše v odstavcích [41] a [42].

46. V exekučních souvislostech (při zpeněžování obchodního majetku povinného) se Nejvyšší soud zabýval obdobnou problematikou (při výkladu § 4 a § 108 odst. 3 zákona o dani z přidané hodnoty a ustanovení občanského soudního řádu o výkonu rozhodnutí prodejem movitých věcí a o výkonu rozhodnutí prodejem nemovitostí, ve znění účinném k 11. 6. 2008) ve stanovisku svého občanskoprávního a obchodního kolegia ze dne 11. 6. 2008, sp. zn. Cpjn 6/2007, uveřejněném pod číslem 69/2008 Sb. rozh. obč. (dále jen „stanovisko“), z nějž následně vyšel (pro stejná rozhodná znění označených zákonů) v rozsudku ze dne 29. 10. 2015, sp. zn. 29 Cdo 2102/2013, uveřejněném pod číslem 71/2016 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 71/2016“). Ve stanovisku Nejvyšší soud ozřejmil, že v nejvyšším podání vydražitele je vždy obsažena částka odpovídající dani z přidané hodnoty, byla-li vydražena v rámci soudem prováděného výkonu rozhodnutí movitá věc nebo

č. 101

nemovitost patřící do „obchodního majetku“ povinného; srov. bod III. stanoviska, s. 629 (423). Tamtéž Nejvyšší soud vysvětlil, že vzhledem k tomu, že podle § 108 odst. 3 zákona o dani z přidané hodnoty je soud povinen daň z přidané hodnoty zajistit a odvést na osobní účet plátce daně vedený u místně příslušného správce daně bez dalšího (bez vydání zvláštního rozhodnutí), že při výkonu rozhodnutí prodejem movitých věcí tvoří rozdělovanou podstatu nejvyšší podání (nebo jiný výtěžek zpeněžení) po srážce nákladů prodeje a že při výkonu rozhodnutí prodejem nemovitosti rozdělovanou podstatu tvoří nejvyšší podání a úroky z něho, popřípadě náhrady, které do podstaty připadají podle § 336n odst. 4 o. s. ř. a na tyto náhrady započítaná jistota vydražitele uvedeného v § 336m odst. 2 o. s. ř., je třeba dovodit, že částka odpovídající dani z přidané hodnoty nepatří do rozdělované podstaty. V R 71/2016 Nejvyšší soud doplnil, že částka odpovídající dani z přidané hodnoty obsažená v nejvyšším podání, za něž byl vydražiteli udělen příklep prodávané nemovitosti patřící do obchodního majetku povinného, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zůstává majetkem povinného až do jejího odvedení na osobní daňový účet povinného vedený u místně příslušného správce daně. Je-li před odvedením této částky prohlášen konkurs na majetek povinného podle zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání (ve znění účinném do 31. 12. 2007), soud (při výkonu rozhodnutí) nebo soudní exekutor (při exekuci) ji vydá (je povinen ji vydat) jako součást majetku náležejícího do konkursní podstaty úpadce správci konkursní podstaty úpadce, aniž by se o tom vydávalo zvláštní rozhodnutí (v rámci konkursu se pak pohledávka státu na úhradu neodvedené daně uspokojuje z konkursní podstaty poměrně s ostatními pohledávkami téže třídy).

47. Jak je patrné i ze zvláštní části důvodové zprávy k vládnímu návrhu pozdějšího zákona č. 396/2012 Sb., který projednávala Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky ve svém 6. volebním období 2010–2013 jako tisk č. 537 [K bodu 42 a 64 (§ 331 a 337a)], změny promítnuté tímto zákonem (s účinností od 1. 1. 2013) v textu § 331 a § 337a o. s. ř. (část první článek I body 53. a 75. novely) byly formulovány právě jako navazující na závěry předmětného stanoviska, přičemž těmito změnami byla daň z přidané hodnoty (coby položka odečitatelná od výtěžku zpeněžení před jeho vyplacením oprávněnému v případě, že povinný je plátcem této daně a vydražená věc byla v jeho v obchodním majetku) vydělena z kategorie „nákladů prodeje“ (srov. především § 331 odst. 1 a 2 o. s. ř. ve znění účinném od 1. 1. 2013). Tato specifická úprava byla zjevně (ve smyslu závěrů stanoviska) motivována právě tím, že zjištění soudu výkonu rozhodnutí, že prodej bude představovat zdanitelné plnění, se při dražbě promítá ve stanovení nejnižšího podání; stanoví se ze základu (odhadní nebo úřední ceny movitých věcí nebo výsledné ceny nemovitosti), zvýšeného o příslušnou sazbu daně z přidané hodnoty. Srov. opět bod III. stanoviska, s. 629 (423).

48. Jinak řečeno, při výkonu rozhodnutí prodejem movitých věcí nebo při výkonu rozhodnutí prodejem nemovitostí se tam, kde povinný je plátcem daně

z přidané hodnoty a kde se zpeněžuje jeho „obchodní majetek“, zvyšuje odhadní, úřední nebo výsledná cena o částku odpovídající dani z přidané hodnoty (která se pak logicky promítá v nejvyšším podání vydražitele) jen proto, aby příslušná daň mohla být odvedena. Z takto pojaté konstrukce se již v exekučních souvislostech podává, že částka odpovídající dani z přidané hodnoty zahrnutá v nejvyšším podání vydražitele nemá sloužit a v žádné fázi výkonu rozhodnutí (exekuce) také neslouží k uspokojení pohledávky oprávněného (byť by šlo o zajištěného věřitele a byť by předmět zajištění tvořila právě zpeněžovaná věc).

49. Také v insolvenčních souvislostech je zjevné, že je-li jako předmět zajištění zpeněžován obchodní majetek dlužníka, který je plátcem daně z přidané hodnoty, je částka odpovídající dani z přidané hodnoty součástí „prodejní ceny“ právě proto, aby v souladu s § 4 odst. 4 písm. c) a § 108 odst. 4 zákona o dani z přidané hodnoty (v rozhodném znění) z dosaženého výtěžku zpeněžení mohla být odvedena daň z přidané hodnoty; nejde o částku, která slouží (má sloužit) k uspokojení pohledávky zajištěného věřitele jako součást tzv. čistého výtěžku zpeněžení. Určuje-li v dotčených souvislostech § 305 odst. 2 věty druhé, že výtěžku zpeněžení podle § 298 odst. 2 insolvenčního zákona lze použít k uspokojení jiných pohledávek až po uspokojení pohledávky zajištěného věřitele, pak je zjevné, že jde o pravidlo vázící se právě k těm částkám, jež jsou určeny k uspokojení pohledávky zajištěného věřitele jako tzv. čistý výtěžek zpeněžení zajištění. Jiná interpretace by zakládala konflikt s textem § 298 odst. 2 insolvenčního zákona i ohledně těch pohledávek, které odpovídají zákonným limitům nastaveným v § 298 odst. 4 insolvenčního zákona, jakož i ohledně pohledávky z titulu odměny insolvenčního správce (která limitována není).

50. Nejvyšší soud tudíž uzavírá, že u dlužníka, který je plátcem daně z přidané hodnoty, je při zpeněžení předmětu zajištění, který tvoří „obchodní majetek“ dlužníka, obsažena v „prodejní ceně“ i daň z přidané hodnoty; děje se tak proto, aby daň z přidané hodnoty z dosaženého výtěžku zpeněžení mohla být následně odvedena na osobní daňový účet dlužníka, vedený u místně příslušného správce daně. Nejde o částku určenou k uspokojení pohledávky zajištěného věřitele jako součást tzv. čistého výtěžku zpeněžení předmětu zajištění. Částka odpovídající dani z přidané hodnoty není ani nákladem spojeným se zpeněžením předmětu zajištění (není důvod domnívat se, že by měla mít charakter „nákladu spojeného se zpeněžením“ jen proto, že v porovnání s úpravou v exekučním právu nebyla z „nákladů prodeje“ vydělena výslovně), a nepodléhá proto zákonnému limitu dle § 298 odst. 4 insolvenčního zákona.

51. Již na výše uvedeném základě lze uzavřít, že dovolání není důvodné ani ohledně otázky č. 2.

52. Zbývá dodat, že dokud není částka odpovídající v dosaženém výtěžku zpeněžení dani z přidané hodnoty odvedena (postupem dle § 108 odst. 4 zákona o dani z přidané hodnoty), jde v neuhrazeném rozsahu o daňovou pohledávku

č. 101

státu za majetkovou podstatou ve smyslu § 168 odst. 2 písm. e) insolvenčního zákona. Vyjde-li v insolvenčním řízení, v němž je (jako v této věci) způsobem řešení dlužníkovu úpadku konkurs, následně najevo, že dosažený výtěžek zpeněžení majetkové podstaty nestačí k uspokojení všech pohledávek uvedených v § 305 odst. 1 insolvenčního zákona, není vyloučeno postupovat ohledně částky odpovídající dani z přidané hodnoty způsobem uvedeným v § 305 odst. 2 věty první insolvenčního zákona. Na tom, že ve smyslu § 305 odst. 2 věty druhé insolvenčního zákona nejde o výtěžek zpeněžení předmětu zajištění určený k uspokojení zajištěného věřitele, se ani při takovém postupu ničeho nemění.

53. S přihlédnutím k výše řečenému Nejvyšší soud, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání zamítl [§ 243d písm. a) o. s. ř.].

Č. 102

Oddlužení, Přechodná (intertemporální) ustanovení, Zpětná účinnost právních předpisů

č. 102

§ 418 IZ ve znění do 30. 6. 2017, § 418 IZ ve znění od 1. 7. 2017

Na oddlužení schválené do 30. 6. 2017 nelze aplikovat § 418 odst. 4 a 5 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), ve znění účinném od 1. 7. 2017.

(Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2020, sen. zn. 29 NSČR 170/2018, ECLI:CZ:NS:2020:29.NSCR.170.2018.1)

Nejvyšší soud k dovolání insolvenčního správce dlužnice změnil usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 2018, sp. zn. KSUL 43 INS XY, 4 VSPH XY, ve znění usnesení ze dne 10. 9. 2018, sp. zn. KSUL 43 INS XY, 4 VSPH XY, tak, že se usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 12. 2017, sp. zn. KSUL 43 INS XY, v bodech II. a V. výroku mění tak, že se na majetek dlužnice S. B. proklahuje konkurs.

I.**Dosavadní průběh řízení**

1. Usnesením ze dne 19. 12. 2017 Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „insolvenční soud“):

[1] Zrušil schválené oddlužení dlužnice S. B. (bod I. výroku).

[2] Zastavil insolvenční řízení (bod II. výroku).

[3] Určil odměnu a hotové výdaje insolvenčního správce ve výši 26 136 Kč včetně daně z přidané hodnoty a způsob jejich úhrady (bod III. výroku).

[4] Uložil insolvenčnímu správci předložit upravený seznam pohledávek a další povinnosti (bod IV. výroku).

[5] Zprostil insolvenčního správce funkce (bod V. výroku).

2. K odvolání insolvenčního správce Vrchní soud v Praze v záhlaví označeným rozhodnutím potvrdil usnesení insolvenčního soudu v bodech II. a V. výroku.

3. Odvolací soud – cituje § 418 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), ve znění účinném od 1. 7. 2017, a odkazuje na důvodovou zprávu k zákonu č. 64/2017 Sb., o změně insolvenčního zákona a dalších zákonů – uzavřel, že insolvenční soud nepochybil, jestliže po zrušení

schváleného oddlužení dlužnice postupoval podle § 418 odst. 5 insolvenčního zákona a zastavil insolvenční řízení a zprostil insolvenčního správce funkce. Uvedl, že v dané věci nebyly splněny předpoklady pro rozhodnutí o způsobu řešení úpadku dlužnice konkursem, neboť majetek dlužnice je pro uspokojení věřitelů zcela nepostačující a nejsou dány podmínky uvedené v § 418 odst. 4 insolvenčního zákona. Zdůraznil, že dlužnice nemá žádný zpeněžitelný majetek a řešení úpadku konkursem nenavrhla. K námitce insolvenčního správce, že věc měla být posuzována podle insolvenčního zákona ve znění účinném do 30. 6. 2017, odvolací soud s odkazem na článek II. přechodných ustanovení zákona č. 64/2017 Sb. uvedl, že úmyslem zákonodávce jistě nebylo prohlašovat konkursy na majetek dlužníků podle právní úpravy účinné do 30. 6. 2017 po dobu dalších pěti let pouze proto, aby se insolvenčním správcům dostalo odměny alespoň ve výši 45 000 Kč bez daně z přidané hodnoty.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti usnesení odvolacího soudu podal insolvenční správce dovolání, jehož přípustnost vymezuje na základě § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále též jen „o. s. ř.“), tak, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena. Dovolatel namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

5. Za dovolacím soudem neřešenou má dovolatel otázku, zda lze o zrušení schváleného oddlužení a zastavení insolvenčního řízení rozhodnout podle § 418 odst. 1 a 5 insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. 7. 2017, když oddlužení dlužnice bylo schváleno v době před účinností novely insolvenčního zákona provedenou zákonem č. 64/2017 Sb.

6. Dovolatel namítá, že v dané věci je rozhodný insolvenční zákon ve znění účinném do 30. 6. 2017, když insolvenční návrh spojený s návrhem na oddlužení dlužnice byl insolvenčnímu soudu doručen 13. 4. 2015, oddlužení dlužnice bylo povoleno usnesením ze dne 6. 10. 2015, přezkumné jednání a schůze věřitelů se uskutečnily 9. 12. 2015 a oddlužení bylo schváleno usnesením ze dne 5. 1. 2016. Podle dovolatele nelze o zrušení schváleného oddlužení rozhodnout podle novelizovaného § 418 insolvenčního zákona, a tedy ani insolvenční řízení zastavit. Takovým postupem by bylo dlužnici odňato právo řešit její úpadkovou situaci „prostředky insolvenčního zákona“.

III.

Přípustnost dovolání

7. Dovolání v dané věci je přípustné podle § 237 o. s. ř., když pro daný případ neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání podle § 237 o. s. ř., vypočtených v § 238 o. s. ř., a v posouzení dovoláním předestřené otázky jde o věc dosud neřešenou.

č. 102

IV.

Důvodnost dovolání

8. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

9. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

10. Procesní (insolvenční) rámec dané věci (z něž vyšly oba soudy) je dán existencí insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužnice, konkrétně těmito údaji:

[1] Vyhláškou zveřejněnou v insolvenčním rejstříku dne 13. 4. 2015 oznámil insolvenční soud zahájení insolvenčního řízení na majetek dlužnice, a to na základě insolvenčního návrhu dlužnice spojeného s návrhem na povolení oddlužení.

[2] Usnesením ze dne 6. 10. 2015 insolvenční soud zjistil úpadek dlužnice, povolil řešení jejího úpadku oddlužením a insolvenčním správcem ustanovil Administrace insolvent C. T., v. o. s.

[3] Usnesením ze dne 5. 1. 2016 insolvenční soud schválil oddlužení dlužnice plněním splátkového kalendáře.

[4] Podáním z 12. 8. 2016 navrhl insolvenční správce zrušení schváleného oddlužení a prohlášení konkursu na majetek dlužnice pro neplnění splátkového kalendáře.

11. Pro rozhodnutí ve věci je významné posouzení, zda na rozhodnutí o zrušení schváleného oddlužení lze aplikovat § 418 insolvenčního zákona ve znění účinném do 30. 6. 2017 nebo ve znění účinném od 1. 7. 2017.

12. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující zákonná ustanovení:

Čl. II

Přechodná ustanovení

[zákona č. 64/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony]

č. 102

1. Zákon č. 182/2006 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se použije i pro insolvenční řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; právní účinky úkonů, které v insolvenčním řízení nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, zůstávají zachovány.

...

§ 418 (insolvenčního zákona ve znění účinném do 30. 6. 2017)

(1) Insolvenční soud schválené oddlužení zruší a současně rozhodne o způsobu řešení dlužníkovra úpadku konkursem, jestliže

a) dlužník neplní podstatné povinnosti podle schváleného způsobu oddlužení, nebo

b) se ukáže, že podstatnou část splátkového kalendáře nebude možné splnit, nebo

c) v důsledku zaviněného jednání vznikl dlužníku po schválení oddlužení peněžité závazek po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti, anebo

d) to navrhne dlužník.

(2) Má se za to, že dlužník zavinil vznik peněžitého závazku podle odstavce 1 písm. c), byl-li k jeho vymození vůči dlužníku nařízen výkon rozhodnutí nebo exekuce.

(3) Insolvenční soud schválené oddlužení zruší a současně rozhodne o způsobu řešení dlužníkovra úpadku konkursem také tehdy, vyjdou-li po schválení oddlužení najevo okolnosti, na jejichž základě lze důvodně předpokládat, že oddlužením je sledován nepoctivý záměr.

(4) Rozhodnutí podle odstavce 1 a 3 může insolvenční soud vydat, jen dokud nevezme na vědomí splnění oddlužení. Učiní tak po jednání, ke kterému předvolá dlužníka, insolvenčního správce, věřitelský výbor a věřitele, který zrušení oddlužení navrhl. Rozhodnutí podle odstavce 1 písm. a) až c) může insolvenční soud vydat i bez návrhu.

(5) Proti rozhodnutí podle odstavce 1 a 3 mohou podat odvolání pouze osoby uvedené v odstavci 4.

§ 418 (insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. 7. 2017 do 31. 5. 2019)

(1) Insolvenční soud schválené oddlužení zruší a současně rozhodne o způsobu řešení dlužníkovra úpadku konkursem, jestliže

a) dlužník neplní podstatné povinnosti podle schváleného způsobu oddlužení, nebo

b) se ukáže, že podstatnou část splátkového kalendáře nebude možné splnit, nebo

c) v důsledku zaviněného jednání vznikl dlužníku po schválení oddlužení peněžité závazek po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti, anebo

d) to navrhne dlužník.

(2) Má se za to, že dlužník zavinil vznik peněžitého závazku podle odstavce 1 písm. c), byl-li k jeho vymození vůči dlužníku nařízen výkon rozhodnutí nebo exekuce.

(3) Insolvenční soud schválené oddlužení zruší a současně rozhodne o způsobu řešení dlužníkovu úpadku konkursem také tehdy, vyjdou-li po schválení oddlužení najevo okolnosti, na jejichž základě lze důvodně předpokládat, že oddlužením je sledován nepoctivý záměr.

(4) Insolvenční soud nerozhodne spolu se zrušením oddlužení o způsobu řešení dlužníkovu úpadku konkursem, zjistí-li, že majetek dlužníka, aniž se přihlíží k věcem, právům a jiným majetkovým hodnotám vyloučeným z majetkové podstaty, je pro uspokojení věřitelů zcela nepostačující, ledaže

a) návrh na povolení oddlužení byl podán společně s insolvenčním návrhem,

b) dlužník požádal, aby byl způsobem řešení jeho úpadku konkurs, a

c) zaplatil zálohu na náklady insolvenčního řízení, stanovil-li mu soud povinnost k její úhradě podle § 108 odst. 2 a 3.

(5) Jestliže insolvenční soud nerozhodne o způsobu dlužníkovu úpadku konkursem podle odstavce 4, insolvenční řízení zastaví; současně rozhodne o odměně insolvenčního správce a jeho nákladech a zproští insolvenčního správce jeho funkce. Nebyla-li osobě podle § 390a odst. 1 písm. a) dosud vyplacena odměna za sepis a podání návrhu na povolení oddlužení anebo také insolvenčního návrhu podle § 390a odst. 3, insolvenční soud současně uloží dlužníkovi povinnost ji uhradit, byla-li uplatněna podle § 390a odst. 5.

(6) Na základě upraveného seznamu pohledávek lze po zastavení insolvenčního řízení zahájeného na základě insolvenčního návrhu podaného věřitelem podat návrh na výkon rozhodnutí nebo exekuci pro zjištěnou neuspokojenou pohledávku, kterou dlužník nepopřel; toto právo se promlčí za 10 let od zastavení řízení podle odstavce 5.

(7) Rozhodnutí podle odstavce 1 a 3 může insolvenční soud vydat, jen dokud nevezme na vědomí splnění oddlužení. Učiní tak po jednání, ke kterému předvolá dlužníka, insolvenčního správce, věřitelský výbor a věřitele, který zrušení oddlužení navrhl. Rozhodnutí podle odstavce 1 písm. a) až c) může insolvenční soud vydat i bez návrhu.

(8) Proti rozhodnutí podle odstavce 1 a 3 mohou podat odvolání pouze osoby uvedené v odstavci 7. Proti rozhodnutí o zastavení řízení mohou podat odvolání osoby uvedené v odstavci 7 a přihlášení věřitelé; právní mocí rozhodnutí se insolvenční řízení končí.

13. Výkladem nepravé zpětné účinnosti zákona se Nejvyšší soud ve své rozhodovací praxi opakovaně zabýval. Potud je judikatura Nejvyššího soudu jednotná v závěrech, podle nichž:

[1] Z povahy procesního práva plyne, že změny, které přináší procesní právo nové, mohou působit výlučně ode dne nabytí účinnosti nového zákona, a to

č. 102

i pro řízení, jež byla zahájena před jeho účinností. Účinky procesních úkonů účastníků i soudu, které s nimi spojovala či nespojovala dřívější procesní úprava, však zůstávají zachovány. K tomu srov. bod XII, s. 180 (356) stanoviska občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 17. června 1998, sp. zn. Cpjn 19/98, uveřejněného pod číslem 52/1998 Sb. rozh. obč. (které je – stejně jako další níže označená rozhodnutí Nejvyššího soudu – dostupné na webových stránkách Nejvyššího soudu).

[2] Nový právní předpis, který řeší stejný právní institut jinak (zcela nebo jen zčásti) než dosavadní právní úprava, nemusí mít – obecně vzato – na právní vztahy, které vznikly před jeho účinností, žádný vliv. Takováto situace nastává, stanoví-li nový právní předpis, že se jím řídí jen právní vztahy, které vznikly po jeho účinnosti, a že tedy právní vztahy, vzniklé před jeho účinností, se včetně všech práv a nároků řídí dosavadními předpisy, i když tato práva a nároky vzniknou až po účinnosti nového právního předpisu. Obvykle však má nový právní předpis vliv i na právní vztahy, které vznikly před jeho účinností; v takovémto případě nastává tzv. zpětná účinnost (retroaktivita) nového právního předpisu. K tomu viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 4. 2000, sp. zn. 21 Cdo 2525/99, uveřejněné pod číslem 34/2001 Sb. rozh. obč.

[3] Právní teorie rozeznává zpětnou účinnost (retroaktivitu) pravou a nepravou. O pravou zpětnou účinnost (retroaktivitu) jde tehdy, jestliže se novým právním předpisem má řídit vznik právního vztahu a nároků účastníků z tohoto vztahu také v případě, kdy právní vztah nebo nároky z něj vyplývající vznikly před účinností nového právního předpisu. Nepravá zpětná účinnost (retroaktivita) znamená, že novým právním předpisem se sice mají řídit i právní vztahy, vzniklé před jeho účinností, avšak až ode dne jeho účinnosti; samotný vznik těchto právních vztahů a nároků z těchto vztahů vzniklé před účinností nového právního předpisu se spravují dosavadní právní úpravou. Srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2005, sp. zn. 29 Odo 908/2003, uveřejněný pod číslem 35/2006 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 35/2006“).

14. K závěrům obsaženým v R 35/2006 se Nejvyšší soud následně přihlásil např. v usnesení ze dne 30. 11. 2017, sen. zn. 29 NSČR 14/2015, uveřejněném pod číslem 25/2019 Sb. rozh. obč.

[4] Díkce přechodných ustanovení obsažených v článku II. bodu 1 části věty za středníkem zákona č. 64/2017 Sb. beze zbytku odpovídá definici nepravé zpětné účinnosti (retroaktivity). Zasahuje totiž do právních vztahů, vzniklých před účinností zákona č. 64/2017 Sb., činí tak avšak až ode dne účinnosti tohoto zákona, přičemž účinky úkonů (samotný vznik právních vztahů a nároky z nich vyplývající), které v insolvenčním řízení nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (tj. před 1. 7. 2017), zůstávají

zachovány (a ponechány regulaci dosavadní právní úpravě). K tomu viz důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2019, sen. zn. 29 ICdo 149/2018.

č. 102

15. Odvolací soud aplikoval v dané věci § 418 insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. 7. 2017 s odůvodněním, že tento postup plyne z článku II. bodu 1. přechodných ustanovení zákona č. 64/2017 Sb. Na podporu tohoto názoru citoval z důvodové zprávy k zákonu č. 64/2017 Sb., k níž dodal, že úmyslem zákonodárce jistě nebylo prohlašovat konkursy na majetek dlužníků podle právní úpravy účinné do 30. 6. 2017 po dobu dalších pěti let pouze proto, aby se insolvenčním správcům dostalo odměny alespoň ve výši 45 000 Kč bez daně z přidané hodnoty. Takový výklad nemůže obstát přinejmenším proto, že zcela pomíjí úpravu obsaženou v § 418 odst. 4 insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. 7. 2017.

16. Právě posouzení, zda a v jakém směru může působit retroaktivně uplatnění § 418 odst. 4 insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. 7. 2017, je pro výsledek dovolacího řízení určující.

17. Zmíněné ustanovení představuje výjimku z pravidel ustavených § 418 odst. 1 a 3 insolvenčního zákona, ze které se opět konstruuje (kumulativně) výjimka pod písmeny a) až c) – návrh na povolení oddlužení byl podán společně s insolvenčním návrhem [§ 418 odst. 4 písm. a)], dlužník požádal, aby byl způsobem řešení jeho úpadku konkurs [§ 418 odst. 4 písm. b)], a zaplatil zálohu na náklady insolvenčního řízení, stanovil-li mu soud povinnost k její úhradě podle § 108 odst. 2 a 3 [§ 418 odst. 4 písm. c)].

18. Tyto výjimky z výjimky však znemožňují aplikaci předmětného ustanovení na oddlužení schválené před 1. 7. 2017. U všech tří „výjimek z výjimky se totiž předpokládá“, že se v minulosti stala skutečnost, která zabránila zastavení insolvenčního řízení (podle § 418 odst. 5 insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. 7. 2017).

19. Na to, že může svým jednáním zabránit zastavení insolvenčního řízení, mohl dlužník poprvé pomýšlet (ve vazbě na ona písmena) až od 1. 7. 2017, své chování by ovšem mohl těmto požadavkům uzpůsobit, jen kdyby takto jednal už před 1. 7. 2017. Logikou věci je dáno, že to není možné. Odtud plyne, že aplikace § 418 odst. 4 a 5 insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. 7. 2017 na oddlužení schválené před uvedeným datem odporuje pravidlům výkladu nepravé zpětné účinnosti vyloženým ve výše označené judikatuře.

20. Lze tedy uzavřít, že zastavit insolvenční řízení postupem předjímaným v § 418 odst. 5 insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. 7. 2017 by v situaci, kdy oddlužení dlužnice bylo schváleno před 1. 7. 2017, bylo v rozporu s principem ochrany minulých právních skutečností (srov. např. nález pléna Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, uveřejněný pod číslem 13/1997 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nebo R 35/2006).

21. Právní posouzení věci, na němž rozhodnutí odvolacího soudu spočívá, tudíž není správné a dovolání je důvodné. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání

(§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovoláním napadené rozhodnutí změnil [ve shodě s § 243d písm. b) o. s. ř., když dosavadní výsledky řízení ukazují, že je možné o věci rozhodnout] v tom smyslu, že na majetek dlužnice se prohlašuje konkurs (§ 418 odst. 1 insolvenčního zákona ve znění účinném do 30. 6. 2017).

č. 102

22. S přihlédnutím k době vydání napadeného rozhodnutí je pro dovolací řízení rozhodný občanský soudní řád v aktuálním znění (srov. bod 2. části první článku II. zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony).

INHALT

Entscheidungen in Strafsachen

Nr. 2 Ein Fahrzeugführer befindet sich im Sinne des § 274, Abs. 1 des StGB dann in einem seine Fahrtüchtigkeit ausschließenden Zustand, wenn er ein Kraftfahrzeug nach dem Genuss eines anderen Suchtmittels als Alkohol lenkt, dessen Konzentration im Blutserum mindestens eine der folgenden Werte erreicht:

- 10 ng/ml Delta-9-Tetrahydrocannabinol (9-THC),
- 150 ng/ml Methamphetamin,
- 150 ng/ml Amphetamin,
- 150 ng/ml 3,4-Methylendioxyamphetamin (MDMA),
- 150 ng/ml 3,4-Methylendioxyamphetamin (MDA),
- 75 ng/ml Kokain,
- 200 ng/ml Morphin.

Die Schlussfolgerung, dass sich der Fahrzeugführer das Vergehen der Gefährdung unter dem Einfluss eines Suchtmittels hat zu Schulden kommen lassen, ist daher allein schon anhand der Feststellung der Konzentrationshöhe des entsprechenden Suchtmittels möglich, die aus dem Sachverständigengutachten oder einer Fachstellungnahme aus dem Bereich Gesundheitswesen, Fachdisziplin Toxikologie hervorgeht. In diesem Falle ist nicht erforderlich, ein Sachverständigengutachten aus dem Bereich Gesundheitswesen, Fachdisziplin Psychiatrie zur Ermittlung des Grades der Beeinflussung des Fahrzeugführers durch das Suchtmittel einzuholen.

Die Erstellung eines Sachverständigengutachtens aus dem Bereich Gesundheitswesen, Fachdisziplin Psychiatrie zu Zwecken des Strafverfahrens ist jedoch dann erforderlich, wenn

- a) eine unterschiedliche, von der Frage der Zurechnungsfähigkeit abhängende rechtliche Qualifizierung der Tat in Frage kommt (beispielsweise die Straftat der Trunkenheit gemäß § 360 des StGB aufgrund einer vom Fahrzeugführer durch Genuss eines Suchtmittels verschuldeten Unzurechnungsfähigkeit), oder
- b) bei der Frage der Abhängigkeit des Fahrzeugführers von Suchtmitteln im Zusammenhang mit der möglichen Auferlegung von Zwangsmaßnahmen in Form einer Zwangsbehandlung, oder
- c) wenn die gleichzeitige Einnahme eines anderen Suchtmittels sowie von Alkohol festgestellt wird und die Schlussfolgerung, dass sich der Fahrzeugführer in einem die Fahrtüchtigkeit ausschließenden Zustand befand, nicht allein durch seine bereits ermittelte Blutalkoholkonzentration oder den Wert der Konzentration eines anderen Suchtstoffes in seinem Blutserum gerechtfertigt ist, oder ggf.
- d) die Notwendigkeit einer psychiatrischen Untersuchung aus sonstigen Umständen angebracht ist (beispielsweise aufgrund des seltsamen Verhaltens des Fahrzeugführers, das nicht der festgestellten geringeren Konzentration des Suchtmittels entspricht, usw.).

Entscheidungen in Strafsachen

- Nr. 46** Das Zeitintervall zwischen einzelnen Angriffen, das beispielsweise die Dauer von vier Monaten überschreitet, darf auch bei sexuellen Vergehen (z.B. bei der Straftat der Vergewaltigung im Sinne des § 185 des StGB), nicht als Hindernis für die Schlussfolgerung der gesetzlichen Bedingung „des nahen zeitlichen Zusammenhanges“ im Sinne des § 116 des StGB angesehen werden, namentlich dann nicht, wenn der Täter im Laufe dieser Zeit auch weiterhin sexuelle Kontakte mit dem gleichen oder einem anderen Opfer anstrebt.
- Nr. 47** Über die Unterlassung einer notwendigen Hilfeleistung durch den Täter im Sinne des § 150, Abs. 1 des StGB geht es dann nicht, wenn diese Hilfe faktisch bereits von einer anderen, vor Ort befindlichen Person geleistet wird oder der Täter außerstande war, noch wirksamere oder schnellere Hilfe zu leisten.
Zur Erfüllung der negativen Bedingung der Strafbarkeit des Vergehens der Unterlassung einer notwendigen Hilfeleistung gemäß § 150, Abs. 1 des StGB „obwohl er dies ohne Gefahr für sich selbst oder eine Drittperson tun kann“ ist nicht erforderlich, dass sich der Täter hierdurch der Gefahr seines Todes oder eines schweren Gesundheitsschadens aussetzt, sondern es reicht auch eine weniger schwerwiegende Gefahr aus.

Entscheidungen in Sachen des bürgerlichen, Handels - und Verwaltungsrechts

- Nr. 90** Eine vor dem 1. Januar 2014 abgeschlossene Übereinkunft einer Gesundheitseinrichtung und des Sohnes einer Verstorbenen über die vorübergehende Aufbewahrung der Leiche der verstorbenen Person in dieser Gesundheitseinrichtung ist an und für sich nicht ungültig wegen Gesetzeswidrigkeit.
- Nr. 91** Die „Kenntnis von Schaden und Schädiger“ im Sinne des § 620 BGB ist dann gegeben, wenn der Rechtsträger, dessen Verjährung beurteilt wird, von den entscheidenden Umständen wissen sollte und konnte (§ 619 BGB).
- Nr. 92** Wenn ein Schenkungsvertrag vor dem 1. 1. 2014 abgeschlossen wurde, ist der Anspruch auf Rückerstattung der Schenkung immer an Gesetz Nr. 40/1964 Slg., BGB, in der bis zum 31. 12. 2013 gültigen Fassung zu messen, auch wenn es erst nach dem 1. 1. 2014 zum „sittenwidrigen“ Verhalten des Beschenkten, dessentwegen der Geber die Rückerstattung der Schenkung verlangt, gekommen ist.
- Nr. 93** Der „triftige Grund“, dessentwegen eine für unbestimmte Dauer vereinbarte Vermietung eines zu gewerblichen Zwecken dienenden Raumes binnen einer dreimonatigen Frist aufgekündigt werden kann (§ 2312 BGB), muss in der Kündigung angeführt sein; ist dem nicht so, oder wenn dieser triftige Grund fehlt, endet das Mietverhältnis nach Ablauf einer sechsmonatigen Frist. Deshalb ist es sinnlos, sich in einem Verfahren über die Überprüfung der Kündigungsberechtigung laut § 2314 des BGB mit der (Nicht-)Existenz triftiger Gründe zu befassen.
- Nr. 94** Sofern vom Gesetz oder in der Vereinbarung der Beteiligten nicht anders festgelegt ist, hält sich die Untervermietung subsidiarisch an die Regel der Nutzung der Sache, die dem Inhalt der gegebenen Untervermietung am nächsten kommt; dabei ist jedoch immer vom Charakter des Untervermietungsbeziehung als Beziehung auszugehen, die vom Hauptmietverhältnis (bezüglich seiner Entstehung, Inhalt und Dauer) abhängig ist.
Die Sonderregelung zur Überprüfung der Berechtigung zur Mietkündigung von gewerblich genutzten Räumen (§ 2314 BGB) kommt bei der Untervermietung nicht zur Anwendung.
- Nr. 95** Bei Beurteilung der Frage, ob der Versicherte beim Betrieb seines Fahrzeugs im Straßenverkehr, das in seiner Konstruktion oder in seinem technischen Zustand nicht den Anforderungen an die Sicherheit im Straßenverkehr, der Sicherheit des Bedienpersonals und der beförderten Personen und Gutes entsprach [§ 10, Abs. 2 Buchst. a) Gesetz Nr. 168/1999 Slg., über die Haftpflichtversicherung für durch den Betrieb des Fahrzeugs verursachte Schäden und über die Änderung mancher zusammenhängender Gesetze], gegen seine Grundpflichten verstoßen hat, und ob der Versicherer ihm gegenüber Rückgriffsrechte hat, ist entscheidend, ob der Versicherte gewusst hat, oder bei Unterhaltung routinemäßiger Pflege und Vorsicht hätte wissen können, dass dieses Fahrzeug diese Anforderung nicht erfüllt.
- Nr. 96** Die Haftung des Staates für den durch die Tätigkeit einer Polizeibehörde als im Strafverfahren tätiges Organ verursachten Schaden hält sich nur dann an die Bestimmung des § 95, Abs. 1 von Gesetz Nr. 273/2008, Slg., Polizeigesetz der Tschechischen Republik, wenn der Schaden einer Person zugefügt wurde, die weder vorgesehener Adressat der Ausübung der öffentlichen Gewalt ist, noch sich sonstig am Strafverfahren in der Position seines Subjekts beteiligt; in sonstigen Fällen wird die Haftung des Staates gemäß Gesetz Nr. 82/1998 Slg. beurteilt.
- Nr. 97** In den von Gesetz Nr. 89/2012 Slg., Bürgerliches Gesetzbuch begründeten Relationen muss der Anspruch auf den Ersatz eines immateriellen, angeblich durch

Ausübung öffentlicher Gewalt verursachten Schadens, gegenüber dem Staat und mitnichten gegenüber derjenigen Person geltend gemacht werden, die den negativen Eingriff in die persönliche Sphäre des Geschädigten im Rahmen ihrer Tätigkeit zur Erfüllung ihrer dienstlichen oder Arbeitsaufgaben bei der Ausübung ihrer Rechtsbefugnisse als staatliche Behörde ausgelöst hat.

Nr. 98

Als entscheidender Zeitpunkt zur Beurteilung des Inhalts der Raumplanungsdokumentation (ob diese ein Grundstück zur Bebauung mit einem gemeinnützigen Bauvorhaben der Verkehrs- oder technischen Infrastruktur definiert) wird vom Blickpunkt der Erfüllung der angeführten Bedingung des in der Bestimmung des § 8, Abs. 1 Buchst. f) Gesetz Nr. 428/2012 Slg., im Wortlaut späterer Vorschriften, geregelten Ausschlussgrunds, der Augenblick der Zustellung der Aufforderung der berechtigten Person zur Herausgabe solch eines Vermögens an die pflichtige Person angesehen.

Nr. 99

Bei der Erörterung des vom Gläubiger eingereichten Insolvenzantrages kann das Gericht im Sinne des § 131, Abs. 2 des Insolvenzgesetzes, in der ab dem 1. Juli 2017 wirksamen Fassung, dem Schuldner die 14-tägige Frist, die vom Zeitpunkt der Veröffentlichung der Verordnung bemessen wird, in der sie die Eröffnung des Insolvenzverfahrens im Insolvenzregister bekannt gibt und Frist zur Vorlegung des Berichts über den Liquiditätsstatus und die Prognose der Liquiditätsentwicklung zu Zwecken des § 3, Abs. 3 des Insolvenzgesetzes, nur aufgrund einer noch vor Ablauf dieser Frist erlassenen Entscheidung verlängern, bei gleichzeitiger Erfüllung der Voraussetzung, dass der Schuldner vorher um die Verlängerung dieser Frist ersucht hat und diesen Antrag ordentlich, anhand von Gründen, denen besondere Beachtung beizumessen ist, begründet hat.

Der vom Schuldner bei der Erörterung des vom Gläubiger eingereichten Insolvenzantrags zu Zwecken des § 3, Abs. 3 des Insolvenzgesetzes vorgelegte Bericht über den Liquiditätsstatus und die Prognose der Liquiditätsentwicklung kann dann berücksichtigt werden, wenn er vom Schuldner binnen der Frist eingereicht wurde, die in der rechtzeitig, gemäß § 128, Abs. 3 des Insolvenzgesetzes erlassenen Aufforderung des Insolvenzgerichts festgelegt war. Die Aufforderung des Insolvenzgerichts ist gemäß § 128, Abs. 3 des Insolvenzgesetzes nur dann „rechtzeitig“, wenn sie vom Insolvenzgericht binnen der in der Bestimmung des § 131, Abs. 2 des Insolvenzgesetzes (in der ab dem 1. Juli 2017 wirksamen Fassung) Frist erlassen wurde.

In Insolvenzverfahren, in denen zum 1. Juli 2017 die von der Bestimmung des § 131, Abs. 2, Satz eins des Insolvenzgesetzes (in der ab dem zitierten Datum wirksamen Fassung) festgelegte Frist bereits verflissen ist, wird der Bericht über den Liquiditätsstatus und die Prognose der Liquiditätsentwicklung zu Zwecken des § 3, Abs. 3 des Insolvenzgesetzes in der ab dem zitierten Datum wirksamen Fassung nicht berücksichtigt. In solch einem Fall kann das Insolvenzgericht keine wirksame Aufforderung zur Vorlage des Berichts über den Liquiditätsstatus und die Prognose der Liquiditätsentwicklung zu Zwecken des § 3, Abs. 3 des Insolvenzgesetzes gemäß § 128, Abs. 3 des Insolvenzgesetzes (in der ab dem zitierten Datum wirksamen Fassung) mehr erlassen.

Die Mutmaßung der Zahlungsfähigkeit des Schuldners gemäß § 3, Abs. 3 des Insolvenzgesetzes hat keinen Einfluss auf die Feststellung des Konkurses (Insolvenz) des Schuldners in Form der Überschuldung.

Die Mutmaßung der Zahlungsfähigkeit des Schuldners gemäß § 3, Abs. 3 des Insolvenzgesetzes widerlegt (ersetzt) die Mutmaßung der Zahlungsunfähigkeit des

Schuldners gemäß § 3, Abs. 2 Buchst. b/ des Insolvenzgesetzes, mitnichten jedoch einige der in § 3, Abs. 2 Buchst. a/, c/ a d/ des Insolvenzgesetzes angeführten Mutmaßungen der Zahlungsunfähigkeit des Schuldners. Sofern einige der in § 3, Abs. 2 Buchst. a/, c/ a d/ des Insolvenzgesetzes angeführten Mutmaßungen der Zahlungsunfähigkeit des Schuldners andauern, sieht das Insolvenzgericht keinen Anlass, die Umstände betreffs der in § 3, Abs. 3 des Insolvenzgesetzes angeführten Mutmaßungen der Zahlungsfähigkeit des Schuldners zu prüfen.

Nr. 100 Wenn der Schuldner in Person einer von einem Alleingesellschafter beherrschten Handelskörperschaft eine begünstigende Rechtshandlungen zu Gunsten einer anderen Handelskörperschaft getätigt hat, die vom gleichen Alleingesellschafter beherrscht wird, der gleichzeitig alleiniger Geschäftsführer beider Handelskörperschaften war, dann ging es hierbei im Sinne der Bestimmung des § 22, Abs. 2 des BGB und des § 241, Abs. 2 des Insolvenzgesetzes um eine Rechtshandlung zu Gunsten einer dem Schuldner nahestehenden Person.

Die in der Bestimmung des § 13 des Gesetzes über Handelsgesellschaften enthaltene Regel kommt nicht auf Verträge zur Anwendung, die unter zwei eingliedrigen Gesellschaften abgeschlossen wurden, die vom gleichen Alleingesellschafter vertreten werden.

Nr. 101 Bei einem Schuldner, der Umsatzsteuerzahler (MwSt.-Zahler) ist, ist bei der Verwertung (Monetisierung) des Sicherungsgegenstands, der das „Geschäftsvermögen“ des Schuldners bildet, im „Verkaufspreis“ auch die Umsatzsteuer (Mehrwertsteuer) enthalten. Dabei geht es um keinen Betrag, der als Teil des sogenannten Reinerlöses der Verwertung des Sicherungsgegenstands zur Befriedigung der Forderung des Gläubigers bestimmt wäre. Der der Umsatzsteuer (MWSt.) entsprechende Betrag ist somit auch kein mit der Verwertung des Sicherungsgegenstands verbundener Aufwand und unterliegt daher auch nicht dem gesetzlichen Limit gemäß § 298, Abs. 4 des Insolvenzgesetzes.

Solange der Betrag, der im erzielten Erlös der Verwertung (Monetisierung) der Umsatzsteuer entspricht, nicht abgeführt worden ist (auf die in § 108, Abs. 4 des Umsatzsteuergesetzes definierte Weise), handelt es sich im nicht erstatteten Umfang um eine Steuerforderung des Staates gegenüber der Vermögensmasse im Sinne des § 168, Abs. 2 Buchst. e/ des Insolvenzgesetzes. Wenn im Insolvenzverfahren, in dem die Insolvenz des Schuldners per Konkurs abgewickelt wird, offenbar wird, dass der aus der Verwertung (Monetisierung) der Vermögensmasse erzielte Erlös nicht zur Befriedigung aller, in § 305, Abs. 2, Satz eins des Insolvenzgesetzes angeführten Forderungen ausreicht, ist zulässig, hinsichtlich des die Umsatzsteuer betreffenden Betrags auf die in § 305, Abs. 2, Satz eins des Insolvenzgesetzes angeführte Weise zu verfahren. Daran, dass es im Sinne des § 305, Abs. 2 Satz zwei des Insolvenzgesetzes um keinen zur Befriedigung der Forderung eines gesicherten Gläubigers bestimmten Erlös der Verwertung (Monetisierung) geht, ändert sich auch bei dieser Vorgehensweise nichts.

Nr. 102 Auf eine bis zum 30. 6. 2017 genehmigte Entschuldung ist § 418, Abs. 4 und 5 von Gesetz Nr. 182/2006 Slg., über die Insolvenz und Methoden ihrer Lösung (Insolvenzgesetz), in der bis zum 1. 7. 2017 wirksamen Fassung nicht anwendbar.

CONTENTS

Resolutions in Criminal Law Cases

No. 2 No. 2 - A driver is in a state excluding competency within the meaning of Section 274(1) of the Penal Code if they are driving a motor vehicle after using an addictive substance other than alcohol, the concentration of which in the blood serum reaches at least the following values:

- 10 ng/ml of Delta-9-tetrahydrocannabinol (9-THC),
- 150 ng/ml of Methamphetamine,
- 150 ng/ml of Amphetamine,
- 150 ng/ml of 3,4-Methylenedioxymethamphetamine (MDMA),
- 150 ng/ml of 3,4-Methylenedioxyamphetamine (MDA),
- 75 ng/ml of Cocaine,
- 200 ng/ml of Morphine.

Therefore, a conclusion on such driver being guilty of the misdemeanour of threat under the influence of an addictive substance may be made also based on a determination of the concentration amount of the relevant addictive substance contained in an expert opinion or in a statement of an expert in the field of medicine, branch of toxicology. In this case, an expert opinion from the field of medicine, branch of psychiatry, is not required for ascertaining the degree to which the driver was influenced by the addictive substance.

However, the elaboration of an expert opinion from the field of medicine, branch of psychiatry, shall be necessary for the purpose of criminal proceedings namely in the case

- a) when a different legal qualification of the act is feasible depending on an assessment of the issue of responsibility (e.g. crime of intoxication pursuant to Section 360 of the Penal Code based on the driver's irresponsibility caused by their use of an addictive substance), or
- b) when it is necessary to resolve the issue of the driver's addiction to addictive substances in connection with the possible imposition of a protective measure in the form of protective treatment, or
- c) when the concurrent use of another addictive substance and alcohol is ascertained and the conclusion that the driver is in a state excluding competency is not justified by an already determined level of alcohol in their blood or by the amount of concentration of another addictive substance in their blood serum, and/or
- d) when the need for the driver's psychiatric examination is justified by other facts (e.g. the driver's non-standard behaviour which does not correspond to the determined lower concentration of an addictive substance, etc.).

Resolution in Criminal Law Cases

- No. 46** The lapse of time between individual assaults exceeding a period of, for example, four months need not be an obstacle to the conclusion on the fulfilment of the statutory condition of “close time-related coherence” within the meaning of Section 116 of the Penal Code also with sexual delicts (e.g. the crime of rape pursuant to Section 185 of the Penal Code), namely when, in the course of this time period, the offender continued to seek sexual contact with the same or another victim.
- No. 47** The non-provision of necessary aid on the part of an offender within the meaning of Section 150(1) of the Penal Code is not the case when aid is in fact provided by another person present on the site and the offender is unable to provide more effective and quicker aid.
- The fulfilment of the negative condition of the culpability of the misdemeanour of non-provision of aid in accordance with Section 150(1) of the Penal Code “despite being able to do so without posing a risk to themselves or to another person” does not require the exposition of the offender to the risk of death or severe bodily harm, but a less severe risk may be sufficient.

Resolutions in Civil Law, Business Law and Administration Law Cases

- No. 90** An agreement between the healthcare facility and the son of the deceased on the temporary deposition of the body of the deceased in the healthcare facility, which was concluded before 1 January 2014, is not intrinsically invalid due to a conflict with the law.
- No. 91** The knowledge of damage within the meaning of Section 620 of the Civil Code is given also in the case when the bearer of the right, the forfeiture of which is adjudged, should have and could have known about the decisive circumstances (Section 619 of the Civil Code).
- No. 92** If a deed of gift was concluded before 1 January 2014, the entitlement to the return of the gift should be always measured against Act No. 40/1964 Coll., the Civil Code, in the wording effective until 31 December 2013, even if the “immoral” conduct of the donee, due to which the donor demands the return of the gift, occurred after 1 January 2014.
- No. 93** A serious reason, due to which it is possible to terminate a lease of business premises concluded for an indefinite term with a three month period of notice (Section 2312 of the Civil Code) by notice, must be stated in the notice of termination, if not or if the reason is not serious, the lease shall be terminated upon the lapse of a six month period of notice. Therefore, it is senseless to consider the (non)existence of serious reasons in proceedings concerning the review of the validity of a notice of termination pursuant to Section 2314 of the Civil Code.
- No. 94** Unless stipulated otherwise by law or an agreement of the parties, a sublease is governed subsidiarily by the legal regulation of the use of a thing, which is the closest to the content of the given sublease, however, it is always necessary to start from the nature of the sublease relationship as a relationship dependent upon the lease (master) relationship (as regards establishment, content and term).
The special legal regulation of the review of the validity of the termination of the lease of business premises by notice (Section 2314 of the Civil Code) shall not be applied to the sublease relationship.
- No. 95** When considering the question of whether the insured violated their basic obligation while operating a vehicle in road traffic by operating a vehicle, the construction or technical condition of which does not correspond to the requirements on the safety of road traffic, operating persons, transported persons and things [Section 10(2) (a) of Act No. 168/1999 Coll., on Motor Third-Party Liability Insurance and on Amendments to Certain Associated Acts] and whether the insurer is entitled to a recourse sanction with respect to the insured, the fact whether the insured knew or while maintaining regular care and caution could have known that the vehicle did not correspond to these requirements is decisive.
- No. 96** The liability of the state for injury inflicted by an activity of a police body as a body active in criminal proceedings shall be governed by the provision of Section 95(1) of Act No. 273/2008 Coll., on the Police of the Czech Republic, only in the case when the injury is inflicted upon a person who is not the intended addressee of the exercise of public authority and is not participating in any way in the criminal proceedings in the position of the subject thereof, whereas in all other cases the liability of the state shall be adjudged according to Act No. 82/1998 Coll.
- No. 97** Likewise, under circumstances established by Act No. 89/2012 Coll., the Civil Code, the entitlement to the compensation of alleged non-material injury, which was to be inflicted by the exercise of public authority, must be filed against the state and

not against a person who induced unfavourable interference in the personal sphere of the aggrieved within an activity aimed at fulfilling service or work-related tasks while exercising the powers of a state body.

No. 98 With respect to the fulfilment of the condition for the exclusion grounds stipulated by the provision of Section 8(1)(f) of Act No. 428/2012 Coll., as amended, the moment decisive for the assessment of the content of land-use planning documents (whether they specify the land designated for the construction of a public transport or technical infrastructure structure) shall be the moment of delivery of an authorised person's notice to surrender such property to the liable person.

No. 99 When adjudging an insolvency petition lodged by a creditor, the court may, within the meaning of Section 131(2) of the Insolvency Act in the wording effective from 1 July 2017, may extended the debtor's 14-day deadline, which is counted from the moment of publishing a decree whereby the court announces the commencement of the insolvency proceedings in the Insolvency Register and which is set for the submission of a statement of the state of liquidity and an overview of the development of liquidity for the purpose of Section 3(3) of the Insolvency Act, solely based on a decision issued before the expiry of the said deadline and subject to the concurrent fulfilment of the precondition that the debtor previously requested the extension of the deadline and duly justified their request by stating reasons worthy of a special creditor.

The statement of the state of liquidity and the overview of the development of liquidity submitted by the debtor within a hearing adjudging the insolvency petition lodged by a creditor for the purpose of Section 3(3) of the Insolvency Act may be taken into account if the debtor submitted the same within the deadline designated in a timely notice of the insolvency court issued in accordance with Section 128(3) of the Insolvency Act. Pursuant to Section 128(3) of the Insolvency Act, the notice of the insolvency court is timely only if issued by the insolvency court in the time period set forth by the provision of Section 131(2) of the Insolvency Act (in the wording effective from 1 July 2017).

In insolvency proceedings in which the time period set forth by the provision of the first clause of Section 121(2) of the Insolvency Act (in the wording effective from the indicated date) expired as of 1 July 2017, the statement of the state of liquidity and the overview of the development of liquidity for the purpose of Section 3(3) of the Insolvency Act, in the wording effective from the indicated date, shall not be taken into account. In such a case, the insolvency court cannot effectively issue a notice for the submission of the statement of the state of liquidity and the overview of the development of liquidity for the purpose of Section 3(3) of the Insolvency Act in accordance with Section 128(3) of the Insolvency Act (in the wording effective from the indicated date).

The presumption of the debtor's liquidity according to Section 3(3) of the Insolvency Act has no effect on the ascertainment of the debtor's bankruptcy in the form of overindebtedness.

The presumption of the debtor's liquidity according to Section 3(3) of the Insolvency Act contradicts (replaces) the presumption of the debtor's insolvency according to Section 3(2)(b) of the Insolvency Act but not any of the presumptions of the debtor's insolvency set forth in Section 3(2)(a), (c), and (d) of the Insolvency Act. As long as any of the presumptions of the debtor's insolvency set forth in Section 3(2)(a), (c), and (d) of the Insolvency Act remain in existence, the insolvency court has no reason to examine the circumstances concerning the presumption of the debtor's liquidity specified in Section 3(3) of the Insolvency Act.

- No. 100** Where a debtor being a business corporation controlled by a sole partner carried out a legal act in favour of another business corporation controlled by the same sole partner who concurrently was the sole company executive of both business corporations, such act was a legal act in favour of person close to the debtor within the meaning of Section 22(2) of the Civil Code and Section 241(2) of the Insolvency Act.
- The rule contained in the provision of Section 13 of the Business Corporations Act shall not be applied to contracts concluded between two single-member companies represented by the same sole partner.
- No. 101** When the subject of security forming a part of the debtor's "business assets" is realised, value added tax is included in the "sale price" with respect to a debtor who is a value added tax payer. It is not an amount intended for the satisfaction of a secured creditor's claim as a part of the so-called proceeds from the realisation of the subject of security. The amount corresponding to value added tax is neither a cost associated with the realisation of the subject of security and thus, it is not subject to the statutory limit pursuant to Section 298(4) of the Insolvency Act.
- Until the amount corresponding to the achieved realisation proceeds value added tax is paid (by proceeding according to Section 108(4) of the Value Added Tax Act), the unsettled part thereof is deemed a tax claim of the state towards the bankruptcy estate within the meaning of Section 168(2)(e) of the Insolvency Act. If insolvency proceedings, in which the debtor's bankruptcy was resolved by way of bankruptcy, subsequently show that the achieved proceeds from the realisation of the bankruptcy estate are insufficient to satisfy all claims named in Section 305(1) of the Insolvency Act, it is not excluded to proceed in the manner set forth in the first clause of Section 305(2) of the Insolvency with respect to the amount corresponding to the value added tax. The fact that, within the meaning of the provision of the second clause of Section 305(2) of the Insolvency Act, these are not the proceeds from the realisation of the subject of security intended to satisfy a secured creditor remains unaffected by such procedure.
- No. 102** Discharge approved by or before 30 June 2017, cannot be subject to Section 418(4) and (5) of Act No. 182/2006 Coll., on Insolvency, and on the methods of resolution (Insolvency Act), in the wording effective from 1 July 2017.

Tisk a distribuci zajišťuje Wolters Kluwer ČR, a. s., U Nákladového nádraží 10, 130 00 Praha 3.
Ročně vycházejí sešity 1–10 a sešit rejstříků.
Cena základního předplatného je 2 065 Kč bez DPH.

Odpovědná redaktorka:	PhDr. Mgr. Marie Novotná, tel. 246 040 417, 603 826 881, e-mail: marie.novotna@wolterskluwer.com
Administrace předplatného:	Wolters Kluwer ČR, a. s., U Nákladového nádraží 10, 130 00 Praha 3 tel. 246 040 400, 246 040 401
Zákaznická linka:	e-mail: zakaznicke@wolterskluwer.com
Distribuce:	CASUS direct mail, a. s., Žilinská 5/2773, 141 00 Praha 4
Tisk:	Serifa, s. r. o.

Vytištěno na 100%
recyklovaném papíru se
značkou Eco-label EU

Archiv časopisu je v systému ASPI.

